

Antologji poetike – 103 poetesha nga 77 vende

ANTOLOGJI POETIKE

NGJYRAT E MENDIMEVE

Poezi

Biblioteka

Edition IWA BOGDANI

www.iwabogdani.org

iwabogdani@gmail.com

IWA Bogdani, Brussels – Prishtinë
0032494464251

Titulli: Ngjyrat e mendimeve

Antologji poetike

Redaksia:

Autor: Agron Shele Jeton Kelmendi

Redaktore: Alisa Velaj

Korrektore: Klejda Plangarica

Përktheu nga Anglishtja: Jeton Kelmendi

Konsulent: Peter Tase

Hannie Rouweler

Isilda Nunens

Sunita Paul

Alicja Maria Kuberska

Susana Roberts

Anna Hoffmann

Arti grafik, kopertina: Moshe Vegh

Copyright © IWA Bogdani

Antologji poetike – 103 poetesha nga 77 vende

ANTOLOGJI POETIKE

77 vende dhe 103 autore

NGYRAT E MENDIMEVE

Poezi

Bruksel – Prishtinë
2025.

TABELA E AUTOREVE

ALBANIA

Alisa Velaj
Rakela Yzeiri (Zoga)
Anila Dahriu

ALGJERIA

Nassira Nezzar

AUSTRIA

Sophie Anna Reyer

AUSTRALIA

Teresa Jolanta Podemska – Abt

ARGJENTINA

Susana Roberts (Argjentina)

ARMENIA

Armenuhi Siyan (Armenia)

AZERBAXHAN

Dr. Tarana Turan Rahimli (Azerbaijan)

BELGJIKË

Jenny Dejager

BRITANI E MADHE

Susie Williamson

Laura Grevel

BANGLADESH

Tasneem Hossain

BJELLORUSIA

Maria Kobets

BOSNJË - HERCEGOVINA

Emina Delilović -Kevrić

BRAZIL

Beatriz Aquino

BULLGARIA

Rozalia Aleksandrova

ÇEKIA

Jana Orlová

EGJIPT

Deema Mahmoud

EKUADOR

Damia Mendoza

ESTONIA

Triin Soomets

FRANCË

Hélène Cardona (Francë, Spanjë, SH.B.A)
Sandrine Davin

FILIPINE

Eden Soriano Trinidad

GJERMANI

Anna Hoffman
Annette Hagemann
Johanna Hansen

GUATEMALA

Sandra Ssarmiento

GREQI

Panagiota Christopoulou-Zaloni

Varvara Christia

HOLLANDË

Hannie Rouweler

Yvon Né

HONG KONG

Chen Huiwen

ITALIA

Dr. Claudia Piccinno

Dr. Maria Miraglia

Barbara Di Sacco

INDIA

Sunita Paul

IRLANDA

Margaret Manning

IRLANDA E VERIUT – BRITANI E MADHE

Lynda Tavakoli

IZRAEL

Shoshana Vegh

Tsipi Sharoor

INDONEZIA

Ewith Bahar

IRAN

Farzaneh Dorri

IRAK

Faleeha Hassan

JAPONI

Maki Starfield

KANADA

Olga Stein

KAPE VERDE

Gloria Sofia

KENIA

Nancy Ndeke

KINA

Anna Keiko

Yi He

KILI

Marcela Villar M

KIRIGISTAN

Berkinalieva Sagynbubu Abdusamatovna

KOLOMBIA

Bella Clara Ventura

KOREJA E JUGUT

Dr. Sungrye Han

KOSOVA

Naime Beqiraj

Hasije Selishta – Kryeziu

Miradije Ramiqi

KOSTA RIKA

Leda García Pérez

KROACIA

Lana Derkač

KUBA

Miladis Hernández Acosta

LIBAN

Malak Mustafa (Malak Sahioni Soufi)

MALAJZIA

Siti Ruqaiyah Hashim

MAURITANI

Anoucheka Gangabisssoon

MAQEDONIA E VERIUT

Daniela Andonovska Trajkovska
Zejnepe Alili – Rexhepi

MALI I ZI

Mira D. Zivkovic

MAROK

Awatef El Idrissi Boukhris

MEKSIKË

Beatriz Saavedra Gastélum

Marlene Pasini

MOLDAVIA

Ludmila Dubcovetcaia

NEPAL

Til Kumari Sharma

NIGERIA

Ayo Ayoola-Amale

NJU ZELAND

Christine Peiying Chen

PERU

Silvia Ortiz Flores

POLONI

Alicja Maria Kuberska
Anna Maria Stępień

PORTUGALI

Isilda Nunes
Maria do Sameiro Barroso

PORTO RIKO

Luz María López

QIPRO

Neşe Yaşın

RUMANIA

Lucia Daramus

RUSIA

Tatiana Koshkina

Sh. B. A.

Kristen D. Scott
Lesley Constable
Barbara Leonhard

SAO TOME DHE PRINCIPE - PORTUGALI

Alice Gorette de Pina

SERBIA

Milica Jeftimijević Lilić
Maja Milojković

SIRIA

Maram al-Masri

SINGAPOR

Shu Ran

SLLOVENIA

Dr. Glorjana Veber

SPANJË

Virginia Fernández Collado
Elisa Rueda

SUEDI

Joanna Svensson

TAJVAN

Lou Fu (Hsu, shih-ting)

TUNIZIA

Sihem Chérif

TURQIA

Ayten Mutlu
Gülten Doğruiol Incesu

UKRAINË

Maria Mykytsei
Svitlana Breslavska

UZBEKISTAN

Khosiyat Rustam

VENEZUELA

Mariela Cordero

ZVICËRR

Lucilla Trapazzo

"Poezia është një akt pohimi," sipas një poeti të njohur holandez. Kjo shprehje përshtatet veçanërisht me këtë antologji, e cila përfshin vepra të poetëve të njohur dhe të vlerësuar nga e gjithë bota. Të gjithë ata e kanë fituar më se miri vendin e tyre në letërsi përmes botimeve të librave, aktiviteteve letrare, udhëtimeve dhe angazhimeve në fushën e njerëzimit dhe përmirësimit të jetës në planetin tonë të quajtur Tokë.

Pavarësisht të gjitha kërcënimeve dhe fatkeqësive që kanë prekur njerëzimin, veçanërisht në këtë shekull, këto gra letrare shprehin vizionin e tyre përmes përvojave të jetës dhe mendimeve të tyre në një mënyrë poetike. Fjalët ndërtojnë ura midis realitetit dhe imagjinatës, duke ofruar një këndvështrim të larmishëm dhe të ndryshëm mbi vetë jetën dhe botën që i rrethon.

Hannie Rouweler (Hollandë)

Në një botë me ritëm të shpejtë, antologjia poetike që mbani në duar qëndron si një fener drite dhe harmonie; ajo është një udhëtim i pasurimit të brendshëm që na fton të ndalemi, të njohim dhe të reflektojmë mbi lidhjen e thellë mes zemrës dhe shpirtit. Është një festë e bukurisë, magjepsjes dhe brishtësisë së ekzistencës; një kujtesë e hollë se, pavarësisht dallimeve tona, të gjithë qëndrojmë mbi një tokë të përbashkët, të ndërtuar nga përvoja dhe emocione të përbashkëta.

Vargjet e 101 poetëve dhe artistëve, të mbledhura këtu, ndërthuren në një simfoni emocionesh, dhe çdo poezi përfaqëson një shkëndijë të përjetësisë, një udhërrëfyes të çmuar përgjatë shtigjeve të jetës. Fjalët e këtyre poetëve na frymëzojnë, na prekin dhe ndonjëherë na sfidojnë, duke na treguar përfundimisht fuqinë shëlbyese të poezisë dhe dashurisë. Udhëtim të mbarë, dhe qofshë kjo antologji një burim frymëzimi për ju, një vend ku zemra dhe shpirti mund të takohen gjithmonë në një dialog delikat dhe të thellë.

Ada Rizzo (Italy)

Parathënie

Antologjia poetike “Ngjyrat e mendimeve”, një shumëllojshmëri mendimesh femrore

Nga Prof. Jeton Kelmendi PhD

Poezia është ajo gjuhë universale që kapërcen kufijtë e gjeografisë, historisë dhe kulturës, duke na bashkuar në botën e përjetimeve dhe mendimeve të përbashkëta. “Ngjyrat e Mendimeve” është një antologji që i dedikohet zërit të grave poete nga e gjithë bota, duke na sjellë një buqetë shumëngjyrëshe të ndjesive, përjetimeve dhe vizioneve të tyre për jetën, dashurinë, lirinë, vuajtjen dhe gëzimin. Kjo antologji, që përmbledh një spektrum të gjërë poetesh nga kontinente dhe kultura të ndryshme, është një ftesë për lexuesit të zbulojnë pasuritë e mendimeve dhe ndjesive që secila autore sjell në mënyrë të veçantë. Pra, janë 101 poetesha nga 77 vende të ndryshme, të cilat i kam përkthyer nga Gjuha Angleze në shqip, duke i sjellur lexuesit shqiptar një libër, besoj të parin e kësaj natyre në vendin tonë.

Titulli “Ngjyrat e Mendimeve” pasqyron në mënyrë të përsosur përmbajtjen e këtij libri, prandaj i vendosa këtë titull. Ashtu si spektri i ngjyrave që reflekton pafundësinë e nuancave, mendimet dhe ndjesitë e këtyre poetëve janë të pafundme në diversitetin dhe fuqinë e tyre. Kjo antologji është një pasqyrë e botës së brendshme të grave nga vende dhe qasje të ndryshme shkrimore, duke na mundësuar një udhëtim përmes shtresave të mendimit poetik, ku çdo

poezi shpalos një ngjyrë unike të shpirtit njerëzor. Kjo antologji e përzgjedhur nga një grup redaksional ndërkombëtar, me poetesha të gjalla, pra që vazhdojnë të krijojnë.

Poezia si Frymëzim dhe Fuqi dhe diversiteti i zërave

Në çdo faqe të kësaj antologjie, ndihen fryma e guximit, dhembjes, dashurisë dhe fuqisë që poeteshat kanë sjellë përmes fjalës. Gratë, shpesh të vendosura përballë sfidave të shumta shoqërore dhe kulturore, kanë përdorur poezinë si një mjet për të shprehur veten dhe për të luftuar për hapësirën e tyre. Poezia ka qenë për to një strehë dhe një platformë për të ndarë zërin e tyre unik. Në këtë kontekst, kjo antologji i dedikohet jo vetëm artit poetik, por edhe guximit të grave për të folur në një botë që shpeshherë përpiqet t'i heshtë.

Një nga aspektet më mbresëlënëse të “Ngjyrat e Mendimeve” është diversiteti i zërave poetikë të përfshirë në të. Këtu takojmë poete nga vende të ndryshme – nga fushat e gjera të Afrikës, pllajtat e Azisë, peizazhet e Evropës, deri në horizontet e Amerikës dhe të Oqeanisë. Secila poezi reflekton përvojat unike të një kulture specifike, duke na dhënë mundësinë të ndiejmë dhe kuptojmë dimensionet e ndryshme të jetës në kontekstin global.

Në këto poezi, lexuesi do të zbulojë si tingujt e qetë të dashurisë, ashtu edhe britmat e dëshpërimit për drejtësi dhe barazi. Poezia nga poetesha amerikane mund të sjellë përshkrime të lirisë dhe natyrës, ndërsa poezia

nga një poete aziatike mund të reflektojë një lidhje të thellë me traditat dhe spiritualitetin. Në të njëjtën kohë, poetesha afrikane mund të sjellin një rrëfim të fuqishëm për të kaluarën dhe trashëgiminë e tyre, ndërsa poetesha evropiane eksplorojnë temat universale si ekzistenca dhe vetëreflektimi. Kjo harmoni e diversitetit krijon një antologji që është si një mozaik i madh, ku çdo gur ngjyrash kontribuon në një pamje të përbashkët dhe të mrekullueshme.

Tema Universale dhe Intime

Një aspekt tjetër që e bën këtë antologji të jashtëzakonshme është mënyra sesi trajtohen temat universale përmes lenteve intime të përjetimeve personale. Poezitë që përbëjnë këtë koleksion nuk janë thjesht fjalë të bukura; ato janë thirrje për ndjeshmëri dhe reflektim. Çdo poezi ngre pyetje dhe ofron përgjigje, duke na ftuar të ndalemi dhe të mendojmë për botën dhe rolin tonë në të.

Dashuria, një temë e përjetshme dhe gjithmonë e freskët, trajtohet në mënyra të ndryshme nga poetesha të ndryshme. Disa prej tyre i qasen dashurisë si një forcë shëruese dhe të fuqishme, ndërsa të tjera e portretizojnë atë si një ndjenjë komplekse, shpesh e dhimbshme dhe e pashmangshme. Një temë tjetër e rëndësishme është liria – jo vetëm liria personale, por edhe ajo kolektive, shpirtërore dhe sociale. Në disa poezi, ndihen jehonat e luftës dhe të shtypjes, ndërsa në të tjera reflektohet një shpresë e paprekshme për një botë më të mirë.

Një Përmbledhje për Çdo Lexues

“Ngjyrat e Mendimeve” është një antologji për të gjithë – për ata që gjejnë ngushëllim në fjalë të bukura, për ata që duan të eksplorojnë mendime të thella, dhe për ata që kërkojnë të zbulojnë botën përmes syve të të tjerëve. Libri na fton të lexojmë jo vetëm me sytë, por edhe me zemrën dhe mendjen, duke na dhënë mundësinë të lidhim përvojat tona me ato të grave nga çdo skaj i botës.

Poezia, si një art i ndjesisë dhe i reflektimit, ka fuqinë të transformojë lexuesin. Përmes kësaj antologjie, lexuesit do të gjejnë jo vetëm bukurinë e fjalëve, por edhe ngjyrat e mendimeve që i japin jetës një dimension të ri. Çdo poezi në këtë koleksion është një dritare drejt shpirtit të autores dhe një urë lidhëse mes lexuesit dhe botës që ajo përfaqëson.

“Ngjyrat e Mendimeve” është një testament për fuqinë e fjalës dhe për kapacitetin e grave për të ndikuar dhe transformuar botën përmes artit të poezisë. Ky libër është më shumë se një përmbledhje poezish – është një ftesë për të eksploruar diversitetin e përvojave njerëzore dhe për të ndarë ngjyrat e mendimeve që na bëjnë të gjithëve unikë.

Nëse poezia është një univers ku fjalët ndërtojnë botë të reja, atëherë “Ngjyrat e Mendimeve” është një galaktikë e pasur që na ofron pafundësi për të zbuluar. Të hysh në këtë libër është si të hysh në një botë ku çdo poezi është një zë, dhe çdo zë është një ngjyrë që shton

më shumë dritë në mendjet dhe zemrat tona. Me shpresën që kjo antologji të jetë një burim frymëzimi dhe reflektimi për çdo lexues, ju ftoj ta përjetoni këtë udhëtim poetik me hapësirë dhe zemër të hapur, duke zbuluar ngjyrat që i japin mendimeve jetën dhe magjinë e tyre.

Bruksel me 4 janar 2025

Alisa Velaj (Albania)

Alisa Velaj është autore shqiptare dhe është përfshirë në listën e ngushtë për çmimin vjetor ndërkombëtar të poezisë Erbacce-Press në Angli në qershor

2014. Poezitë e saj janë publikuar në më shumë se 100 revista ndërkombëtare të shtypura dhe online në Evropë, Angli, SHBA, Belgjikë, Australi, Izrael dhe Indi. Është fituese e Çmimit Kombëtar në Poezi nga Ministria e Kulturës në Shqipëri.

QYTET I NGUJUAR

Fshihet në pyll, mbështetur pas trungut dhe hesht.

Vjen dhe një pas tij.

Edhe një tjetër.

Të tjerë edhe më.

Fshihen në pyll, mbështetur pas trungjeve,
mikluar nga këngë laureshash.

Fshihen në pyll, ku askush nuk i sheh.

Sytë, sytë u prushërojnë si kongjij.

Janë bërë shumë më shumë befas.

Shumë më shumë.

Këndojnë vetëm këngët e pyllit dhe lumit tërë të
parëlindurit.

Tërë të lindurit pas tyre pyllin, pyllin dhe asgjë tjetër nuk njohin.

Nuk do të dalin nga aty ku rrinë të fshehur.

Aty rrijnë, aty flenë, aty shumohen.

Një qytet frymorësh ngujuar larg botës.

Nën po të njëjtin qiell ku vërshojnë dhe shirat,
rrinë ngujuar.

DYNDJE

U dyndën perëndimet të tëra brenda një nate, zemra ime.

Vargan perëndimesh brenda të njëjtit muzg.

Vinte një diell i përflakur e ftohej saora,

si të kish ardhur për aty me një dimër në gjoks.

Mes tyre, ti, i përhumur me vështimin në qiellin që digjej

si kështjellë.

Një zë prej honesh të panjohura më fliste për peshkun-
perlë,

po gjithë çka shihja ishin peshq fluturues.

Si mund t'i besosh zërit të një honi,

për më tepër kur digjet një kështjellë?!

...Pranë meje heshtonte mrekullisht gjumi yt,
me gjurmët e betejave të lodhura ndër qepalla!

QIRINJ

Mbaj qiej më të ftohtë se të tutë mbi supe

e plot qirinj të ndezur

për torta që s'di ku i humba.

Ti më thua të hesht sonte
në performancën e yjeve
e të vështroj rënien e tyre
me të njëjtën uri
që lakmoja dikur
shkumëzime dallgësh.

Po tash qirinjtë më shkrinë ndër duar
dhe unë s'po di ku t'i vë...

*Shkëputur nga vëllimi poetik “Këngë e verdhë zogu në
mesnatë”*

Rakela Yzeiri (Zoga)

Rakela Yzeiri (Zoga) u lind në qytetin e Korçës, Albania. Pasioni për letërsinë ka qenë i hershëm, por pjekurinë artistike do e arrinte pas studimeve të larta në Fakultetin “Gjuhë – Letërsi”, ku do prezantohej dhe afirmonte emrin e saj në

botimet më në zë të kohës, në perodikët kryesore të vendit; Zëri i Rinisë, Drita, Nëntori, etj. Më pas është publikuar në shumë gazeta, revista letrare dhe disa antologji në Shqipëri, Kosovë, Greqi, Itali, etj, botime këto që krijuan personalitetin e saj krijues dhe njohje më të gjerë në fushën e letrave. Është autore e vëllimeve poetike: Ka botuar vëllimet poetike: "Le të mbetemi miq", "Eja sonte", "Mjelmë në mjegull", "Zgjohu në ditë vjeshte"

NDOSHTA NJË DITË...

Të them mos u merr me mua,
S’kam kohë të përqafoj trishtim.
Zemrën e kam të lëmuar me dhimbje,
Trupin, degë e asaj vjeshte pa kthim..

Të them mos u merr me mua,
Nuk qesh më sim ë pare,
Ato buzë, që belbëzonin puthje,
I lashë peng, tek një zemër e vrarë...

Edhe sytë të verbuar I kam
Dritën e dikurshme, ma morrën pa më pyetur..
Tani dhe pse shikoj më pak..
Rezatimin e diellit e kam gjetur..

Prandaj ik..
Ndoshta një ditë do më kthehen të gjitha..
Do kërkoj, jo vetëm në zemër,
por edhe në stalagmitet pa emër.

GJITHNJË DO TË PRES!

Gjithnjë do të pres dhe kur të kesh ikur.
Shkallëve ku metrotë uturijnë.
Trenat, që largohen destinacioneve,
asnjëherë se mësuan atë pikëllim.

Le të jetë dimër, borë le të bjerë sërish.
Ato petale të bardha mbetur supeve.
Kurrë në sytë e mi nuk u shkrinë.
Qëndrojnë e zbukurojnë timin veshtrim.

Në zemrën time, pikon gjithnjë loti.
Kujtoj çastet tona, në kafene.
Një fjollë tymi, lundronte mes qerpikëve.
dhe këndi heshti , kur u puthëm ne.

Prandoj kam ftohtë edhe në verë.
E buzët me dridhen, ndonjëherë pa dashur.
Ti më deshe, kur ike më vështrove gjatë.
Unë petalet e borës mbjell nëpër parqe.

NË NATË!

Mos të pëshpërita atë mbrëmje.
E kokën e largova nga ty.
Se sheh hënën si na ndjek?
Si të ishte sy.
Iku hëna, nata u bë pus.
Po tani më the,
Më lejon të të puth.

Anila Dahriu

Anila Dahriu lindi më 25 maj 1970 në Vlorë, Shqipëri. U diplomua në Institutin Industrial në qytetin e lindjes dhe në vitin 1996 ndoqi studimet në Fakultetin e Gjuhës dhe Letërsisë. Në mars 1997 emigroi në Itali, ku jetoi

në Prato deri më 2009, e më pas u vendos në Mirto Crocia, Kalabri, ku jeton dhe punon sot. Ka botuar disa vëllime poetike në shqip dhe italisht, përfshirë: *Porta e vetes* (1996), *Lërmë të vij me ty* (2011), *Mos më lëndoni ndjenjën* (2011), *Dridhërimë zane* (2012), *Drejt së panjohurës* (2012), *Ndër brinjët e mëkatit* (2013), *Fra le costole del peccato* (2017), *Siamo soliti pensare* (2016), *Il canto della fanciulla* (2022) dhe *Labirinti* (2024). Në vitin 2023 botoi librin e parë në prozë *Të më falësh nënë*. Ka fituar çmime të rëndësishme ndërkombëtare si: "Roberto Farina", "Terre lontane", "Mihai Eminescu", "Dardanica", "Cesira Doria Ferrari", "Arbëria" etj. Është pjesë e projektit ndërkombëtar "JUNPA" (Japoni) dhe bashkëpunon me gazeta e revista kulturore në Itali, Shqipëri Rumani, dhe më gjerë. Përkthen dhe promovon autorë shqiptarë dhe italianë në dy gjuhë.

ESHTRAT E MIA

Gërryej eshtrat e mia,
pa gjak dhe lidhje me kohën
ku shiu dhe erërat e forta,

anijen time Robinson
rrëzë një ishulli ma largon
nuk dua të thërras më Zotin
ndihmë shpirtin tim të shërojë
ndër udhë që zgjatën kilometra si shkretëtira
këmbëzbathur të digjem,
këtë veç kërkoj.
Madje, etja të çajë buzët e mia të thara,
si heretike dua të iki nga kjo botë
ndërsa eshtrat e mia nëpër kangjella lutëse
të shkruajnë një mister o një vaj drithëruar!

KLITHMË

Mjellmë e bardhë,
bukuri mes akullit të liqenit e pafaj
shpëtim nuk ka!
Krahët janë mbërthyer mes thikave shpoti të ftohmes,
gjaku i errët vërshon mes shtratit të natës
lumenjtë kthjellojnë mes yjeve
ndriçimin e dhimbjes flakërojnë
mes kujtimesh largojnë kohën ithtarë
ngjyrë egër e saj, gjethet në një varr shtegton
syrin ngjyrë flori, psherëtimë malli
mes kërthizës së kaltër çati shëngjetë helmuese në qelizë
të pa lindur.
Mjellmë e bardhë sygjakosur
shpirtplasar, dhe e burgosur
peshë e kohës pështjellim vitesh
rrezeve të universit
klithmë mbetesh mes një agonie pafajësie.

KU GJENDEMI?

Në çfarë vargu ka ndalur shpirti!
Vallë, në ç'lëkurë është fshehur dashuria?
Plaçkitja e zemrës lundron nëpër dete pa anë
sa afër dhe larg është gjithësia!

Vjeshta ka ikur me kohë
gjethet lanë gjurmët e shpirtit
nëpër stola të vetmuar!
Mbërriti pranvera
trilli i ëmbël i dashurisë
sythet e përqaftuar me diellin
lotin mall shuan!

Ç'lëkur kemi veshur sot?!
E djeshmja na grabiti lotët
e nesërmja nuk vonon të trokas!
Ç'lëkurë po i kërkojmë jetës vallë?!

Ku gjendemi?! Ku udhëtojmë?!
Në ç'largësi të kohës
mes yjeve netët e pagjumë pushtojmë!
Ndoshta jemi petale ku prekim ëndrrën!
Ndoshta varg ku udhëton në qiell të lirë
të preki shpirt fluturën!

Nassira Nezzar (Algjeria)

Poetja dhe shkrimtarja me famë ndërkombëtare Nassira Nezzar ka përfunduar studimet në Universitetin e Guelmas. Ajo gjithashtu zotëron një Diplomë si teknike e lartë në turizëm/guida turistike. Poezitë e saj janë përfshirë në antologji të mirënjohura të

vendeve të ndryshme të botës dhe janë përkthyer në shumë gjuhë. Ndër këto, më të spikaturat janë spanjishtja, kinezishtja, frëngjishtja, shqipja, italishtja dhe arabishtja.

Nassira Nezzar është gjithashtu një recituese e famshme. Ajo reciton poezi në gjuhë të ndryshme dhe i publikon rregullisht recitimet e saj në kanalën e saj në YouTube.

MË QUAJNË DASHURI

E vendos faqen time mbi aromën e trëndafilave
Hyj në zemra pa kaluar
nëpër dyer apo dritare
Magjia ime qëndron në fuqinë time
Të mbaj fort dhe të çoj më lart
Me krahët e mi magjike
Fluturoj këtu e atje...

duke puthur yjet, hënën,
retë e bardha dhe rrezet e diellit
Më quajnë dashuri
Unë dukem si ngjyra e kuqe me kontradiktat e saj
Kur trokas në dyert e zemrave
Nuk kërkoj leje
Nuk jam fe e shenjtë
Nuk jam e kufizuar në diçka “të lejuar”
ose diçka “të ndaluar”
Unë jam era, unë jam dielli, unë jam shiu
Unë jam bora...
Unë jam pronarja e të gjitha stinëve të mia...

ZËRI I BASHKIMIT

Një ëndërr e shkëlqyer që nuk mund ta fsheh
Një dëshirë e fshehtë pret brenda,
Dëshiron të dalë dhe të heqë të gjitha dallimet
Ne jemi bijtë dhe bijat e njerëzimit
Në bashkimin tonë qëndron krenaria jonë

Edhe pse dallojmë në ngjyrë, gjini, fe, racë
dhe jetojmë në vende të ndryshme
Ne jemi të gjithë qenie njerëzore
Veçmas, nuk jemi asgjë
Së bashku, jemi gjithçka
Synimi ynë unik duhet të jetë dashuria dhe paqja
jo ngjyrat e lëkurës
ose vrasja e të tjerëve për fenë e tyre dhe mëkatet pa
kuptim

Nëse beson në bashkim
Më bëj të ndiej se unë jam ti dhe ti je unë
Të jemi lajmëtarë të dashurisë dhe njerëzimit
Për të ndërtuar botën tonë të madhe së bashku si një zë,
një zemër, një shpirt
një botë, një qëllim
Pa egoizëm, lakmi dhe smirë

Le të bëjmë të gjithë një thirrje,
Së bashku qëndrojmë
Të ndarë, rrëzohemi.

Susana Roberts (Argjentina)

Susana Roberts – Poete,
shkrimtare, përkthyesë dhe
paqeruajtëse nga Argjentina

Jeton në Argjentinë, e
përkushtuar ndaj Kulturës së
Paqes. Mban titullin **Dr. Litt**
Honoris Causa-WAAC-

2009 dhe është anëtare e përhershme e WAAC (CA, SHBA). Ambasador i Paqes nga organizatat **Milennia.org** dhe **Pea.org** (Senati i Kombit Argjentinës, UNESCO-UNICEF). Zëvendësdrejtoreshë e IFLAC për Argjentinën dhe Amerikën Latine. Anëtare Nderi e Shoqatës Globale për Harmoninë – Rusi, si dhe anëtare e SELAE: Shoqata Evropiane e Shkrimtarëve dhe Artistëve. Poemët e saj janë botuar në shumë revista dhe antologji ndërkombëtare dhe janë përkthyer në shumë gjuhë të huaja.

E GJITHË BLUJA

Ti hodhe gjithë blunë
Në sytë e mi
Si mjalti që ëmbëlson
Jaseminët e dehur
Mes lagështirave të një dashurie pendestare
Që bie në oqeanin e përjetshëm

Unë shkruaj paqen si shkruaj dhimbjen
Me frymën e ndezur
Të shtypur në grushtin tim
Drita po rritet
Si një luftë e fortë
Që vrapon brenda zbrazëtisë së lëkurës
Duke mbërritur mbi shpatullën time
Tani që jam një flakë e trupit tënd.

KËTË KUSH E VRET MENDJEN?

Këtë kush e vret mendjen?
Eshtërat e mia të vetmuara
Që rrotullohen në pjesën e zhveshur të pambukut

Këtë kush e vret mendjen?
Mishin tim dhe bebëzat e syve
Këngën e arit të endacakut
Në rrugët e ëndrrave të mia

Këtë kush e vret mendjen?
Nëse nesër vdes, biri im
sot është e diel
Thirrja jote pulson mes hijesh

Nëse s'ka rëndësi
Do të shkoj në park
Aty ku mosha ime
Po pret më shumë lexime

Do të shkoj
Të ndihem i përqaftuar
Nga lumi në gëzimin e tij
Ndërsa perëndimi përgatit ujërat
Duke ngatërruar disa përralla pasditeve
Mes borigave

Pastaj ndoshta
Dehem
Me dritat që zbehen mbi brigjet
Pamja e vetmuar, e ekuilibruar dhe e thatë
Në konturin e figurave të vjeshtës.

Armenuhi Siyan (Armenia)

Armenuhi Sisyan –
shkrimtare dhe poete nga
Armenia. Profesore e gjuhës
armene në Universitetin
Shtetëror Mjekësor të
Jerevanit. Veprat e saj janë
përkthyer në 11 gjuhë dhe
janë botuar në revista letrare,
antologji dhe gazeta të

ndryshme anembanë botës: Rusi, Iran, Poloni, Gjermani,
Tajvan, Argjentinë, Japoni, Itali, Liban, Paris, Spanjë,
Shqipëri, SHBA, Indi, Gjeorgji, etj. Autorja e 9 librave,
dy të fundit janë botuar në Kioto (Japoni) në gjuhën
japoneze. Anëtare e Unionit të Shkrimtarëve të
Armenisë. Anëtare e bordit të Shoqatës Ndërkombëtare
të Shkrimtarëve në Bruksel (IWA). Anëtare e Shoqatës
Universale të Poetëve të Japonisë, Kioto. Anëtare e
Lëvizjes Ndërkombëtare Poetas del Mundo.

NDONJËHERË

Engjëjt ndonjëherë
Dëshirojnë aq shumë të shohin
Atë që nuk është e tyre, dhe ndëshkohen...
Kureshtja ua djeg pak krahët
Dhe i lë të shteruar,
Ndonjëherë...
Engjëjt dëshirojnë ndonjëherë

Të jenë në vende ku nuk duhet,
Dhe këmba e tyre prek tokën.
Në vend të gjakut – dhimbja rrjedh nga këmbët e tyre,
Dhe ata përpiqen të ecin përpara,
Ndonjëherë...
Engjëjt duan ndonjëherë
Të provojnë gjërat që nuk u përkasin,
Dhe gati-gati humbasin veten,
Dhe qielli rrjedh nga sytë e tyre...
Ndoshta engjëjt duhet të falen
Ndonjëherë?

PASQYRA

Dhe kreh ngadalë shikimin tënd
Nga flokët e mi,
Kujtimi yt bie mbi supet e mia,
Skuqet nga butësia ime,
Por le të heshtë lodhja ime e zhveshur.
Pasqyra reflekton mungesën tënde të pranishme.
Ja pambuku – i butë, pa dhimbje;
Do ta fshij lëkurën time lehtësisht nga ti...

TRËNDAFILI I VETMUAR

Sa ëmbël
Ai trëndafil i vetmuar
I buzëqesh Diellit,
QIELLIT,
MUA.
Çel i vetëm,
Lëkundet i vetëm,

Ndërsa, duke ditur se është i vetmuar
Përballë Qiellit,
Diellit dhe meje.
Sa bukur është vetëm ai trëndafil!
Ç'të bëj tani?
Më mirë t'i afrohem,
T'i afrohem në vend të diellit
Dhe të qiellit gjithashtu.

Sophie Anna Reyer (Austria)

Sophie Anna Reyer është një autore austriake e disa veprave teatrale dhe botimeve. Ajo ka lindur në kryeqytetin Alpin të Vjenës, Austri, në vitin 1984. Reyer zbuloi talente të ndryshme të thella në artet që në moshë të re si një prodigj i fëmijërisë, duke

i zhvilluar aftësitë e saj si skenariste për teatër fëmijësh dhe si kompozitore e muzikës klasike. Çmimet më të rëndësishme të saj përfshijnë Çmimin për Promovimin e Letërsisë nga qyteti i Graz dhe Çmimin për Promovimin e Manuskrit. Në vitin 2017, ajo shkroi tekstet e teatrit "vogelglück", "baumleberliebe", "hundpfarrer" dhe "Anna und der Wulian (Anna dhe Wuliani)" (botuesi: Fischer-Verlag). Në vitet 2019 dhe 2020, ajo ishte në listën e ngushtë për Çmimin e Librit të Austrisë me romanet e saj, "Mutter Brennt" dhe "1431". Reyer është lektore në Hochschule Pädagogische Baden.

ORBMAN

Ti je
përthyerja mes mjekrës dhe kraharorit
aty ku çarja ime shkon për të fjetur.

Gjurmët e rehatisë
shkrihen ngadalë;
ajo që mbetet është
një shpërthim i heshtur në prapaskenën e mendjes,
brirë zverku që shtrydhet nga fryma
dhe ngjitet pas shpinës.

Brenda
mbështjellë
jashtë kohe:

në udhëtim
drejt shtëpisë.

METAMORFOZË

Si rëra,
detyra copëtohet
duke rrjedhur drejt lirisë.

Si akulli,
frika të tregon gishtin
dhe bëhet e ëmbël sapo
ta lëpish.

Si pika,
zemërimi rrjedh në trupin tënd
dhe papritur shfryhet krejt njëherësh.

Shkruaj një listë
me të gjitha gjërat që nuk do të bëhesh më kurrë në jetë
sepse je tepër i vjetër;

pastaj palose
dhe bëje një vidë,
ktheje në një flaut,
ose punoje si aeroplan letre.
Ngrihu dhe fluturo
në qiellin tonë
me krahët e tij.

Atje lart,
në degët e reve,
a të pres unë
apo të di, zemër,

se e di që do të vijësh!

**Teresa Jolanta Podemska –
Abt (Australia)**

Teresa Jolanta Podemska – Abt është filologe, poete-shkrimtare, përkthyes dhe hulumtuese-anëtare e Institutit Australian të Studimeve të Popujve Aborixhinë dhe të Ishujve Torres Strait (AIATSIS). Ajo

mban titujt PhD, BEd, MEd (kurs/werk) dhe MA nga Universitetet e Australisë së Jugut, Adelaide dhe Wrocław. Ajo krijon në shumë gjini, ka fituar një gamë çmimesh letrare dhe akademike dhe është botuar ndërkombëtarisht në Poloni, Australi, Kanada dhe SHBA.

NJË TAKIM I VOGËL

Në Adelaide

dhe jo shumë larg nga shtëpia ime
pashë mikeshën time polake të dikurshme
me një tufë rrepa në dorë,
dukej si një gjarpër shumëngjyrësh
pranë kufirit të gjithçkaje që do dhe që urren.
Trupi i saj i mbushur me aromë vezulluese,
sytë e saj të gjelbër
si zakonisht,
buzëqeshja e saj e kuqe përshëndetëse,
flokët e saj biondë-të kuqe paksa të çrregullta,
të magjepsura nga re të buta,

të bardha dhe të lehta.
Ajo ishte e vetmja qenie dhe bukuri reale
në këtë kohë metamorfoze njëherë në jetë,
plot valle
me refrene që nuk vdesin kurrë.

Humbur mes fjalëve,
me fatin e saj që po shpërbëhej,
ajo preku një ylber
që shkëlqente prapa saj
në blunë e qiellit.

Ajo hyri
në ëndrrën e jetës sime.

PËRVOJA E KTHIMIT NË SHTËPI

Marr bekimin e flokëve të dëborës
në një enë kujtimesh dhe gjenesh.

Hija ime më braktis
aty ku nuk mund të vdes
për shkak të dashurisë për njerëzit
që kam krijuar,
të ngecur
në përjetësinë e një kënge
dhe drite,
aty ku nuk ka distancë
midis errësirës dhe meje.
Në qetësinë e së nesërme,
unë mbylla

të gjithën dhe asgjënë
brenda meje
para se të largohesha
nga ti,
duke thyer rregullat e përbuzjes.
Nuk u përpoqa
të kuptoja
periferinë
e ekzistencës sime.

Një shkëlqim tallës më prek fytyrën,
heshtja e dëborës pëshpërit
nën këmbët e mia.

**Dr. Tarana Turan Rahimli
(Azerbaxhan)**

Dr. Tarana Turan Rahimli është poete, shkrimtare, gazetare, përkthyes, kritike letrare, mësuese, akademike nga Azerbajxhani, anëtare aktive e Agjencisë Letrare Ndërkombëtare në Turqi, Azerbajxhan, Filipine,

Kazakistan, Itali, Oman, Belgjikë, SHBA. Tarana Turan Rahimli lindi në një familje të edukuar më 20 shkurt 1970, në Baku, kryeqytetin e Azerbajxhanit. Ajo ka titullin PhD në Filologji, është Profesore e Asociuar, autore e 7 librave dhe më shumë se 500 artikujve.

VJESHTA

Po binte shi përsëri, ishte një natë magjike,
Asnjë ecje, asnjë zhurmë në rrugë.
Qyteti ishte kaq i çuditshëm, jashtë gjithçka aq e
trishtuar,
Vjeshta më thotë: vdis nga brengosja dhe vdis përsëri.

Feneri i rrugës ul kokën,
Një re shqetësuese mbi asfalt.
Pikat luajnë në pellg,
Poezia nis nga piedestali.

Pikat largohen një nga një mbi xhamin e dritares,
Qyteti pa gjumë fërkon sytë.
Hëna ishte fshehur diku, hija e saj luante mbi ujë,
Zemra ime poetike tani ngazëllet.

Po binte shi përsëri, ishte një natë magjike,
Asnjë ecje, asnjë zhurmë në rrugë.
Qyteti ishte kaq i çuditshëm, jashtë gjithçka aq e
trishtuar,
Vjeshta më thotë: vdis nga brengosja dhe vdis përsëri.

MË LEJO TË JEM ATDHE PËR TY

Mos prit asgjë prej meje,
Nuk kam asgjë për të ndarë me ty në mënyrë të
barabartë.
Atdheu nuk ka vajtuar për ty,
Më lejo të jem Atdhe për ty.

Eja, më lejo të t'i mbyll sytë,
Mos shiko drejt asaj malli.
Eja, mos shko askund tjetër,
Gjeje një rrugëdalje në të huajtën.

Nuk pata fat në këtë botë të brishtë,
Më lejo të përpiqem të të jap pak fat.
Brenda teje mbaje një dhomë për mua,
Më lejo të vdes në Atdhe kur të ik nga kjo jetë.

MË LEJO TË JEM ATDHE PËR TY

Mos prit asgjë prej meje,
Nuk kam asgjë për të ndarë me ty në mënyrë të
barabartë.

Atdheu nuk ka vajtuar për ty,
Më lejo të jem Atdhe për ty.

Eja, më lejo të t'i mbyll sytë,
Mos shiko drejt asaj malli.
Eja, mos shko askund tjetër,
Gjeje një rrugëdalje në të huajtën.

Nuk pata fat në këtë botë të brishtë,
Më lejo të përpiqem të të jap pak fat.
Brenda teje mbaje një dhomë për mua,
Më lejo të vdes në Atdhe kur të ik nga kjo jetë.

Jenny DeJager (Belgjikë)

Jenny DeJager (1951) Lo-Reninge, Belgjikë. Ajo është mësuese me profesion. Ka studiuar studime kulturore në OUN (Universiteti i Hapur i Holandës) për katër vjet. Ajo është artiste vizuale dhe studion vizatim në akademinë e Ypres. Po ashtu, studion

filozofi në NHA (Akademia Kombëtare e Biznesit në Antuerp). Publikime: nëntë koleksione poezie dhe tre romane. Ajo shkruan recensione poezie për revista të ndryshme. Poematikat e saj janë përfshirë në shumë antologji; gjithashtu në antologji në gjuhën angleze dhe një numër i punëve të saj janë përkthyer në spanjisht.

BALANCA NË EPOKSID

Është emocionuese të mos dish cilën derë do të hapësh.

Fillimisht imagjinove një grua me fustan blu.

Pas kësaj, gjithçka u bë më pak e qartë se si do të dukesh,
e lëre më të kaloje aktin e ekuilibrit.

Dyshimi dhe arroganca ecin dorë për dore.
Duhet kohë për të gjetur ekuilibrin, dhe prapë qëndron
në këmbë pa mundim.

Do të doje të ishe e dallueshme, por nuk di si.
Ngjyra e së ardhmes tënde gjendet në duart e mia.

Krijova formën tënde duke të prerë, zëvendësova copa
në vende të tjera për të ndërtuar një monument të vogël
që flet gjuhën time.

Nuk dëgjove. Pavarësisht gjithçkaje, vazhdon të
shpresosh që do të të liroj.
Të dhashë një mantel shumëngjyrësh të zbukuruar me
brokadë ari.

Ti mbylle të gjitha pritshmëritë e mia. Më tregon
trazimin tënd të brendshëm.
Së bashku jemi si letra e hollë e indeve.

PORTRETI

Teksa dorëzohesh botës, dukesh sikur të kam pikturuar
me sytë mbyllur.

Është jeshile-tokësore nën lëkurën tënde të ngrohtë.
Toka jote është toka ime – historia jote është historia
ime.

Ti varësh në studion time, lart e thatë në një qoshe
ku çdo merimangë ndjehet rehat.

Teksa qëndron jashtë shikimit, unë shoh nga larg

si shkon në natë, numëron yjet dhe më jep net pa gjumë
që i pranoj me hir, kështu mbyll sytë për të kujtuar
kush të ndihmoi me këtë fustan jeshil.

Sytë e mi po pushojnë tani për të zbuluar më vonë
se shkallët ende kanë hapa që reflektojnë dritën,
në hije si theksi i errët i kafes së djegur.

Po për okrën e verdhë dhe të bardhën?

Pastaj do të hap sytë dhe do të hyj në natë pa u ndier
me blu prusiane.

DISTANCA

I lutem distancës: rri me mua.

Gjithçka që ka qenë është e mirë për kujtimet.

Kudo që dëshiron të shkosh,
më trego nëse bagazhi yt është shumë i rëndë për t'u
ngritur.

Më pëlqen. Je udhërrëfyesi im, shoqëruesi im.

Nuk i kërkoj askujt të kuptojë, ti e di:
beteja midis fletës së bardhë dhe fushës së bardhë
por falënderoj distancën me trëndafila të egër të bardhë
për lirinë
për të ecur në një botë të sapolindur.

**Susie Williamson
(Britani e Madhe)**

Susie Williamson është autorja e serisë së letërsisë fantastiko-shkencore, Blood Gift Chronicles, e shpërblyer me çmime dhe e botuar

nga Stairwell Books. Anëtare e Clockhouse London Writers, proza dhe poezitë e saj kanë appeared në disa antologji dhe podkaste, përfshirë revistën Dreamcatcher dhe The Other Stories. E lindur në Yorkshire, MB, Susie e nisi jetën si mësuese shkencash, para se të udhëtonte në Afrikë. Tani Susie jeton në Devon, MB, ku ajo merr pjesë rregullisht në ngjarje të fjalës së folur në jugperëndim. Kur nuk shkruan, ajo pëlqen të pikturojë peizazhe abstrakte, mendime dhe mozaikë të pikturuar me dorë.

Website: <http://www.susiewilliamson.blog>

ALINA

Në fushat pyjore të barit të gjatë, gri,
Një kotele shtrin shpinën,
Mjau i saj i vogël dhe i lartë,
I vetmi tingull në tokën e rrezikut.

Çdo lëvizje e lehtë mund të bëhet ushqim.
Me shikim të mprehtë të natës, ajo endet,
Dhe pastaj, në mes të hapit,
Ndalon dhe vëren,
Një mi të vogël të shijshëm.

Me sy të xhamtë përmes fijeve të barit,
Ajo vrapon me ndalesa eksperte.
E përkulur poshtë, ajo afrohet,
E përqendruar në një fitore vrastare.
Me lehtësi tundet,
Palos këmbët,
Një hedhje e papritur dhe e qetë
Mbi një mi fushe të papërgatitur,
Dhëmbët fundosin heshtjen.
Deri sa...

Lart në qiell, dëgjohen krisma pushkësh.
Macja përkulet poshtë në tokë,
Rreshqet mes barit,
Dhëmbët ende shtrënguar mbi minin e plogët.
Armiku është afër pas saj,
Por ajo arrin strehën, në llogore të ftohta dhe të
baltosura,
Të rrethuara me barëra që po thahen, gjatë dimrit të
gjatë.

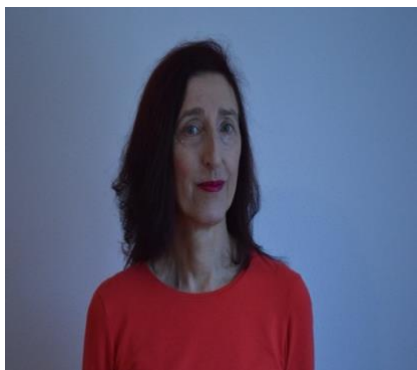
Pika të vogla në baltë,
Ajo arrin ku gjithnjë është natë,
Përpin vaktin e saj, kockat si relikte i lë,
Shkon drejt vendit të fjetjes,
Dhe ngrohtësisë njerëzore nga Bohdani.

Ajo ngjitet pranë faqeve të tij të papastra,
Në kthim, ai ndjen dashurinë më të madhe për mikeshën
e tij me gëzof.

ALINA

Është emri që i jep,
Kësaj pioniere mace, që ruan llogoret,
Kundër infektimit në tokën e luftës.
Por tani ajo mjaullin nën dorën e tij,
Shpinën e harkuar, duke kërkuar përkëdhelje,
Ngrohtësinë e shoqërisë, në të ftohtin e luftës, macja dhe
njeriu.

Cigare në dorë, Bohdani del jashtë,
Disa thithje të shkurtra para ngricës së mesnatës.
Alina mbetet pas, për të rënë
Në gjumë mes mureve të arnuara të stofave,
Me ngjyra të qëndisura: të zeza, të bardha, të kuqe, rozë,
të verdhë sinap,
Me trëndafil të gueldës, gjethe lisi të përdredhura,
Luledielli të qepura në qiell,
Një pëllumb për paqe, një dallëndyshe për pranverë,
lejlekë për mbrojtje.
Por Alina lëpin putrat e saj të baltosura,
Përpara se të rrotullohet në një top të vogël,
Mbi një dyshek të njollosur,
Dhe ëndërron për minjtë e fushës.

Laura Grevel
(Britani e Madhe –
Sh. B A)

Originale nga Texas,
Laura ka jetuar në
Evropë për 24 vjet.
Ajo është një poete
performuese,
shkrimtare fiction dhe

blogere. Shkrimet e saj janë eklektike, duke trajtuar
përvojën e emigrantëve, politikën, tregimin e histori, dhe
natyrën. Poezia e saj është botuar gjerësisht, përfshirë së
fundmi në Steel Jackdaw, Mayari Literature, Carnyx
Collective Anthology Volume I, Poetry Salzburg
Review, dhe Fin Hall's Unite The States of America.

SIMBOLI

Është e vështirë të thuhet çfarë mendojnë për mua.
Asnjëherë nuk më kanë pyetur ku do të doja të isha,
as kë do të doja të përfaqësoja.
Asnjëherë nuk më kanë dhënë një votë.

Jam palosur dhe lënë në sirtarë
dhe papafingo, mes tenjave dhe minjve,
ose ngjitur nëpër muret e adoleshentëve.
Jam prerë dhe djegur,
ose përdorur për të arnuar pantallonat e tyre.

Më ngritin lart shumicën e ditëve.
Jam mbajtur fort mbi varreza
dhe banka, anije dhe shkolla.
Më përshëndesin dhe më premtojnë botën,
por unë mbetem vetëm, duke u përplasur nga era,
ose duke u varur i plogësht dhe i harruar, në të ftohtë dhe
të nxehtë.

Kam qenë i përdorur si simbol
i kotësive, zemërimit dhe ëndrrave të tyre.

HYJNESA E LAGUNËS SË KASTORIT

Kastori e dinte kush ishte ajo
kur erdhi duke ngarë biçikletën.
Ishin dorezat që mbante,
që treguan fuqinë e saj,
jeshillëku i tyre që lëshonte aromën e bredhit.

Kastori priti atë aromë bredhi,
pastaj notoi qetësisht me vrimat e hundës mbi ujë.
Nuk i interesonin burrat,
i injoronte gardhet elektrike,
skajet sterile të kositura, përpjekjet për të ndërtuar
qytete.

Ja ku ishte ajo që kishte rëndësi,
për të cilën ai kaloi muaj duke prerë pemë,
duke planifikuar dhe ndërtuar diga, duke përmbytur pyje,
duke pritur,

derisa ajo u përplas me biçikletë tatëpjetë, jeshillëku
duke e paraprirë, ndërsa sytë e saj të ashpër
vëzhguan tufën e qëndrueshme të thupërve të vdekur, të
hirtë fantazmë, majat e zhveshura dhe të thyera,
grumbujt e mbeturinave në dy përrenj, të mbushur me
degë pemësh dhe barishte kënetore,
duke bërë që trupat e ujërave të mbajtura të pasqyrojnë
qiellin në mënyrë të përsosur në
qetësinë e vetë lagunës.

Gjithë përparimi ndaloi.

Ajo hoqi dorezat,
jeshillëku e parapriu dhe i hodhi brenda,
kontributin e saj për krenarinë e digës së tij.

**Tasneem Hossain
(Bangladesh)**

Tasneem Hossain, e diplomuar në Gjuhë dhe Letërsi Angleze, është një poetë shumëgjuhëshe nga Bangladeshi. Ajo shkruan poezi në anglisht, urdu dhe bengali. Ajo është gjithashtu një kolumniste, shkrimtare fiction dhe

artikujsh, përkthyes, edukatore dhe trajnuese. Poezitë e saj janë përkthyer në shtatë gjuhë dhe botuar në 27 shtete në revista letrare në mbarë botën. Ajo është intervistuar në disa platforma letrare për kontributet e saj në letërsinë botërore. Ajo është autore e tre librave me poezi: 'Grass in Green', 'The Pearl Necklace', 'Floating Feathers' dhe një libër me artikuj 'Split and Splice'. Katër libra të tjerë janë në përgatitje.

BUZËQESHJE

Buzëqesh jo vetëm për pak çaste,
Buzëqesh gjatë gjithë jetës sate.
Jep aq shumë për ty dhe të tjerët, njësoj,
Lumturi, kënaqësi dhe dritën e diellit pastroj.

Nëse dikush të ofendon,
Buzëqeshja pajton në moment.

Fal ofendimin në një çast,
Bën personin të pendohet shpejt.

Buzëqesh, edhe nëse je i trishtuar.
Lehtëson pikëllimin, shton lumturinë e dëshiruar.
Shpërndan emocionet e këqija që të kanë munduar,
Të bën të lumtur dhe i gëzuar.

Buzëqeshja është diell, fytyra jote ndriçon.
Dritë pasqyron, për të tjerët rreth teje gjallëron.
Buzëqeshja mban larg shqetësimet dhe armiqësitë;
U bëftë jeta jote e qetë, buzëqesh dhe lutem për mirësitë.

JETA E NJË LULJE

Ajo çel si një mbretëreshë,
Për sytë që e shikojnë kur është e freskët dhe e re.
Flet për dashurinë me gjithë qenien e saj,
Prek zemrat me aromën e padukshme që jep pafaj.

Jeta e saj është e shkurtër, ditët shumë të shpejta.
Ajo përhap dashuri për ata që janë të trishtuar.
Mjaltë për bletët, gëzim për aq shumë shpirtra,
Aromë, bukuri dhe paqe të brendshme shpërndan.

Me kohën ajo fishket, fatkeqësisht!
Zbukuruar në flokë apo një vazo plot ngazëllim,
E lënë vetëm, kur dhuratat e saj kanë mbaruar,
Fishket në një kosh ose nën diellin që ka përvëlur.

Jeta jote nuk është e kotë, mos u ndjej.
Prania jote në kujtime dhe fotografi mbetet lehtë.
Historia jote ruhet në zemrat e disa pa njollë,
Në shekuj, pasardhësit e tu do të jenë.

KJO ËSHTË JETA IME

Nëse vdekja vjen tani, do ta largoj me një anë.
Do të vazhdoj të ndriçoj qiririn e jetës pa ndal.
T'i jap muzikë çdo frymëmarrjeje të shpirtit tim,
Të pranoj dhuratat e Zotit me krahët e hapur gjerësisht.
Ta jetoj jetën me zell dhe me dinjitet.
Nëse vdekja vjen të më marrë tani me krenari,
Do të turpërohet, përballë shpirtit tim me dashuri.

Maria Kobets (Bjellorusia)

Poete, përkthyesë, ish-redaktore e departamentit të lajmeve të Kompanisë së Transmetimit “Brest”, drejtoreshë e Qendrës së Rinisë Logishinsky. Shkolla e Mesme Valishchenskaya (1992), Kolegji Mjekësor Pinsk (1994), Instituti i Gazetarisë i Universitetit të

Shtetit të Bjellorusisë (2017). Poezitë e Marisë Kobets janë përkthyer dhe botuar në Azerbajxhan, Dagestan, Rusi, Poloni, Serbi, Malin e Zi, Tatarstan, Turkmenistan, Arabi Saudite, Meksikë, Itali, Republikën e Çeçenisë, Republikën e Chuvash. Ajo ka botuar: “Pikat” (2011), “Përhumbur sherebelë” (2016), “Në velën e bardhë të stuhiave” (2018).

DIELLI

Oh, vetëm Dielli
e di shtegun drejt folesë së Zogut të Zjarrtë.
E fsheh këtë rrugë shumë sigurt dhe të besueshme.

E fsheh këtë rrugë nga kërkuesit e rastësishëm.
I lodhur nga rruga e mundimshme,
Vetëm njëri ndër qindra mijëra e gjen këtë rrugë
Mes miliona strehëve të rreme.

E gjen dhe qëndron në Shenjtërinë e Tij,
qëndron i pastruar përgjithmonë.
Ndoshta nuk pata mjaft fuqi në këmbët e mia,
sytë, dëgjimin ose mendjen time s'kishin mjaft forcë
për të kaluar këtë rrugë.
Prandaj sot
gëlltis erën helmuese të flokëve të huaj.
Bashkohem me turmën e njerëzve si unë.

Me zor përballoj të kthjellëtën –
Jam mes qindra mijëra që kanë mbetur.

E VËRTETA DHE DREJTËSIA

E vërteta dhe drejtësia –
Janë uniteti i shpirtit,
Kuptimi i qenies
Dhe daljes në botë.
Kush jemi dhe ku jemi,
Duke qëndruar pranë kufirit që lëkundet?.. –
Plot gabime në kërkim!

Larmi pyetjesh dhe arsyesh –
Por ne ngrohemi nga justifikimi ynë.
O Zot, sa shumë gënjeshtër është mes nesh,
Sa shumë telashe mbeten të pathëna!
Sa shumë mosbesim –
thikat festojnë
në tregtinë me gjak

dhe tokën e vjetër!
Shumë fyerje
Meshë e Shenjtë..! –
Jo vetëm kjo,
Jo, as ajo!

Rruga drejt Kalvarit...
Ka kaq shumë faza dhe shtigje,
A do të kemi mjaft forcë
për t'i kaluar ato?!
O Zot, na fal! –
Vetëm që të mos humbasim rrugën,
Duke ecur përgjatë shtegut që lëkundet!

**Emina Delilović -Kevrić
(Bosnjë dhe Hercegovina)**

Emina Delilović-Kevrić aktualisht jeton në Sarajevë, Bosnjë dhe Hercegovinë. Pas studimeve të gjuhës dhe letërsisë b/h/s (boshnjake/ kroate/ serbe) në Fakultetin Filozofik në Zenicë, ajo ka marrë titullin e magjistraturës

me temën “Ndërtimi i kujtesës në komunitetin ndërlinguistik jugosllav: modelet tipike të përvojës së kampit të luftës në letërsi”. Ajo ka botuar shkrimet e saj në revista rajonale dhe portale interneti (Strane, Afirmator, Život, Astronaut, Čovjek-Časopis, Vavilonska biblioteka). Ajo është autorja e koleksionit të poezive “Këtë herë pa histori” (Dobra knjiga, 2016) dhe koleksionit të tregimeve “Jetët e fshira” (Dobra knjiga, 2021).

**GRUAJA QË BINDI KUKULLAT E SAJ TË JENË
TË GJALLA**

Gruaja që bindi kukullat e saj të jenë të gjalla
Jeton pikërisht mbi apartamentin tim.
Në mëngjes dëgjoj kukullat që ndryshojnë zërat
Duke pirë kafe të vërtetë të bërë në shtëpi.
Gruaja thërret sa herë që vjen mëngjesi,
Dhe si nuk ka për të shkuar askund sot.

Si dje dhe sot bashkohen në një monolog,
Si shkuan dje në dyqan,
Si do t'i krehin flokët njëra-tjetrës gjithë ditën,
Do të lajnë, do të pastrojnë, do të gatuajnë e më pas
Do të kujdesen për lëkurën e tyre prej porcelani.

Kukullat tërhiqen në qoshet e apartamentit me zhgënjim,
I dëgjoj të përplasnin kokat mbi muret tashmë të çara.
Gruaja betohet dëshpërimisht se rolet e tyre janë gati,
Se nuk kishte menduar kurrë se historia ishte kaq
skizofrene,
Se do t'ia shiste shpirtin djallit nëse duhet,
Por djalli s'ka më interes për Faustin.
Vetëm Zoti e di sa ka paguar për atë dhomë,
Por ajo dhomë u bë edhe armiku i saj.

Në mbrëmje, dëgjoj vetëm zërin e saj që zbehet ngadalë,
Ndërsa u vesh kukullave premtimet e fundit.
Dhe pëshpërit me buzët e saj nëse dikush tjetër e beson
atë.

GRUAJA QË PËRSHËNDET TRENAT

Një grua shikon me kujdes
Si mbin një fije bari
Nga toka e shpresës.
Toka duhet të jetë plot sekrete,
Por nuk dua të flas për të në të ardhmen.
Kur dielli më në fund të jetë në mes të qiellit,
Ajo do të dashurohet sërish me trenin që shkon për në

Lubjanë

Dhe transporton kokrrat e dashnorëve të pamaskuar.
Kur dielli më në fund të jetë në mes të jetës,
Të gjitha sutjenat në ballkonin e saj do të jenë tharë,
Kupat për gjoksin e saj, të verdha, të bardha, gri, të zeza.
Dhe me gishtërinj të verdhë, do të jetë gati të përcjellë
trenin,
Në të cilin ai nuk do të hipë kurrë.

E shoh nga ballkoni përballë rrugës
Dhe dua t'i bërtas se trenat prej kohësh
Mbajnë erë udhëtimesh drejt vdekjes.
Teksa jam gati të largohem, mendoj se është thjesht
Një asociacion tjetër budalla për jetët e shkatërruara
parakohe
Dhe dashurinë në luftë.
Dhe pastaj, kur mesdita vjen, ajo mbledh sutjenat
Dhe nxiton brenda sikur një përmbytje e papritur po
afrohet.
Nesër në mëngjes, ajo e nis nga e para
Dhe pret trenin
Derisa bari që ngrihet të shndërrohet në një obelisk të
errët
Dhe unë nuk mund t'i bërtas se trenat prej kohësh
Mbajnë erë udhëtimesh drejt vdekjes.

**Rozalia Aleksandrova
(Bullgaria)**

Rozalia Aleksandrova është një poete nga Bullgaria. Ajo ka botuar 11 libra poezish. Është autore dhe redaktore e më shumë se 30 koleksionesh, almanakëve, antologjive dhe librave poezie. Ajo është themeluesja dhe organizatorja

kryesore e Festivalit Ndërkombëtar të Poezisë "Spiritualitet Pa Kufij" që nga viti 2015. Si shkencëtare, ajo ka botuar një libër me ese popullore për refleksime nga fizika e torsionit dhe e kuantumit.

URA

Në të cilën u ktheva.
Llambat me vija shkëlqejnë.
Ti po vjen,
ti po vjen,
e shkuara,
me mua
drejt plazhit të së ardhmes.
Ura.
Zemra mbetet.
Hark nën agimet

qiellore.
Vetëm lumi
ka të drejtë
të ngushëllojë
urën.

TË KAM THËNË

Akullnajat shekullore po shkrihen.
Ishte ftohtë dhe shqetësuese në zemra.
Shpresat e pafundme janë këtu sot.
Por a shohim më larg se kujtimi?

Çfarë do të të zgjojë nga gjumi
prekur nga idhujt mashtrues.
Njeri, a është bota e jotja?
Apo shpresat janë kujtime?

Mëkatet e shekujve po shkrihen.
Shpirtrat e zgjuar ndërtojnë Tokën.
Dhe ti ecën me skeptrin e barrës tënde.
Dhe përsëri thua: – Të kam thënë, apo jo?

NËNA E MADHE E ZOTIT

Hëna mbush
shpresa të arta.
Bari zbathur

mban një erë të zjarrtë.
Dhe ruan
sekrete të ngazëllyera.
Vera kalon.
Dhe agon – pa aguar.
Me një psherëtimë
nis
Mëngjesi
i Virgjëreshës.

Beatriz Aquino (Brazil)

Beatriz Aquino është një aktore dhe shkrimtare braziliane. Përveç shfaqjeve të ndryshme teatrore që ka interpretuar në São Paulo dhe Poços de Caldas, ajo ka botuar librat: “Apneia” (roman), “A Savana e Eu” (kronika), “Anne B. – Sobre a Delicadeza da forma” (roman), “Caligrafia Selvagem” (Prozë poetike), “Anne B. – A hora mais pacífica” (roman), “Travessia” (prozë) dhe “Fundo” (roman). Ajo shkruan për The City Journal në Brazil, dhe për Tornado Journal dhe revistën letrare In Comunidade në Portugali.

PORTUGALIA

Deti urdhëroi një valë të madhe të godasë një mal
dhe atje ajo do të humbte virgjërinë.
Kjo është ajo që sot e quajmë fushë.

Ky akt mori shumë jetë.
Djem dhe vajza në grupe.
Peshq që mësuan të ecin
dhe që me gjuhët e tyre të ashpra rrotulluan grurën e
rërës
dhe formuan kodra e lëndina.
Sot quhen qytete.

Portvgália ishte nëna e të gjithë këtyre qenieve.
Kështu thonin.
Bacë e fëmijëve të fëmijëve të fëmijëve.
Dhe gjithashtu e të tjerëve që do të vinin.

Nga retinat xhelatine të këtyre fëmijëve gjysmë-ujorë,
qielli i pafund blutë u pasqyrua.
Dhe ky është ngjyra që vrapon shpejt nëpër këtë tokë.

Nga malet e Sintrës deri te rërat e Algarve,
nuk ka askush që nuk është mahnitur apo shuar nga kjo
bukuri e ashpër dhe e përhershme...

HUMBUR NË PËRKTHIM

Heshtja është gjithashtu një britmë
Dhe zëri ndonjëherë nuk thotë asgjë
Të gjithë përkthyesit e dashurisë janë të vdekur
Të ruajtur si gjethe të thata në një libër të vjetër
Duke pritur që një ditë dikush të thërrasë
Në mënyrë që ata të dalin nga hiri i pluhurosor
i librarive të vjetra të përdorura

Gjestikulimi, gjestikuimi i bukur,
u kthye në një impuls të trishtuar
Sa e varfër është ethet që ndiejmë?
Engjëjt dinë si të digjen në pendim
ashtu si askush tjetër
E pashë dhe e di

E thirra emrin tënd mes buzëve të mia të etura
Trupi im duke u shkundur,
duke prekur muret e hollë të shpirtit
Një grua nuk është asgjë derisa të gjakoset.
– ose derisa të dojë –

Tani nuk ka më bote mes meje dhe qiellit
Ka dritare të mëdha që shikojnë një blu të paparë më
parë
Këmbët e mia prekin mermerin e ftohtë
Era më reciton lullabi të vjetra.
Por zogjtë sfidojnë krenarinë time
dhe mund të ndjej erën e puplave të tyre
prandaj hidhem.

Fluturimi është i ëmbël dhe i mirë
E pashë dhe e di...

Jana Orlová (Çekia)

Jana Orlová (1986) është një poete dhe performuese çeke. Ajo botoi librin “Čichat oheň” („Nuhi zjarrin“) me ilustrimet e saj në shtëpinë botuese Pavel Mervart në vitin 2012 dhe librin e saj të dytë të poezisë “Újedě” në shtëpinë botuese Větrné Mlýny në vitin 2017. Puna e saj u shfaq në “Nejlepší české básně”

(Poetët më të mirë çekë) në

shtëpinë botuese Host. Poezitë e saj janë përkthyer në shumë gjuhë. Ajo botoi një libër poezish në gjuhën ukrainase dhe rumune në vitin 2019. Fitoi Çmimin “Objev roku 2017” (Akt i Shkëlqyer i Vitit 2017) në Festivalin Next Wave për “kaluar kufijtë e letërsisë, artit të bukur dhe teatrit në mënyrë natyrale dhe me lehtësi”. Ajo mori Çmimin Dardanica në vitin 2020. Puna e saj mund të shihet në <http://www.janaorlova.cz>. Ajo është redaktore kryesore e kolonës së artit dhe kulturës në Polipet.cz.

Vetmia është ende me mua
e bukur, e dhimbshme
Mund ta përqafoj vetminë
në ajrin e palëvizur

E ndjej konturet e saj
Është e butë
një karrige e zbrazët që thotë:
para një momenti ishe i gjallë

Zotat e lashtë janë ende në internet
Dëshiroj të shtrihem me hopa
të mbirë në pyll si pelushi im
në fashën e tendosur të një shitësi

Do ta mas dëshirën time për ty me hapa
torturë për ata që janë përpara
dhe e di që ende ka kohë sepse
perënditë e lashta janë ende online

Rënia në dashuri duke përmbysur
veten
Lufta për të ndalur pulsën
dhe ndërgjegjja e lartë me marrje mendsh
Falling in love hap
një njeri me thikë

Vija kufitare mbi mua
Linje magjie në mua
Atje është zëri im nga ana tjetër, duke thënë:
"A mund të më dëgjosh?"

A mund të të dëgjoj, nënë?
A mund të të dëgjoj, Vdekje
A mund të të dëgjoj mirë
Po bie për të ngritur
Shpirti im është gati
Tavani po dridhet
Ti ende po zgjohesh brenda meje

Unë jam ai që pyet shejtanët
Dëgjoj belbëzimin e tyre me keqardhje
Ndaloj në fjalë kështu,
që fryma të mos e njohë pauzën që dua
ferri si bukë dhe gjalpë
E çaj intelektin në drejtimin e brendshëm
lehtë dhe ftohtë si në një zyrë të hapur
kur isha fëmijë nuk kuptoja pse
nuk jam një njeri më i mirë se një njeri
është vetëm një shtrigë

Deema Mahmoud (Egjipt)

Lindur në vitin 1972. Ka diplomuar në Shkenca Kompjuterike dhe Statistikë, 1993. Asistente profesore për shumë vjet në departamentet e Shkencave Kompjuterike, Matematikës dhe Statistikës në Kolegjin e Edukimit dhe Kolegjin e Shkencave Shëndetësore në Abha, Arabinë Saudite.

Botime: *Brazda e Shpirtit* (Poezi), Dar Al-Adham, Kairo, 2015; *Zgjodha të Kembehem me Horizonin për një Violinë*(Poezi), Dar Al Ain, Kairo, 2017; Një libër i tretë poezi në proces. Shumë nga poezitë e saj janë përkthyer në anglisht, frëngjisht, spanjisht dhe portugezisht dhe botuar në disa antologji në këto gjuhë. Ajo ka marrë pjesë gjithashtu në shumë ngjarje poezie dhe kulturore brenda dhe jashtë Egjiptit.

VJELLJA

Po vjell,
Po, po vjell!
Mallkoj gjenet që më lidhën me racën njerëzore
Dhe më dorëzuan në këtë kaos
Do të doja të isha një mace me qime të thara ose një
mace Shirazi,
Një qen i çmendur ose i kultivuar mirë.

Nuk më intereson,
Do të doja të isha një zog i vogël,
Ose një flutur plot mikrobe nga deponi,
E pajisur me një çift krahësh
Për të shkuar larg dhe tërhequr shpirtin tim
Nga kjo gropë e ndyrë e njeriut neurotik
O...
Po kërkoj një dalje.
Po mbytem dhe lundroj në nauze.
Shkumë e trashë më mbyth dhe nuk ka asnjë mënyrë për
ta ndaluar atë!

NJË FLUTUR

Si një flutur e papjekur, fluturoj në shtëpi
Në kohën e kuzhinës
Pjesë e saj i jap për poezinë që është përtej perdes
Askush nuk e di që një poezi u shkrij nga unë
Ndërkohë që lau enët
Një stuhi fjalësh më fshiu ndërsa gatuaja patëllxhanin
Disa herë, nuk kam asnjë shpjegim për shtytjen që
mbulon mua gjatë pjekjes së peshkut

*

Si pendul, strofat dridhen në kokën time
I dua ashtu, të lëvizin dhe të tensionohen
Të mos polizohem nga avulli i fërgimit dhe nga era e
pluhurëve të pastrimit
Të mundem t'i mbështjell në një peshqir, të mos jenë të
lagura nga lagështira ndërsa ftohen në frigorifer

Me vështirësi, vrapoj për t'i shkruar strofat
Që shpërthejnë nga kuzhina, në shënimet e celularit

*

Kur mbaron dita ime në shtëpi, shikoj pasqyrën
Duke prekur qerpikët, sytë, buzët dhe trëndafilat e mi
Kështu, kam kënaqësi nga përfundimi im i
mrekullueshëm

*

Idhujt e poezisë që më tunduan në kuzhinë,
Fshehin në bishtin tim dhe refuzojnë të dalin
Provoj të kujtoj por kot, si të kishin rënë në tasin e supës
Të burrit tim, që e pi dhe thotë:
Më shpjego pse disa nga ushqimet e tua janë më të
shijshme se të tjerët

*

Në kohë të tjera,
Ai më bën sy gjumë duke flirtuar në pasqyrë
Duke nxjerrë strofat e poezisë nga flokët e mi
Duke i shtypur ato me muzikën e tij mbi buzët e mia
Pastaj, dua të hidhëm për të përfunduar poezinë

Damia Mendoza
(Ekuador)

Damia Mendoza, poete dhe profesore universitare nga Ekuadori. Ka doktoraturë në linjën e Edukomunikimit – Mention Cum laude në Spanjë. Profesore

universitare në ULEAM-Ekuador dhe ka diplomë master në Universitetin e Otavalo-së në Ekuador. Kërkuese e artikujve shkencorë me ndikim <https://n9.cl/sq4vs>.

Anëtare e Akademisë Botërore të Poezisë dhe CCE, Ekuador. Ajo ka realizuar disa produksione si këngëtare-krijuese: *Pentagram muzikor: Nga e njëjta argjilë*, 2001, *Damia për t'u dashuruar*, 2005, *Poezia e Damia-s ndihet*, 2008; *Libra: Endrra e shpendit detar*, 1986, *Zgjimi i shpendit detar* (2001), *Pas kristaleve të detit tim*, 2006; *Fletët e natës sime të gjatë*, 2012. Ajo ka përfaqësuar vendin e saj në konferenca ndërkombëtare poezie në Peru, Argjentinë, Shtetet e Bashkuara, Kubë, Meksikë, Tajvan, Budapest dhe vende të tjera. Ka marrë pjesë në disa antologji nga Ekuadori, Spanja, Hungaria, Meksika, Peru, Argjentina, Kuba, Tajpeji, Argjentina.

QYTETI IM I DËSHIRAVE

Në ecjen time avancoj
Duke ëndërruar një ditë të pastër

Duke u zgjuar në një qiell, një qiell poezie
Në agime të pastra; ato ende oksigjenohet

Dua kohën
Të kalojë pa orare
Të shoh fëmijët duke luajtur, pa kalendarë
Dhe të dua njeriun, pa kushte

Të bashkuar pa kufij, pa raca
Të bashkuar pa kufij, vëllezër
Të bashkuar pa kufij, të marshojmë
Qyteti im i ëndrrave

Ec çdo ditë në procesin tim
Për të u rritur me filozofinë e Jezusit
Ndoshta të vdes i mashtruar
Duke besuar se në qytetin tim
Qeverisin progresistët në demokraci
Dhe qytetarët që duan të përmirësojnë atdhenë e tyre

Ne nuk duam më burra
Le të braktisin tokën e tyre
Nëse duhet të thyejmë
Rregulla dhe sisteme të këqija

Dhe nga hendeku im
Do të vazhdoj të luftoj
Derisa zëri im të humbasë
Derisa zëri im të ftohet
Derisa zëri im të vdesë

Të bashkuar pa kufij, pa raca
Të bashkuar pa kufij, vëllezër
Të bashkuar pa kufij, të marshojmë
Qyteti im i ëndrrave

Triin Soomets (Estonia)

Triin Soomets, Tallin, Estoni. Gjuha e parë: Estonisht. Në vitin 1994, u diplomua në Universitetin e Tartu si filologe estone. Anëtare e Bashkimit të Shkrimtarëve të Estonisë

që nga viti 1999. Ajo ka botuar librat: *Pinda poshtë vijës së kohës* (Pind ajajoone all); *Të Dashuruarit* (Armukesed); *Para e Lirë* (Vaba raha); *Tregime të të Mençurve dhe të Budallenjve* (Targa ja rumala jutud); *Cilësi të Zgjedhura* (Valitud omadused); poezi të zgjedhura; *Numra të Vegjël* (Hulgakesed); *Tregime të Dajut dhe të Keqes* (Hea ja kurja jutud); *Cilësitë e Gjerave* (Asjade omadused); *Treni i Gjumit* (Unerong) (për fëmijë); *Pse nuk ke bisht?* (Miks sul pole saba?) (për fëmijë); *Çështje të Fshehura* (Varjatud ained); *Jashtë* (Väljas); *Material i Pashpërpunuar* (Toormaterjal); *Kontrata II* (Leping nr 2); *Verë* (Soon); poezi të zgjedhura: *Shenjë frenimi* (Pidurdusjalg); *Ethat në makinë* (Janu masinas); *Ethat në kyçin e dorës* (Randmes unejanu); *Qyteti Blu* (Sinine linn).

Përshkrimi i shiut në trungun e pemës
për në tokë
rruga e dritës në trungun e pemës

për në tokë
rruga e zogut në erë
për në tokë
rruga e anijes në ujë
për në tokë
rruga e kajakut në det
për në tokë
rruga e tokës
për mbi ty

Këto qytete ku ke dashur
janë ndoshta të ngjashme
pavarësisht ku rreth botës
kanë të njëjtat qoshe rrugësh
reflektojnë të njëjtin lum
ka të njëjtat re që rrjedhin

në njëfarë mënyre janë të ngjashme
të gjitha këto janë qytetet e tua

Doja të bëja diçka reale; diçka të madhe,
thashë. Shkojmë te unë,
kam një kuti vodka, më the
dhe në çdo kohë tjetër do të kishim shkuar
deri tani nuk kam bërë asgjë
reale përveçse shpëtuar një flutur
nga një shishe me cider luleshtrydhe, ku po notonte
këmba e saj e ngjeshur duke goditur, e bëra këtë më
shumë
për veten time sesa për fluturën, e cila mbeti e habitur

në skajin e gjetheve të gjelbra
nën qiellin shumë të hapur, duke dridhur.

Gjithçka ka arsye të sajën.
Shko, merr, kap.
Përveç meje –
nga objekt
u bëra folje.
Nuk mund të më kapësh,
pavarësisht se sa saktë synon.
Unë jam mes teje dhe qëllimit.

**Hélène Cardona (Francë,
Spanjë, Sh. B. A)**

<https://helenecardona.com/>

Jeta në pezullim e Hélène Cardona quhet "një autoportret i gjallë si shkencëtare, parashikuese dhe muzë" nga John Ashbery, dhe David Mason e

përshkroi *Dreaming My Animal Selves* si "liminale, mistike dhe nga një botë tjetër." Ajo është fituese e më shumë se 20 çmimeve dhe nderimeve, ka një MA në Letërsinë Amerikane nga Sorbonja dhe ka autoruar 5 përkttime. Puna e saj është përkthyer në 19 gjuhë.

Një Shtëpi si një Anije

Unë jetoj në një shtëpi si një anije

Copy code
herë mbi tokë, herë mbi oqean.

Vullneti më sjell në ekzistencë

Copy code
dorëzohem, ftoj hirin të hyjë.

Ndjek thirrjen e sirenës.

Matematika

Copy code

Në anijen fantazmë

Nuk e di nëse jam valë
apo re, nimfë apo pulëbardhë.

Goditur nga erërat, mbahem fort pas direktut.
Pak kthehen nga kjo udhëtim.

Tani mbaj kujtimin e asgjësë

Copy code

një copë velë e bardhë si lëkurë e dytë.

Prush

Jemi bërë nga hiri i yjeve — Carl Sagan

Imagjinoj numrin e fundit,
pastaj shtoj një tjetër, që të mos përfundojë kurrë,
duke krijuar hapësirë në të pandjeshmen,
spektaklin fantazmë të materies së zezë.

Jam bakër në labirinthin
ku mineralet dhe ujqit marrin frymë—
oqeani është urtësia ime—i habitur,
i zhytur në aureola, një rreze enigmatike.

Hartoj universin matematikor, farkëtoj
ekuacione në erëra yjore—bambu të dhëmbëzuar—

i vetëdijshëm për ligjet e fuqisë, pafundësinë
që shkakton plumba nga Kosmosi.

Grelini Endacak

“Disa ditë një hije përmes
Dritares së lartë ndan burgun tim.” —Geoffrey Hill

Jeta ime është një seri pamjesh
që projekton të njëjtën figurë
përsëri e përsëri,
një vështrim në një botë plot dritë
nga pas hekurave,
një botë që i shpëton Veriut dhe Jugut
ndërsa shikoj Engjëllin,
i magjepsur,
i verbuar nga bardhësia e kohës.

Sandrine Davin (Francë)

Sandrine Davin lindi më 15/12/1975 në Grenoble, ku ende jeton. Ajo është një autore e poezisë bashkëkohore e frymëzuar nga tankat, ka publikuar 14 vëllime poezie, më e fundit e të cilëve titullohet “Là où

le soleil se fane” (Atje ku dielli zbehet), botuar nga La Kainfristanaise. Veprat e saj studiohen nga klasa të shkollave filllore dhe të mesme, ku Sandrine ndërhyr me këta nxënës. Ajo ka një dëshirë për të ndarë poezinë me të rinjtë dhe për t’u dhënë atyre dëshirën për të shkruar... Ajo është gjithashtu një diplomuar i Shoqatës së Poetëve Francezë për poezinë e saj “Lettre d’un soldat”.

AROMAT E KOHËVE TË KALUARA

E kujtoj këtë tokë
Tokën e të parëve të mi
Nga gjyshja ime
Kopshti me mijëra parfume
Dora jote në timen
Të bëhemi një

Aroma e luleshtrydheve të ziera
Në tigan

Dhe buzët e mia që përkëdhelin
Lugën e vjetër prej druri -

E kujtoj këtë tokë
Reçelra
Lule fushe
Aroma e lëkurës tënde
Në duart e vogla të vajzës sime
Të mbushura me kujtime

Doreza

Në errësirë
Nga punishteja
Gishtat e artë
Të gjyshes
Qep
Shqep
Natë e ditë

Për tre franga
Gjashtë qindarka
Gishtat shteren
Nën pëlhurë

Në errësirë
Nga punishteja
Zhurma e makinave
Lëkurën ther
Të gjyshes
Ato kohë kanë kaluar -

Njëqind vjet kaluan
Dora ime në tënden
Do të të lë të më tregosh për jetën tënde

Tokë metalike
Kokrra pluhuri
dhe ndryshk
– për të thënë lamtumirë
nën një agim vjeshte –
në prapaskenë
të hënës
pasqyra e të parëve tanë

.

**Eden Soriano
Trinidad (Filipine)**

Eden Soriano Trinidad është një shtetase e Filipineve. Një poet dhe akademik e përshkroi atë si “një bartëse të shquar të Dritës dhe Njeriut, një kopje të

shpirtit poetik dhe një bukuri të vërtetë të rrjetit social.” Ajo është krijuesja e Ambasadorëve të Lumturisë RKMPII. Një autore e njohur, shkrimtare, përkthyes nga Këshilli Kombëtar i Zhvillimit të Librave të Filipineve (NBDB). Fituesja e Çmimit Letrar Naji Naaman 2022 – Itali, dhe Ambasadorja ExtraOrdinary e Kulturës Gratis dhe Anëtare Nderi e Fondacionit Naji Naaman për Kulturën Gratis. Fituesja e Festivalit të 8-të të Poezisë Kineze 2022 – Pekin, dhe Nominee për Çmimet e 7-të të Revistës së Letërsisë Kineze të mbajtur në qytetin Longyan – 19 Dhjetor 2021.

DASHURI

DASHURI janë puthjet e buta si petale,
Që të bëjnë të duash të zgjohesh çdo mëngjes,
Dhe ta përshëndetësh ditën me ty, duke qenë ende pjesë
e ëndrrave të tyre.
DASHURI janë rrahjet e buta të pikave të ftohta,
Që krijojnë ndjesi dhe një tronditje të pushuar të rrahjeve

të zemrës,
Që ndez emocione të lumtura dhe ëmbëlsi pasioni.
DASHURI janë pëshpëritjet e buta të valëve në breg,
Që shpallin se “dashuria fiton gjithçka” si një mit prej
kohësh,
Sepse dashuria nuk mund të fitojë vdekjen, megjithatë
mbetet përtej një jete.
Dashuria atëherë përfundon vetëm kur bota nuk është
më,
Dhe e zeza e oniksit të heshtjes qan.

DËSHIRË NËN DRITËN E HËNËS

Njerëzit gjithmonë dëshirojnë
të arrijnë telajon madhështore blu
Dhe pastaj hënën e plotë mahnitëse.
Ah! Njeriu ia doli herë pas here,
A ka diçka të pamundur për njerëzit?
Të arrish qiejt dhe
të prekësh kupolat më të largëta
Janë lojërat e atyre që qëndrojnë në frone.
Që nga kohët e lashta njeriu është mahnitur
nga kjo qetësi ndriçuese,
Varur atje me një bukuri të shndritshme hyjnore.

Në kohët e lashta, dashnori premtonte:
“Vetëm më jep ‘po’-në tënde më të ëmbël për t’u
martuar me mua,
Do ta marr këtë dritë dhe do ta ofroj për ty, e dashura
ime!”
Për habinë e të fejuarës së re,

Duke besuar marrëzinë e ëmbël të atij që e adhuronte.
Një ditë njeriu arriti këtë art të ndriçuar
Dhe u habit kur mësoi se atje lart, kjo pamje qiellore
është një boshllëk i zi pa ndriçim.
Shkoi entuziazmi kur doli që fytyra e ndriçuar
ka marrë hua bukurinë dhe hirin e saj argjendor
Dhe kurrë nuk mund ta tejkalojë atë që krijon reflektimin
e saj të mrekullueshëm.

Megjithatë, ende është magjike, qetëson shpirtin e
njeriut,
Të lë pa frymë kur kapet me sy gjatë natës,
Hipnotizon sytë tanë me buzëqeshjen e saj të ndritshme,
Në ëndrrën e çdo fëmije, mahnitëse dhe e këndshme,
Duke dëshiruar të prekë fytyrën e kësaj bukurie të njohur
magjepsëse.

Anna Hoffman (Gjermani)

Anna Hoffman është lindur në Gjermani. Ajo jeton në Berlin. Ka studiuar histori arti, histori dhe filozofi në Greifswald, Berlin dhe Halle. Ajo shkruan poezi, prozë, tekste këngësh dhe librete. Shkrimet e saj janë botuar që nga viti 1998 në revista letrare, revista të grafikave origjinale artistike dhe antologji ndërkombëtare. Anna Hoffman është anëtare e PEN Gjermani. Ajo ka botuar dhjetë libra. Libri i saj i botuar së fundmi është “Dreri i Parisit”. Poezia e saj është vlerësuar nga kritika letrare në Gjermani.

asgjë nuk e mban ujin e ndenjtur të syve të tu.
çarqe të gjalla blu. jehonë e shpenguar.
Ku noton vështrimi yt?
çfarë do që të ngresh tani? Ku muzgu fik dunat,
mbyll plazhin, era fshin velat e fundit
dhe shtrihet në brinjë. fle me fytyrën nga horizonti.
atje jam. uji i zhveshur llamburitës shpërbëhet. po ti
ku je?
pse sy por jo dritë? terr i specializuar në zhgënjimin

e ngjyrave.

ndjesi të pagjelbëruara. bluja tani kapërcen horizontin
ndërsa grija e humbur kthehet drejt retinës. tani të ndiej.
dhe tani çdo gjë fillon të duket mirë.

NASTASSIA FILIPPOVNA BARESHKOVA

Për Medean, Ofelinë dhe Suzin

Ata nuk më shohin kur afrohem
nxjerrin sytë e tyre dhe vështimin
fshijnë hapat e këmbëve të mia.
Unë shpëlaj kafazin e krahavorit
dhe ruaj ekuilibrin
pa e ditur mirë sesi
ndërsa dhimbja
shtrihet mbi qytet
si një uri gërryese në çdo sy
Potemkini e virgjër nuk vjen
në kohën e duhur për darkë
ne këmbejmë raporte mbi dëmtimet
sanduiçë, defebrilatorë
analfabetizmi i plotë
I syve të tyre, më çorodit
Çdo herë, unë pres
Derisa futem në
stacionet e nëndheshme të trenave
për të hasur vështimin e parë të butë.

**DO TË TË SHKEL SA TË TË BËJ PLUHUR,
ZEMËR E DASHUR**

Dyqan i rezervuar për fosilet e së ardhsmes
për zjarrin e të palindurve akoma
të cilët përdorin çdo gjë që unë them, kundër meje
dhe çdo gjë që ju thoni, kundër meje.
Unë jam viktimë juaj dhe autori i krimit tim,
zotëruesja e vetvetes lumi im.
Lërmëni të lexoj Hamletin nën zjarret e lumit.

Shqipëroi: Merita Paparisto

**Annette
Hagemann
(Gjermani)**

Annette Hagemann,
e lindur më 1967 në
Münster, studioi
gjuhë dhe letërsi

gjermane si dhe antropologji kulturore në Göttingen. Ajo ka punuar në Literaturhaus Hannover dhe që nga viti 2018 në Kulturbüro Hannover. Ajo ka botuar katër vëllime me poezi (“streit mit dem sonnengott” 2009, “sirene des duschraums” 2014, “Katalog der Kiefermäuler” dhe “Die fünfte Jahreszeit” 2024) dhe ka marrë disa bursa për punën e saj.

BLETËT QË PËSHPËRITIN

Si një murale qëndrojnë
pas të gjitha grave
që erdhën pas meje
një ikonë e padukshme
të ndjek ty
e butë dhe e kujdesshme, gris
qepjet e bardha të ëndrrave të tua
natë pas nate
kam sy insektesh
a do të biesh një ditë

thellë në to sërish?
Qëndroj si statujë
te pragu yt dhe gumëzhij
kundër kujt do që do të afrohet pranë teje
gumëzhij, thumb
ylli im, kosherja ime dhe...

LAGJJA KINEZE (CHINATOWN)

Pothuajse e bleva dragoit fatlum
në tregun kinez atë mëngjes
vetëm sa kishin filluar të ngrinin stendat
kur e vura re: shumë miqësor
shumë i hapur në erë
me një kokë të madhe buzëqeshëse prej letre
ose kartoni të ngjeshur, vetulla kaçurrele: një kokë
e bërë nga letër rozë-salmon
dhe një bisht ngjyrë salmoni
dy deri në tre metra i gjatë që rrihte erën
gati për t'u hipur, këtë mund ta shihje
i buzëqeshëm më pa dhe pothuajse
e mora me vete, pa marrë parasysh çmimin
por ende nuk isha gati për aq shumë fat.

**Johanna Hansen
(Gjermani)**

<https://www.johannahansen.de>

Poet, Piktur, Redaktor i revistës letrare WORTSCHAU..
www.wortschau.com

Ka grow-up në Kalkar/Lower Rhine, Gjermani. Ka studiuar gjuhë/literaturë gjermane dhe filozofi në Universitetin Rheinische-Friedrich-Wilhelms në Bonn. Ka kryer provimet e para dhe të dyta shtetërore. Mësuese dhe gazetar. Që nga viti 1991 artist. Që nga viti 1993 ka pasur shumë ekspozita dhe pjesëmarrje në ekspozita. Që nga viti 2008 ka botuar kryesisht poezi në kombinim me pikturat e saj. Në bashkëpunim me muzikantë dhe kompozitorë, ka krijuar performanca, projekte libër/CD dhe filma poezie. Poezitë e saj janë përkthyer në gjuhë të ndryshme. Vepra e saj letrare ka fituar disa çmime. Së fundmi ka marrë grantin e punës nga Ministria e Kulturës e NRW 2024 dhe Çmimin e Poezisë Feldkirch 2024, Austri.

Gjithmonë dua të jem

Aty ku pyjet dimërore përfshihen në pëllëmbët e mia.
Për ty, do ta bëj veten të bukur.
Koha është një përbindësh.
Me pickimin e bletës, ajo do të më mbërthejë fustanin,
të qepur nga mëndafshi i atlasit.

Krijesa ime e egër

(në frymëzimin e "Mein Vogel" të Ingeborg Bachmann)

Më mbështill me gëzof të bërë nga rrokje, ditë, të kundërta.
Në vende ku jam bërë e ashpër, do të rritem e fryrë.
Nuk kam talent për të sajuar justifikime dhe qëndruar,
këmbët e mia të ngurta,
në kullotat e mia,
vetja ime, me çorape rrjete, e tronditur,
pas shkurreve të rregulluara, në një botë pa rend,
ku parakrahët bëhen profesion dhe shitjet janë gjithçka,
ku ecuria në gjumë kthehet në një mënyrë për të mos
vënë re,
dhe mënyra ime për të marrë frymë bëhet një keqkuptim,
sepse nuk di si të qëndroj në ritëm
kur asgjë nuk mund të ndodhë shpejt mjaftueshëm.

Lër që vështrimi yt të tërheqë një vijë
dhe të mbyllë rrethin rreth nesh.

Dy nga ne, për të hyrë në një dhomë si të ishte një pemë,
kafsha ime e egër.

Më grabit distancën nga ti,
më përthy, si gjethe,
sapo të jem gati të shes lëkurën time
në një frak të huazuar, me bishtat që fluturojnë,
për të paguar çmimin për të pritur lumturinë.

Vër formën tënde, fytyrën tënde afër timen,
fërshëllima dhe besime të palëkundura, tufa bari,
në këtë gjendje, kaq shpesh, me një byzylyk në kyçin
tim, do të më sjellin këtu.
Vetëm ndalesa, asnjë alternativë, pengesa dhe rrëshqitje.
Vetëm ti e di këtë.

Njëbrirëshi im

Si ta ndjek trupin tim, nuk e di më.
Natën, do të përqafoj një fjalë si durimin e engjëjve.
Do të përqafoj borën jashtë dritares sime,
borë që mbulon kraharonin tim, supet e mia, të varura.

Nuk kam pse të shqetësohem, kam nevojë për hijeshi
dhe për një dysHEME me pranvera.

Më kërko në atë që mbetet nga pyjet.
Vendose kokën time në prehrin tënd.

**Sandra Sarmiento
(Guatemala)**

Sandra Patricia Sajché Sarmiento është poetë, rrëfimtare dhe skenariste, e njohur me pseudonimin Sandra Sarmiento. Ajo ka lindur më 18 gusht 1975 në qytetin e Guatemalës. Seria e librave për fëmijë me 12 pjesë, **“Aventurat e**

Reja të Milingonës Tinny”, e krijuar për fëmijë nga 0 deri në 7 vjeç, thekson rëndësinë e vlerave. Me këtë seri, Sandra synon t'u mësojë fëmijëve pranimin e vetes dhe të tjerëve, pavarësisht prejardhjes, kulturës, ngjyrës apo gjinisë; sepse ajo beson fuqimisht në aftësinë e fëmijëve për të mësuar dhe për të promovuar zhvillimin e tyre, në vend që të krijojë përmbajtje që nuk favorizon aftësitë e tyre shoqërore dhe psikologjike.

Ajo ka botuar 8 libra nga kjo seri dhe aktualisht ka 4 të tjerë në rishikim. Gjithashtu, ajo ka botuar edhe titujt “Gëzimet dhe Tragjeditë e një Nënë Beqare”, “Tregime Kalorësish” dhe “Rosaku pa Fole”.

VETËM UNË

Në heshtjen e natës,
ku yjet shkëlqejnë me dritën e tyre,
shpirti im gjen paqe dhe ngushëllim,
dhe zemra ime rreh me gëzim.

Hijet bëhen magjike,
dhe ëndrrat kthehen në realitet,
ndërsa mendja ime lejon veten
të përshkohet nga një det mendimesh dhe fantazish.

Në këtë vend ku gjithçka është e mundur,
shpirti im rinovohet dhe forcohet,
dhe ndjej forcën që më shtyn
të vazhdoj përpara pa asnjë dobësi.
Kështu mbyll sytë dhe zhytëm
në këtë det drite dhe errësire,
dhe vazhdoj pa asnjë frikë,
me shpresën për të gjetur të vërtetën.

VALLËZIM MBI UJË

Vallëzo mbi ujë,
një spektakël në harmoni,
tingulli i hapave të lehtë,
që kalojnë përmes elementit të lëngshëm.

Valltarët notojnë mbi sipërfaqe,
me hijeshi dhe elegancën e një mjellme,
si gjethe të buta në erë,
duke ndjekur ritmin e këngës.

Uji lëviz në valë kristali,
duke reflektuar ngjyrat e perëndimit,
dhe drita e diellit krijon një iluzion,
që e bën spektaklin akoma më të bukur.

Vallëzimi është një lojë, një art,
një dialog mes trupit dhe ujit,
që shkrijnë në një të vetme,
në një moment të përjetshëm bukurie.

Vallëzo mbi ujë,
një xhevahir i çmuar në lumë,
që hipnotizon dhe mahnit këdo që e sheh,
duke lënë një kujtim të paharrueshëm në zemër.

Panagiota Christopoulou-Zaloni (Greqi)

Panagiota Christopoulou-ZALONI ka lindur në vitin 1942 në Shën Gjergjin Istiaias, ishulli i Evias, Greqi. Ajo studioi ekonomi në Universitetin e Pireut. Është aktive me letërsinë dhe kulturën për disa dekada. Ka botuar

veprat e saj në 85 libra dhe ka marrë pjesë me poezitë e saj në 105 Antologji. Ka përkthyer dhe botuar në Serbi koleksionin e saj poetik “krysalid” brenda kuadrit të Festivalit të 38-të të Poezisë në Smederevo, Serbi, ku mori pjesë si përfaqësuese e Greqisë. Vepra e saj është paraqitur nderueshëm nga entitete të mëdha në shumë qytete greke dhe në Ballkan. Si presidente e klubit letrar XASTERON dhe gjithashtu si drejtoreshë e revistës letrare “KELAINO”, ajo vepron në fushën e Kulturës dhe Letrave (ngjarje, prezantime, ligjërata, festivale, kongrese kombëtare dhe ndërkombëtare). Ajo u zgjodh nga Asambleja e Përgjithshme e Shoqërisë së Shkrimtarëve Grekë të Athinës në Komitetin e Vlerësimit të Anëtarëve të Rinjtë.

TË GJITHË SHUMËFISHOHEN

Shumë u bënë të heshtur.

Për më tepër, çfarë kanë për të thënë?

Vetëm përroi llafazan po murmurit

dhe të eturit përkulin
për të pirë dritën.
Ata shqyejnë errësirën
dhe shkëlqimi shfaqet!
Fluturojnë lart si zogj,
mbledhin rreze
dhe buzëqeshje shprese.

Xhelati fundoset.
Toka hapet dhe e thith atë.
Pastaj toka lulëzon
dhe toka sërish shkëlqen.
E keqja vdiq.
Këmbanat bien marrëzisht.
Të gjithë shumëfishohen
dhe vishen me bandë puthjesh.
Duke kërcyer preken.
Jaseminët rrijnë zgjuar gjithë natën.
Këngëtarë të mëdhenj trokasin
në telat e kitarës së tyre.
Në “pse”-në e “Pafajësisë”, ata përgjigjen.

FUSTANI IM I BARDHË

Puthjet më janë tharë në buzë
dua të vij te ti
për të jetuar natën.
Ku mund të gjej një mjet
për këtë rrugëtim?
Është shumë ftohtë gjithashtu.
Edhe rrugët janë ngrirë

dhe po planifikojnë një udhëtim
reja me shiun.
Mos ma lag
fustanin tim të bardhë.

NË CEP TË FERRIT

Ti përplas krahët
në ritmin e pritjes.
Zog i vjetër, i bllokuar,
duke dëshiruar puthjen.
Drithërima tundimi...
Dëshiron të thuash, të dua,
por je i hutuar...
Ngushton buzët
dhe humbesh në mosveprim.

**Varvara Christia
(Greqi)**

Varvara Christia ka lindur në Nafpaktos, një qytet i vogël në Greqinë perëndimore. Ajo studioi Inxhinieri Civile në Shkollën Politeknike të Universitetit të Patras.

Ajo jeton dhe punon në

Patras. Poezitë e saj janë përfshirë në botime kolektive, albume letrare, festivale poezie, antologji dhe drama, janë vlerësuar, botuar në revista letrare, gazeta dhe blogje, si në Greqi ashtu edhe jashtë saj, ku janë përkthyer. Koleksioni i saj i parë poetik u botua në vitin 2019, i dyti në vitin 2022, ndërkohë që ajo po përgatit koleksionin e saj të tretë.

POEZIA

Pra, çfarë mendon ti që është poezia?
Janë fjalët që nuk pate kohë t'i thuash.
Shkronjat që i shkrove por nuk i dërgove kurrë.
Vrasjet që planifikove
por nuk guxove t'i kryesh.

Janë revolucionet,
revolucionet që u frikësove t'i bëje.
Kërkimet e faljes që nuk i the.

Sekretet që të dogjën brenda.
Trupa që dëshire,
por nuk guxove t'i përqafoje.

Është një det,
një det që nuk e lundrove kurrë.

Poezia është një patericë,
një patericë për këmbën e thyer të poetit.

LUFTA

Kur të vijë koha për betejë
—sepse do të vijë, në një moment
të jetës tënde—
në çfarëdo fortese që të ndodhesh,
vetëm mbaje mend këtë:
Menjëherë
hidhu kokëposhtë në luftë
me gjithë forcën dhe guximin tënd.
Dhe lëri të fluturojnë shenjatat që paralajmërojnë
se Polisi yt do të bjerë në fund.

Mos i thirr Zotat me lutje.
Ji një Zot dhe shpëto nderin tënd.
Si një Urdhër Delfik do të kesh
—në mendim të ruajtur—për udhërrëfyes,
që i guximshëm nuk është ai
që nuk ka frikë të rrezikojë jetën,

por ai
që, sado të ketë frikë, përparon.

Nëse përfundon si dezertor nga frika,
turpi do të jetë shoqëruesi yt përgjithmonë.
Një plagë e fshehur brenda teje që gjakon.
Një plagë nga beteja
që ti u frikësove ta luftosh.

Historia të thërret me zë të lartë se i munduri
nuk është ai që u mposht në betejë,
por ai
që u frikësua ta luftonte.

Hannie Rouweler (Hollandë)

Ajo ka lindur më 13 qershor 1951 në Holandë. Që nga viti 1988, ajo ka botuar rreth 40 vëllime poezie. Ajo është përkthyer në rreth 35 gjuhë dhe botuar në më shumë gjuhë të huaja. Ka marrë disa çmime nga Holanda dhe shtete të huaja. Hannie shkruan për një gamë të gjerë temash të ndryshme. "Poezia është në rrugë, për t'u marrë", është një shprehje për të. Ajo është redaktore e Demer Press dhe e Antologjisë vjetore Atunis.

MATRICA ME NUMRA INDIVIDUALË

Teoria e numrave. Numra të çmendur.
Nuk mund të jetojmë pa të,
pa numra nuk ka interpretim,
as jo të saktë dhe të kalkuluar
atë ditë, atë vit, atë moment të paharrueshëm.

Pjesa e fletës së bardhë është
mbushur me disa informacione,
disa shifra që mund të të ndihmojnë të nxjerrësh
me disa llogaritje.
Cilat numra mungojnë?
Ku mund të jenë?

Unë kërkoj dhe shikoj përsëri dhe kërkoj
dhe mbush diçka këtu dhe aty,
disa numra me shkronja shumë të vogla si opsione.
Do ta mësosh më vonë,
nëse janë në vendin e duhur apo jo.

E mbyll bllokun e çarë,
vë stilolapsin sipër. Bëj diçka tjetër më parë
që gjithashtu kërkon mendim,
niveli nuk është përcaktuar menjëherë.
Është larg nga përfundimi, nga përfunduar.

VJESHTA E MBRËMJES NË LEUSDEN

Katër shtyllat e dritës po digjen në një rrugë pothuajse të
shkretë,
njerëzit janë brenda
pasi dielli u largua për në një destinacion tjetër
dhe retë ndajnë qiellin me ngjyra të errëta
blu deri në të zezë – vetëm disa yje ndërmjet reve më të
lehta
dhe dritat që dridhen të një aeroplani që lëviz në lindje –
përveç rreth ndriçimit të shtyllave të dritës
që ruajnë vizionin e qartë
në këtë mbrëmje vjeshte me gjethe të verdha dhe kafe
nga një pemë e vetme në kopshtin tim
duke rënë poshtë pa asgjë për t'u mbajtur. Përveç një
dysHEMEJE guri.

Katër shtyllat e dritës të vazhdueshme
që mbeten në errësirë,
ata refuzojnë të dorëzohen në fund të një dite.

AJRI I FRESKËT I MBRËMJES

Pas një dite të nxehtë vere fjala shpëtuese
që do të thotë një shi shiu,
ajri ndihet i ftohtë dhe i freskët në lëkurë kur
unë ec në kopshtin tim. Akoma të heshtur në distancë
disa shkëndija që shuhën ngadalë,
duke ndriçuar qiellin sikur
diçka duhet të theksohet diku
që nuk toleron dritën e diellit. Errësira mbulon gjithçka,
të mirën, të keqen, dhe mbetet e fshehur.
Përfundimi i ditës me qartësi të kuptimeve
dhe përvoja të reja. Është si një libër që ke
vënë mënjane një kohë të gjatë, që hapet përsëri.

Yvon Né (Hollandë)

Yvon Né lindi në vitin 1958, në Goes. Ajo është autorja e 20 librave me poezi, dhe gjithashtu njihet si dizajnere dhe piktore. Poezitë e saj të mbledhura (1990-2005) dhe romani i saj (2016) "Vajza e shtrembër" u botuan nga

Shtëpia Botuese De Geus. Poezia e saj balancohet mes dy realiteteve themelore: realitetit të jetës dhe projekteve të tij në imagjinatë. Tema e pranishme gjithnjë është kalimi, në të cilin po lind një realitet i ri, ndërsa realiteti i kaluara vazhdon të ekzistojë. Rezultati është një lëvizje e vazhdueshme që mbush poezinë e saj me dinamikë.
<http://www.yne.nl>

REALITETI ZGJAT PËR NJË KOHË TË GJATË

Pamja i përket tërësisht familjes 'realitet'
ndërsa mbart dukshëm diçka që nuk mund ta shohësh.
Njëra është e mbështjellë me burkë,
tjetra hyn në një makinë me tavan dielli.
Njëri kujton vagullt një enë të mbyllur që mban një
mace.
Çështje vullneti dhe çështje besimi.

Nga cila drejtim erdhi dikush, çfarë mëngjesi hëngri,

çfarë i tha një grua, ngjyra e ndriçimit të orës.
Ai lehtë e sheh një person të pakuptueshëm si shkaktar
të shkeljeve, hajdut të 'si ndodhin gjërat'.
Por askush nuk është ai që është, gjithmonë endet rreth e
qark.
Ajo zhvishet dhe tashmë ka veshur diçka tjetër.

Lakuriqësia bëhet e paarritshme me përdorim.
Ajo që është e vërtetë është e shenjtë. Tërësisht vetvetja.
Misteri më i madh vjen si një fakt i zhveshur.
Si mund të qëndrojnë realja
për kaq shumë kohë?

NË QIELL

A arrijnë ende pirgjet e letrave deri në veshët e tu
apo puthin tokën?
Dëgjova se atje ecin përreth vetëm me çarçafë të bardhë.
Se çdo ditë ju jepen maska letre
të shqyera nga kupolat më të bukura.
Mund t'i grisësh të vjetrat në copa të vogla
dhe t'i bësh borë për tokën.

A është gjithandej bosh dhe e bardhë gjithashtu?
Mendoj se asnjë këngë nuk këndohet më për një Qytet
që për shekuj bashkonte turmat.
Prandaj ne të gjallët duhet të bëjmë të kundërtën dhe
të lavdërojmë të gjitha tokat, popujt, sepse
shumëllojshmëria nuk është e tepërt.

Ndoshta pe që kamerës sime i shtova
një lente largësie, në disa hapa vetëm
kalimtarët prekin horizontin –
asnjë skenë nuk humbet nga shfaqja –
dhe ende nuk mund të shohin përtej.

Për ty do të jetë një cigare e vjetër e vogël
nga kutia e sandaleve të fëmijës – 'një monedhë për një
shfaqje' –
me të vërtetë, e di, vetëm sa të bëj të dish se jam në buzë,
në lundrim nga fjalët, ajo lloj afazie,
epo, prandaj të dërgoj këto rreshta,
ndoshta shpreh besimin tim fëmijëror
që përfshin qiellin, tokën, ty dhe gjithë hapësirën e
bardhë,
ku asnjë grimcë nuk është fshirë,
jo, ende asgjë, asgjë nuk është prerë –

**Chen Huiwen
(Hong Kong)**

Chen Huiwen është
anëtar i komitetit të
Shoqatës së
Shkrimtarëve të
Hong Kongut,
president i Shoqatës
për Hulumtimin e

Zhvillimit Kulturor të Hong Kongut, nënpresident i
Shoqatës për Promovimin e Letërsisë së Hong Kongut,
president i Shoqatës për Hulumtimin e Sonetit,
nënbikëqyrës i Shoqatës së Shkrimtareve. të Varrit të
Hong Kongut, redaktor ekzekutiv i revistës Hong Kong
Literary Arts, anëtar i komitetit të Shoqatës së Poezisë së
Re të Hong Kongut, dhe themelues dhe redaktor
ekzekutiv i gazetës Hong Kong Poets.

JO PËR LULE

Zbres në të çarat e pranverës së vonë,
drita e fortë ndriçon
ata që e quajnë veten të vetmuar. Si të hartosh një traktat
për të respektuar rreptësisht stinën e lulëzimit,
por nuk mund ta ndaloj çekuilibrin në ndryshimin e
stinëve.

Nuk mund ta fajësoj rininë për mashtrimet e saj apo jo;
ena e thyer
mban lulet tung, bora e shtresuar e majit është gati të

shkrijë.

Gjurmët e mia lënë pas shenja të ftohta e të lagështa,
duke pranuar në heshtje trishtimin e sinqertë të dashurisë
– petalet që hapen thjesht fshehin zbrazëtinë.

Toka që kërkova për një dekadë mbetet e fshehur, e
panjohur,
por unë tashmë kam vendosur ta mbaj këtë peizazh, të
jetoj përmes tij,
ose ndoshta ta ushqej atë. Bletët ende nderojnë paktin e
tyre të bardhë,
dhe unë, gjithashtu, mbetem e palëkundur në shkëlqimin
verbues të fushave me lule. Nuk i heq krahët.
Në këtë realitet, ndryshe nga trillimet në romane, unë
lirohem,
por shpirti im që fluturon nuk mund të dallojë dorëzimin
e tij – lundron dhe zhytet.
Rrethina nuk ka qenë kurrë e qetë.
Ajo që dëshiroj nuk ka të bëjë me lulet.

NISJA E LUNDRIMIT

Ndoshta, është koha ta shqyej këtë port!
Nuk kam më kohë të ndërroj rrobat.
Disa kaçurrela të flokëve të mia të valëzuara, të bëra sot
në mëngjes, përfaqësojnë se si ngjarjet janë përthyer
rreth lumit të brendshëm disa herë.
Le të kthehet ky trup në fije tymi,
një migrim fisnik që i përket vetëm ritmit të poezisë.
I dashur, a mund ta shohësh? Lartë mbi direkun

qëndrojnë

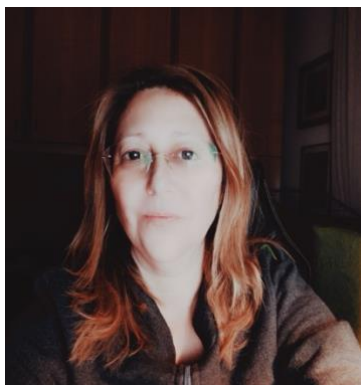
faqet e eseve historike që kam shkruar për epokën e anijes, duke valëvitur në erë, duke më kthyer pas në banketin ku të takova për herë të parë. Duhet të kujtojmë atë vit kur dita dhe nata u bashkuan, lumi u ngushtua, dhe moçalet u përkulën dhe u mbloodhën disa herë!

Pulëbardhat hapin krahët, duke kaluar kreshtën e lumit – si litari i trashë që dikur e shkruajte, dhe rimorkiatori mbërrin ngadalë, duke tërhequr strukturën lundruese të poezisë, ngadalë duke hyrë në detin e hapur.

Helika është zhytur plotësisht në poezi, dhe shpejtësia me të cilën reciton poezi gjithashtu ngadalësohet,

duke u situar në këtë natë të zhveshur – në këtë moment, trupi i poezisë është krejtësisht i papërmasë, ashtu siç të dy e dinim:

korridoret e detit janë mbuluar me shtresa kripe, dhe shekujt janë ngrirë.

**Dr. Claudia Piccinno
(Italia)**

<https://claudiapiccinno.weebly.com>

Claudia Piccinno është mësuese, poet dhe përkthyes, ajo jeton dhe jep mësim në veri të Italisë. Aktiviteti i saj është i pranishëm në më shumë se 100 antologji, dhe është anëtare e jurisë në shumë çmime letrare kombëtare dhe ndërkombëtare. Ajo ka qenë Drejtoreshë Kontinentale për Europën në Festivalin Botëror të Poezisë nga prilli 2019 deri në shtator 2021, dhe përfaqëson kulturën e Stambollit në Itali si Ambasador i Shoqatës së Arteve Ist Sanat. Ajo ka botuar 41 libra poezie, përfshirë koleksione të saj poetike dhe përkthime të poezive të poetëve të tjerë në gjuhën italiane.

NGADALËSONI ORËT

Ngadalësoni orët,
i grimcuar
në një tufë,
për ditë, muaj,
dhe vite

marrë në pickime
në koridore
të spitaleve,
orë të ngadalta
ato bëhen
shtëpi të përbashkëta
në dhimbje.
Ngadalësoni orët
nuk kalojnë kurrë.
Buzëqeshje të detyruara
të një nëne
tek djali i saj.
Ne tërheqim
rremat në barkë.
Ti shko...
dhomën tjetër të kirurgjisë
në të majtë

DHIMBJA QË MBAJ BRENDË

E ndjeva kur isha fëmijë
në atë djep të kuruar.
E ndjeja në breg
e një plazhi të papërlyer.
Nga rrënimi më thirre
– ik, hajde, eja me ne!
Isha i zhytur dhe i trishtuar
pa asnjë zgjidhje.
Unë jam ende ajo vajzë e vogël
në një plazh të prishur.
Dhimbja ime nuk ka emër,

as një mjeshtër, as një ngjyrë.
Unë e ndjej atë mbizotëruese
kur lexoj mendjet
dhe unë ende ulem në breg
si një kërmilli në guaskë.
Nuk ka emër dhe mjeshtër
kjo çantë shpine e rëndë.
Nëse e lë atë, do të jem vetëm
bosh brenda
Gjithnjë e më shumë.

Dr. Maria Miraglia (Italia)

Poetja, eseistja, përkthyesja dhe aktivistja për paqe Maria Miraglia ka mbaruar Studimet për Gjuhë të Huaja në Universitetin Aldo Moro të Barit, ku gjithashtu ka marrë një Master në Vlerësim dhe një Master në Didaktikë Modulare në Universitetin Roma Tre.

Ajo ka arritur certifikata lingvistike të merituar në Trinity College në Edinburg, në International House në Londër dhe ka qenë trajnuese ministeriale për gjuhën angleze. Ka qenë për një kohë të gjatë anëtare e Amnesty International dhe më pas e Ican, e Observatorit Ndërkombëtar për të Drejtat e Njeriut. Ajo është Nënpresidente e Lëvizjes Botërore për Mbrojtjen e Fëmijëve – UWMC dhe themeluese e Fondacionit Botëror për Paqe – WFP. Së fundmi, ajo ka marrë një nominim si anëtare e Akademisë Europiane të Arteve dhe Shkencave në Salzburg.

NJË DITË PRANVERE

Duke parë dy zogj
në një degë peme
pendët e tyre shumëngjyrëshe
ngjall habi dhe admirim
Unë mbaj syrin tim vigjilent mbi ta

nga frika se mund të fluturojnë shpejt
të etur për të fluturuar me gëzim
në ajrin e pastër të mëngjesit
Unë nuk lëviz
për të mos bërë zhurmë
Ata janë ende atje
pranë njëri-tjetrit
i heshtur
miq që kurrë
duke shijuar rrezet e ngrohta të diellit
mes gjetheve jeshile dhe
lule me ngjyra të ndezura.
të një mëngjesi pranvere

FRIKA TË REJA

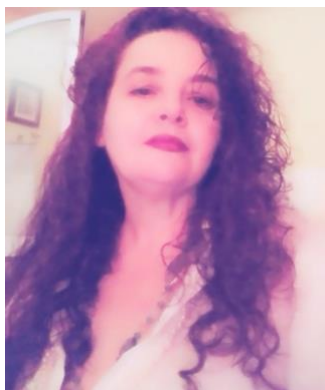
Reflektuar në pellgun e kohës
Ju shikoni flokët tuaj të bardhë
fytirën tuaj dhe
kuptojnë nga brazda që e shënojnë
sa qiej me yje apo me stuhi
keni drejtuar rrugën tuaj

Në mbrëmje
tani
Ndiheni gjithnjë e më shumë
lodhjen e ditës dhe
e hapave të ngadaltë
që të sjell në kthinë
ku Morfeu përpiqet të arrijë

Mendimet tuaja nuk shkojnë në ngjyrat e agimit

ajri i pastër i mëngjesit,
dita e re per te jetuar te lumtur
por zymtësia vrapon
tek nuancat e ngjyrave të muzgut

dhe ti mendon me dhimbje
i kohës ikën
që si helm
infekton mendjen tuaj
ju mundon shpirtin
dhe ndjeni frikë të çuditshme
nuk e dinit më parë

Barbara Di Sacco (Italia)

Barbara Di Sacco është një poet italiane, e lindur në Toskanë në vitin 1964. Duke marrë frymëzim nga natyra e bukur, ajo shkruan poezi në vargje të lira, krijon metafora dhe rrëfen kujtimet e saj të lidhura me jetën dhe vendet më të dashura. Duke prekur tema të

ndryshme, shkrimi i saj valon dashurinë dhe paqen, duke u vendosur kundër luftës dhe duke vëzhguar të drejtat njerëzore dhe civile, ndërsa denoncon abuzimin me pushtetin ndaj të dobëtve dhe planetit. Ajo ka besim në fuqinë e fjalëve.

ODE LAMTUMIRE

E ulët dhe e errët
profili
nën kokën e përkulur
drejt idesë së zymtë
pararendës i tragjedisë
të melodramës lirike.
Palumturia e dashurisë,
oda e lamtumirës xhelozisë
dhe epitafi i pashpërblyer
nga dashuria e pamundur
kështu pohoi

duke kënduar diversitetin e saj.

Palosjet e thella
në fustan
janë plagë të zemrës së vet
lire, mik i odave të trishta.
Gjarpri rreth kyçit të dorës
gjithmonë zgjuar është, tek Erosi.
Poza juaj e bardhë
ose Safo
sot, edhe më shumë gulçim, si
një vello e zezë, mbi ju befall
tani që skulptori juaj
ndihet i frymëzuar, jashtë mase.

VALLJA

Shkëmbi i ngazëllyer
lulëzon vallja
në krahët e bukurisë
festimi duartroket
duke kënduar, rrotullohet
lakuriqësia e promovuar.
Zonja të gëzuara
i hirshëm, rreth në rreth
mes të qeshurave gazmore
për Apollonin e bukur
dhe poshtë, u ul
kerubini po argëtohet.

Kërcimi sensual i Venusit
hëna të singerta dhe të begata

nën dritën e gjirit.

Ato kaçurrelat voluminoze
dhe të djallëzuar në të qeshura
dhe fustanet që bien
ndezin ritmet
e hapave të lëkundur.
Ai, i gjatë, ai, Adonis
hap krahët
ndaj pafajësisë
që fluturon dhunshëm
dhe harqe dhe perde
e alegorisë së kompozuar

kjo është partia.

Sunita Paul (India)

www.aabspublishinghouse.com

Në mbretërinë ku inkle i rrjedh në fusha mundësish, Sunita Paul, e lindur në Indi, shkruan një udhëtim që kalon përtej faqeve të thjeshta. Një autore që endi fjalët në katër libra mahnitës, ajo vesh rolin e botueses, duke krijuar Shtëpinë e Botimeve Aabs. Me penën e saj, ajo redaktoi mbi 30 antologji dhe shkroi 4 libra poezie dhe tregime të shkurtra, duke zbuluar kozmogoninë letrare. Mes vlerësimeve dhe çmimeve, ajo u bë pjesë e bordit këshillues të Atunis, një strehë letrare europiane. Si drejtoreshë e operacioneve për klubin e nderuar G100, narrativa e saj rezonon në ngjyrat e gjalla të inkos.

REFLEKTIMI

Në qetësinë e natës, qëndroj vetëm,
Një pasqyrë pranë meje, një e vërtetë që e kam ditur
gjithmonë.

Ajo sheh lotët që nuk guxoj t'i tregoj,
Në vështrimin e tij të heshtur, dhimbjen time e njeh.

Asnjë gjykim në reflektimin e tij, vetëm sytë e mi të lodhur,
Mban peshën e klithmave të mia të heshtura.
Një mik që nuk qesh apo përçmohet,
Ajo pasqyron forcën time, megjithëse jam i rraskapitur dhe i shqyer.

Në gotën e saj, gjej një vend,
Aty ku mund të jem i vërtetë, nuk ka nevojë të forcohem.
Jam vetëm unë dhe reflektimi im atje,
Një dëshmitar i heshtur i barrës që mbaj.

Në të vërtetën e pasqyrës, përballem me frikën time,
Lotët e papërpunuar, të thyer, të pa derdhur.
Dhe megjithëse bota mund të mos shohë kurrë,
Pasqyra mban lutjen time të heshtur.

HISTORIA IME E DASHURISË

Në dhomat e prozës së zemrës sime,
Një përrallë dashurie dhe si rritet ajo,
Fillon dhe mbaron brenda thelbit tim,
Vallja e çdo kapitulli, përgjithmonë.

Nga skuqja e nxënësës te kaçurrelat kaq të drejta,
Një jetë shpaloset me kujdes të butë,
Por jo një përrallë e zakonshme,

Një udhëtim unik, në përqaftimin e dashurisë.

Me kthesa dhe kthesa, një skenar i patreguar,
Çdo faqe përsëri, një histori e guximshme,
Lexuesit do t'i gjejnë zemrat e tyre të angazhuara,
Përmes gëzimit dhe dhimbjes, në çdo faqe.

Për lulëzimin e kënaqësisë, gjembat e dhimbjes
qëndrojnë,
Në baticat e hidhura, zemra ime është lidhur,
Megjithatë, fëmija i fatit, unë ngrihem përsëri,
Me befasinë e dashurisë, kompleti u mbush.

Jini të sigurt, pa mërzë afër,
Në çdo fjalë, një shkëndijë e sinqertë,
Zjarri i Mills & Boon dhe shpirti i Brontë,
Brenda çdo vargu, përralla shpaloset.

Nga thellësitë e mavijosura të zemrës, boja derdhet,
Një stilolaps i gjakosur, emocionet fluturojnë,
Me çdo rresht do të mbretërojnë përralla e dashurisë,
Një sagë e lexuar, përsëri, përsëri.

**Margaret Manning
(Irlanda)**

Margaret O'Driscoll jeton në West Cork, Irlandë, dhe puna e saj është botuar gjerësisht online dhe në shtyp. Poezia e saj është përkthyer në shumë gjuhë të ndryshme. Koleksioni i saj i parë i poezisë u botua në vitin 2016,

me titullin "Gjërat më të mira në jetë janë falas".

NË KOPSHTIN E TYRE DACHA

Anya zgjedh shporta me qershi me shkëlqim nga degët e ngarkuara

Stan arrin ata në degët më të larta nga shkalla e tij prej druri

Në këtë pasdite të nxehtë qershori,
mushkonjat vërshojnë rreth kopshtit të daçës
Çifti ndeshi disa teksa pushonin nën hijen e pemës

Duke pirë Kvass, ata dëgjojnë lajmet më të fundit të luftës

në një radio të vogël

Këtu në veriperëndim të Ukrainës ata ndihen relativisht të sigurt –

tani për tani

Stan, një veteran i epokës sovjetike,

ka frikë se kjo zonë tani mund të jetë në shënjestër nga
Bjellorusia

Së shpejti ata vazhdojnë kopshtarinë, këtu vazhdojnë të
zënë, mbjellin, barërat e këqija, lotojnë
Nesër Anna planifikon t'u çojë ushtarëve vendas shporta
me qershi të freskëta
Stan do të nxjerrë në treg qershitë e tepërta
së bashku me qepë dhe kopër

Ata zgjedhin të qëndrojnë këtu në shtëpinë e tyre në
Ukrainë –
tani për tani
këtu ku ata mund të kujdesen për kopshtin e tyre të
shtëpisë në verë
këtu ku Anya mund të lutet në kishën e saj për familjet e
të vdekurve të të rënëve të tyre këtu ku Stan mund të
bisedojë
me pensionistët e tjerë në treg

Këtu ata duruan pasojat nga katastrofa e Çernobilit
Një popull stoik që vazhdon të durojë edhe kur vendi i
tyre i madh i dashur dhe zemrat e tyre të mëdha
mikpritëse janë copëtuar

DJERRINË E MREKULLIVE

Përtej bibliotekës së qytetit ka një djerrinë mrekullish
e verdhë e ndezur Oxalis pes-caprae hapet në diellin e
janarit
ndonëse pushtuese, largojnë vëmendjen nga tufat e
degëve të prera, shishet e pijeve të hedhura

Unë shkel ngadalë midis tufave të barit ndërsa kërkoj për insekte

Një karkalec kërcen nëpër rrugën time, duke u ulur në një gjethe

I kaloj shumë pemë bajame që ende mbajnë një bollëk bajamesh - marr një grusht

Një Hoopoe e alarmuar nga prania ime, fluturon ndërsa unë e admiroj pendën e saj të tmerruar - krahë goditës bardh e zi,

kreshtë madhështore e rrafshuar gjatë fluturimit

Marigoldët e fushës shtojnë pika portokalli në mes të

gjelbër - Margaritë e kurorës më mashtrojnë, të

lavdishme si perëndimi i diellit

Përgjatë shtigjeve ranore, Viper's Bugloss lulëzon

Një molë këmbësh me njolla të kuqe, me krahë të palosur,

mbështetet në një gjethe

Unë përshkoj djerrinë duke parë grupin e luleve të egra,

shiko sythat e butonit të verdhë të hapur

Dëgjoj harabela që kërcëjnë në Broncho Grass -

ata shpërndahen ndërsa afrohem

Rrepka e egër e shfrenuar i shton grupit të lezetshëm të ngjyrave

Shikoj bimët e lulëzuara Lesser Jack, një gjetje e re për mua

Lupinat janë të ndërthurura mes luleve të tjera të egra që tunden për hapësirë

Do të doja të mund të isha atje kur të shfaqen thumbat e tyre të luleve

Carmine Catchfly magjeps me petalet rozë të kaçurrela
Unë gëzohem në këtë tokë të egër të çudirave, por
mendoj nëse ky vend i biodiversitetit së shpejti do të
konsumohet nga zhvilluesit
Tani për tani i shijoj ato momente këtu duke parë një
flutur të bardhë me lakër që fluturon mes luleve

Lynda Tavakoli
(Irlanda e Veriut – Britani e Madhe)

Lynda Tavakoli është një anëtare profesioniste e Qendrës së Shkrimtarëve të Irlandës dhe u nominua për Best of the Net në vitin 2022. Ajo jeton në County Down, Irlandën e Veriut, ku udhëheq klasa të shkrimit kreativ për të rritur dhe ka punuar si mësuese për Çmimin Seamus Heaney për shkollat. Poeteshë, romanciere dhe gazetarë freelance, puna e Lynda-s është botuar në shumë shtete. Ajo ka fituar çmime për poezi dhe tregime të shkurtra në Listowel, Çmimin Ndërkombëtar të Poezisë Westival dhe ka qenë fituese e dytë në Konkursin Ndërkombëtar të Poezisë Blackwater dhe Konkursin e Poezisë Roscommon. Poemat e saj janë shfaqur në The Irish Times, New Irish Writing dhe janë përfshirë në shumë revista dhe antologji. Koleksioni i saj i parë i poezisë, "The Boiling Point for Jam" është botuar nga Arlen House dhe ka marrë vlerësime të gjera për sinqeritetin dhe autenticitetin e tij të papërpunuar.

ÇFARË ZEMRA DI

Përtej liqenit, një grup mjellmash
fluturon instinktivisht në formë shigjete,
rrahjet e krahëve të tyre, një harmoni frymëmarrjesh

aq intime sa vetë dashuria.
I shikoj teksa zhduken në qiellin e pakufishëm,
kalueshmëria e bukurisë së tyre
tashmë bëhet një fije në kujtesë
që pulson në dhomat e zemrës sime.
Por përtej asaj që shohim, zemra kujton –
një verë me gjethe të plota, ngjyrën e mundësive,
dhe zbrazëtinë e dimrit të puthur
nga premtimi i një pranvere që vjen.
Mirësitë që ndajmë do të na presin
në atë anë tjetër, ndërsa e panjohura ofron
dritën e saj të huazuar dhe gjen përsëri një strehë
në të gjitha qiejt tanë të pakartografuar.

E PANJOHURA 99

Ka një foshnjë
në spital të quajtur
E Panjohura 99,
si një dhuratë e çuditshme, pa interes
e vendosur në listën e emrave të paidentifikuar,

por unë do të të quaj
Mrekullia e Vogël
dhe do të guxoj të mendoj
për atë që
mund të bëhesh një ditë

kur koha të të transportojë
në një vend të ndriçimit përkëdhelës,
ku emrat e zhvendosur
kanë humbur anonimitetin e tyre,

ku hëna mund të ndjekë
yjet në qiejt e kthjellët,
dhe ku heshtja shkrin
dëshirën e saj në gjumë
si bora që shkrihet.

Të shoh aty,
Mrekullia e Vogël e luftës,
barku yt përsëri plot,
zemra jote, prania që rreh
e pikëllimit të një kombi.

Shoshana Vegh (Izrael)

Një poet, shkrimtare,
redaktore, botuese, përkthyes
(nga anglishtja në hebraisht).
Ajo lindi në Izrael. Ka
shkruar 23 libra, romane,
poezi dhe libra për fëmijë.
Ka redaktuar shtatë antologji
poezish dhe ka redaktuar

pothuajse 200 libra në shtëpinë e saj botuese, të cilën e
ka themeluar në vitin 2009. Poezia e saj është botuar në
antologji ndërkombëtare në disa gjuhë. Ajo ka përkthyer
dhe botuar 3 libra poezish nga anglishtja në hebraisht
nga poetët e kohës së tanishme. Ka marrë disa bursa dhe
shpërblime për punën e saj. Ajo është anëtare e
sindikatës izraelite të Shoqatës së kompozitorëve,
autorëve dhe botuesve në Izrael. Ka shkruar artikuj për
shumë autorë në Izrael.

ENGJËLLI YT

Ti je shenjt i martir,
Dhe unë jam engjëlli i Krishtit.
Merr kalin e Krishtit
Dhe kërko vendlindjen në Betlehem,
Ndoshta në Kishën e Varrit të Shenjtë,
Kërko dhomat e fshehura.

Po zbres nga ky kryq,
Dashuria ime zbehet.
Fjalët janë aq të shenjta,
Dhe ti je si një prift
Në Kishën e Lindjes.

Nuk mund të prek,
As edhe unazën në gisht.
Në fund gjithçka do të kalojë,
Dhe një engjëll tjetër do të të hipë mbi shpinë.

Ndërkohë unë jam
Duke luajtur me fjalët
Mes botëve,
Dhe e di,
Që nuk jam i dënuar përjetë,
Por për një çast,
Jam thjesht një engjëll.

JAM SI TRËNDAFIL

Jam si një lule trëndafili,
Asnjëherë nuk mund të shohësh të gjitha ngjyrat e mia.
Brenda meje ka shumë pistile të bukura
Që do të doje t'i shijoje.
A është goja dhe zemra jote e barabartë, dashuria ime?
Kur më thërret “mjaltë” natën,
A mendon për mua?
Kur thua që mund të të vë në gjumë,

A jam unë ajo që pret?
Apo hija ime, pasqyruar në shumë hije?

Jam si një lule trëndafili.
Mos më nxirr nga kopshti im
Dhe pastaj të më hedhësh në shtëpinë tënde.
Dua të lulëzoj në kopshtin tim
Dhe të tregoj bukurinë time për të gjithë.
Kur bën dashuri me mua,
Thjesht qëndro me mua
Dhe mos mendo për kopshtin tim.
Unë jam kopshti i trëndafilave,
Dashuria ime.

HEMINGWAY IM

Do të dish gjithçka,
Dhe unë nuk të shkruaj.
Të gjitha copëzat,
Mund të shohësh plasaritjet.
Zbuloj lëkurën e trupit,
Shpirtin.
Do të doja të ta tregoja,
Kur më mban dorën
Dhe unë qaj.
Hemingway im.

Tsipi Sharoor (Izrael)

Ajo është një shkrimtare e njohur, poeteshë, redaktore dhe edukatore. Deri tani, ka botuar 38 libra proze dhe poezish, për të rritur dhe të rinj. Ka

qenë redaktore e "Moznaim", një revistë letrare mujore e botuar nga Shoqata e Shkrimtarëve Hebrej në Izrael. Tsipi udhëheq kurse për shkrim krijues të prozës dhe poezisë. Ka qenë anëtare e bordit të Autoritetit të Dytë të Televizionit dhe Radios. Ajo gjithashtu ka qenë kryetare e Komitetit për Zhvillimin e Komunikimeve në emër të Autoritetit të Dytë të Televizionit dhe Radios.

COLTRANE TE BARI

Natë –

Po rri te bari.

Ti më sjell një trishtim të vogël nga një tokë tjetër.
Dhoma jonë përtej rrugës qëndron si një re e zymtë,
ndërsa te bari jemi ti, unë,
dhe i madhi Coltrane.

Por sa pak vlejme ne në praninë e këtij xhazi,
teksa Coltrane nxjerr muzikë
nga njëqind saksofonë të zinj.

SIMFONIA E PESTË E BEETHOVEN-IT

Kush do të besonte britmën e dëshpëruar të magjistarit të Harlem-it:

Do të bëj magji... magji,
premtoi ai pasagjerëve të metrosë,
duke nxjerrë nga xhepi një krehër që varej mbi një copë
letre,
një instrument antik.

Simfonia e Pestë e Beethoven-it doli nga buzët e tij të
plasaritura,
në violinë, në trumbeta. Duke ecur nga njëri fund i
vagonit në tjetrin.

O Beethoven, sikur të mund të dëgjoje vetë simfoninë
tënde
të luajtur me dhëmbët e një krehëri nga një magjistar i
Harlem-it;
do të ta digjte zemrën nga hidhërimi të shihje sesi,
të mbështjellë në universin e tyre, njerëzit mbyten në
kolonat e bursës,
të pandjeshëm ndaj tingujve që shkrijnë muret e vagonit
të mbyllur,
teksa kalojnë përtej kohës dhe hapësirës nga magjia e
muzikës.

MUZIKA E SHIUT

Tubacioni zhvishet mbi muret e mia.
Uji tani është lodhur,

si një fatkeqësi që digjet nëpër pika,
dhe muzika e shiut vazhdon të bjerë.

Një pikëz e vogël qëndron pezull
me dëshirat që ka mbledhur
përgjatë xhamave të dritares.

SHAMIA E GERANIUMEVE E GJYSHES

Kur isha fëmijë, pyesja veten çfarë ngjyre kishte flokët e gjyshes.

A kishte flokë kaçurrelë apo të shpërndarë?

A ishin të artë, të zinj, apo ndoshta të përzier me thinja nga vitet që kalonin mbi ta?

Tërë ditët dhe netët e saj, ajo nuk e hiqte shaminë nga koka –

kapur nga një shami e vjetruar e zbukuruar me geraniume,

si shpirti i saj, siç e kërkonte Torah e saj.

Në mesditë, gjyshja shtrihej të pushonte si zakonisht, unë futesha ngadalë në dhomën e saj dhe ngreja paksa kapakun e ndaluar mbi kokën e saj.

Me habi, flokët e saj u zbuluan të ishin flakë të kuqe, duke u djegur brenda kornizave të shamive.

Mbaj mend prekjen e flokëve të saj

të trashë, të ashpër, të ndritshëm dhe të bollshëm.

E gjithë kjo bukuri

e burgosur brenda shamisë së geraniumeve.

E trembur, ajo u zgjua dhe kapi gishtat e mi,
duke më larguar prej saj. “Fëmija im, kur të rritesh,
edhe ti do ta mbulosh kokën,” më thotë.

Parashikimi i gjyshes nuk u realizua.
Unë i lashë flokët të rriteshin, të dukshëm, të egër dhe të
paciçë,
Duke u lëshuar në erë.

Ewith Bahar (Indonezia)

Ewith Bahar është një autore e botuar, poeteshë, romanciere, përkthyesë dhe eseiste nga Indonezia. Ajo ka pasur një karrierë të gjatë në fushën e komunikimit masiv, industrinë e radios dhe televizionit. Ka qenë drejtuese e disa programeve muzikore dhe kulturore për TVRI –

Televizioni i Republikës së Indonezisë (stacioni televiziv i qeverisë indoneziane), dhe njëherë ka qenë pjesë e RCTI (stacioni më i madh privat i televizionit në Indonezi). Ajo ka botuar nëntë libra, në të gjitha zhanret: poezi, tregime të shkurtra, romane dhe ese. Poematikat e saj janë botuar në shumë gazeta dhe revista kombëtare dhe ndërkombëtare, si dhe në media online. Ato gjithashtu mund të gjenden në rreth 60 antologji poezish në Indonezi dhe jashtë saj. Shumë nga poezitë e saj janë përkthyer në disa gjuhë të huaja.

KËNGA E JETËS

Për shekuj me radhë
jeta është ende e njëjta muzikë
ne dëgjojmë një këngë të thellë dashurie,
të vërtetës, bukurisë ose vuajtjes
stërvitim veshët, sytë, zemrat tona

të jemi plotësisht të vetëdijshëm
ndaj elementeve të dukshme dhe të padukshme

Ne krijojmë tingujt tanë
nga vajtimi dhe kremtimi
duke i kombinuar të dyja pjesët
në tone dhe kadenca
një serenatë dhe një ninullë që e këndojmë lehtë

Ne lindim për të kënduar muzikën tonë
testamentin e pastër të shkruar në një varg.

LABIRINTI

Labirinti në dhomat e shpirtit
kurbat e qeta për të fshehur sekrete
dhe për të strehuar një fat

Labirint...
dikur rrugët tërheqëse
tani nuk të çojnë askund

U përpoqëm të çlironim mendimet dhe imagjinatën tonë
që pashmangshmërisht ngecën
në një tunel të ngatërruar
duke bërë një vrimë për të kapur një rreze dielli
por sa herë që hapnim një derë
në përplasnim në një derë tjetër të kyçur.

FITORJA

Ishte errësirë e plotë atje
Në një dhomë me dritare të hapur plot sekrete
Pa asnjë mundësi për të ndezur qiririn
për të ndriçuar tunelin e natës së errësuar në kokë

Sa herë që ndiznim qiririn
Era e ftohtë hynte nga jashtë
Puthte hijen e dritës dhe e shuhej
Dhe errësira dukej e pafundme

Por besimi vazhdonte të besonte pa u lodhur
se një rreze ndriçimi do të shfaqej më në fund
sepse asgjë nuk mund ta tradhtojë këmbënguljen
asgjë nuk mund ta mposhtë durimin e fortë
drita e zbehtë pas luftërave dhe betejave
është fitorja më e ëmbël.

**Farzaneh Dorri (Iran -
Danimarkë)**

Farzaneh Dorri është një poete daneze e lindur në Iran, e cila ka lindur në Abadan dhe është rritur në Isfahan. Ajo ka banuar në Kopenhagë që nga viti 1985. Ajo ka fituar Master në Universitetin Roskilde. Nga viti 1997 deri në vitin 2008, ajo ka punuar si mësuese daneze. Që

nga viti 2009, ajo ka punuar si menaxhere rasti. Forma e preferuar e shprehjes së Farzaneh Dorri është poezia. Ajo është një autore aktive dhe ka interpretuar si poete dhe përkthyes. Ajo ka pasion të fortë për të shkruar dhe përkthyer poezi.

NJË POEZI E PATHËNË

Mbaj brenda meje një poezi të pathënë.
Ec në natyrë, plot me trishtim dhe mall.
Jetoj në qytet, plot me dhimbje dhe shqetësim.
Kërcej me erën
dhe me pikat e shiut që takoj në rrugën time.
Shkruaj atë që këndon zemra ime,
Poezia vjen dhe shpërthen në mua si shiu nga qielli.
Ndjek zemrën dhe dëgjoj shpirtin tim,
intuicionin, zërin e brendshëm.

Vijnë nga një vend i thellë brenda meje.
E kanë origjinën në shpirtin tim.
Poezitë janë si farë ndriçuese,
që qëndrojnë si drita në errësirën më të madhe
dhe më drejtojnë në rrugën time.
Më ngrohin në ditët e ftohta.
E udhëheq penën në vjeshtë
dhe shkruaj dimrin tim,
krijoj hapësirë për qetësi,
meditim dhe qëndrueshmëri.
Poezia është aty. Midis rreshtave dhe thellë brenda meje.

RETË VALLËZUESE

Qielli është blu
dhe është bosh
rruga është gri
dhe është bosh
kopshti është jeshil
dhe është bosh
dritarja është e errët
dhe është bosh
letra është e bardhë
dhe është bosh

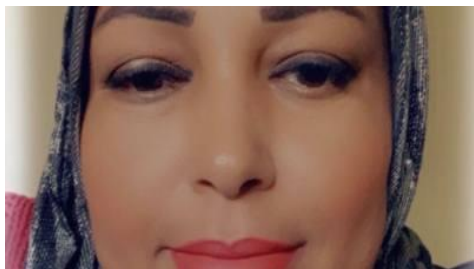
Po mendoj për ty
Po mendoj për ty ... dhe po bie shi
tani letra është një dritare
plot me dritë

Po mendoj për ty ... dhe po bie shi
Tani dritarja është një kopsht
plot me lule

Po mendoj për ty ... dhe po bie shi
Tani kopshti është një rrugë
plot me njerëz

Po mendoj për ty ... dhe po bie shi
Tani rruga është qielli
plot me re

ato vallëzojnë
ato vallëzojnë ... dhe tani
bota është
plot me ty.

**Faleeha Hassan
(Irak)**

Faleeha Hassan,
një poete,
mësuese,
redaktore,

shkrimtare dhe dramaturge e lindur në Najaf, Irak, në vitin 1967, e cila tani jeton në Shtetet e Bashkuara. Faleeha ishte gruaja e parë që shkroi poezi për fëmijë në Irak. Ajo ka magjistruar në letërsinë arabe, dhe tani ka botuar 26 libra, poezitë e saj janë përkthyer në anglisht, turkmenisht, boshnjakisht, indiane, frëngjisht, italisht, gjermanisht, kurdisht, Spanjë, Koreane, Greqisht, Serbi, shqip, pakistanez, Gjuha rumune, malajalame, kineze, ODI, nepalisht dhe maqedonase. Ajo është nominuar për Çmimin Pulitzer 2018, Nominim për Çmimin Push Caret 2019. Është anëtare e Shoqatës Ndërkombëtare të Shkrimtarëve dhe Artistëve.

HIPNOTIZIMI I NJË FËMIJE IRAKIAN

Ah, foshnja ime,
Sapo të arrish moshën tetëmbëdhjetë,
do të gjendesh në vorbullën e fatkeqësive,
edhe nëse shndërrohesh në një frikakac,
sado që të përpiqesh,
nuk do të mund të trembësh një aeroplan lufte që vjen
drejt teje.
Atë çast do të kujtosh shtëpinë tënde, me të cilën u tall

bomba,
pastaj e shpërndau në copa të ndezura.

Mund të kujtosh jetën tënde,
që, sapo sirenat e paralajmërimit ulëritën,
u shndërrua në një copë shumë të vlefshme që vdekja
kishte aq shumë nevojë për ta plotësuar koleksionin e
saj.

Mund të lutesh,
por zëri yt do të ngecë në formën e fjalëve të tua,
përpiku të buzëqeshësh, por do të mbetesh plotësisht i
paaftë
për të zbutur shkatërrimin që të përfshin.

Në luftë vetëm kafka mbeten të qeta,
hapin gojët deri në fund.
Të lutem, të lutem,
mos u rrit,
fli qetë.

BASRA EKZISTONTE

Basra ekzistonte
edhe para se al-Sayyab të shihte rrugët e saj
të larë në poezi
të blerta si
zemra e një poeteje kur Princi i saj
ndalon me besim për të kënduar
ndërsa vajzat madhështore vallëzojnë –
kafë si balta në pemishtet,

të buta si balta në pemishtet,
me aromë të hennës si balta në pemishtet –
dhe një poezi shenjon çdo piruetë të tyre ndërsa
ato ecin drejt lumit.

Nuk kam zbuluar vend më të gjerë në qytet se “Pesë
Milja.”

Ai shpalli:

Dikur shkoja atje natë e ditë,
kur dielli dhe hëna ishin në një përqafim të ngushtë.
Pastaj u grindën.

Uji i Gjirit ishte i ëmbël,
Çdo anije shkarkonte mallrat e saj,
dhe ekuipazhi shijonte një kafshatë mollë
dhe pak mjaltë.

Gratë shkëlqenin;
Qafat e burrave ktheheshin sa herë që hijet e grave
lëviznin nën gjethet e palmave.
Këto gra nuk kishin nevojë për stoli;
Një shikim mjaftonte për t'ju shtyrë të kapeshit pas jetës,
por çantat e tyre kujdeseshin për bukurinë.

Maki Starfield (Japoni)

<https://immaginepoesia.jimdofree.com>

Poet, piktor dhe përkthyes. Lindur në Ehime, Japoni, 1972. MA nga Universiteti Sophia, studion për menaxhim biznesi ndërkombëtar dhe TESOL në Kanada. Së fundmi ajo ka botuar në përmbledhjen e dytë me poezi, In Love A Sound.

FILLIMI IM

Unë jam deti
Unë jam dielli
Unë jam era që fryn në qiellin e botës
Unë jam sytë blu
Unë jam sytë e tu blu
Duke shpuar kohën që na rrethon
Një rreze drite që na lidh
Unë dua të shkoj në skajet e largëta të universit
Dhe papritmas
Bëhem i padukshëm

Dhe bëhesh i padukshëm
Dhe gjithçka që ka mbetur është zëri.
Kur jeta dhe vdekja takohen
Me ju
filloj

SHTREMBËRIMI I TOKËS

Nënë Tokë
Po i bërtet botës;

Peizazhet e bukura të Tokës
Po fshihet.

E vetmja gjë që ekziston në këtë tokë
Vetë jeta

Sepse toka është e gjallë
Ajo merr frymë zjarri, krijon erë
Uji lëviz, toka lëviz

Gjërat e mira
Shkëlqen gjithnjë e më shumë

Cikli i rimishërimit
Është i përjetshëm dhe i lirë

Fatkeqësitë natyrore, f
atkeqësitë e shkaktuara nga njeriu, gjykimi i Zotit;
ne i krijuam ato.

Në të njëjtën mënyrë
Se Toka përpiqet të pastrohet nga papastërtia e saj

Ne refuzojmë të dëgjojmë.
budallenjtë!

Është thjesht e natyrshme
toka pastrohet vetë

ne nuk e kuptojmë këtë
Dhe ne po bëjmë bujë

Ne po krijojmë një shtrembërim të tokës

Olga Stein (Kanada)

Olga Stein ka një doktoraturë në Anglisht dhe është pedagoge në universitete dhe kolegje. Ajo ka dhënë mësim në fusha të tilla si shkrimi, komunikimi, si dhe letërsia moderne dhe bashkëkohore

kanadeze dhe amerikane. Kërkimet e saj fokusohen në sociologjinë e letërsisë dhe kulturën e çmimeve. Para se të niste doktoraturën, Stein ka shërbyer si kryeredaktore e revistës letrare **Books in Canada**. Ajo ka kontribuar me rreth 150 recensione, 60 editoriale dhe shumë intervista e profile autorësh në këtë revistë (versioni online mund të gjendet në <http://www.booksincanada.com>). Stein është e interesuar për disidentët letrarë dhe zërat e kundërshtimit, ata që sfidojnë status quo-në politike, shoqërore dhe ekonomike. Eseja e saj shpesh pasqyrojnë këto tema dhe shqetësime. Aktualisht, Stein është redaktore e zhanrit jofiksion për **Word City Literary Journal**, një revistë globale letrare online shumëzhanrore (<https://wordcitylit.ca/>). Ajo kontribuon rregullisht me ese kritike, editoriale, intervista dhe poezi për këtë revistë.

I. HOROSKOPI

Ëndrrat e tua
mund të duken më reale
se çdo gjë
përpara teje...

Ji i sigurt —
Venusi miraton dëshirat e tua.
Lëri ëndrrat e ditës
të të çojnë kudo
që mund të shkojnë.
Çdo destinacion është i vlefshëm.

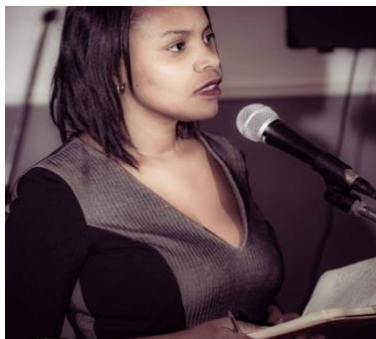
Lëri mënjane detyrat që nuk janë urgjente.
Kthehu tek ato
nën qiell më serioz.

III. Horoskopi

Kërko për imazhe që përsëriten.
A ka simbolikë të ujit?
Skenat ujore tregojnë
thellësi, kompleksitet,
nevojën për të besuar zemrën tënde.
Modelet kanë kuptime
që kërkojnë vëmendjen tonë.
Askush nuk është i destinuar
të dështojë apo të ketë sukses
në Dashuri, apo projekte të tjera.

Për shembull, dielli jep shpresë,
por ka anën e tij të hidhur.
Dielli mund të përvëlojë,
të thajë gjërat e gjalla.
Marsi mund të paralajmërojë
mundësi ose sfida.
Çdo objekt kërkon
interpretim të nuancuar;
çdo gjë ofron udhëzime të vryera.

Kupto çfarë ka më shumë rëndësi për ty
që ta bësh realitet.

Gloria Sofia (Kape Verde)

Glória Sofia, 1985, Cape Verde, është ftuar nga Universiteti i Harvardit dhe 3 universitete të tjera për lexim dhe bisedë. Ajo

ka poezi dhe libra të përkthyer në shumë gjuhë dhe ka marrë pjesë në shumë festivale ndërkombëtare të poezisë. Ajo ka qenë e nominuar dhe fituese e disa çmimeve për letërsinë.

DETI I KEPIT TË GJELBËR

Ujë jete,
Ujë shprese,
Ujë ëndrrash,
Rrugë që lë shpirtin,
Takim i të gjitha lotëve.
Det,
Djep i peshkatarëve,
Lutje e freskeras,
Gëzim i fëmijëve,
Lehtësi e melankolisë.
Det,
Rrugë e përjetshme që ndan trupat,
Rrugë e përjetshme që bashkon kontinentet.
Det,

Ëndrrat e ishullorëve,
Thyerje e zemrave.

PO SIKUR POEZIA DHE PAQJA

Dhe nëse galaktikat shpërthenin
Në kraharorin e kujtesës
Dhe nëse kujtimet përhapen
Në murin e qenies
Dhe nëse ato bashkohen përsëri
Vetëm qëndro aty sërish
Kujtime të nxehta dhe të dhimbshme

Thjesht lutem
Një lloj tingulli

Që të tronditë zemrën e kujtesës
Kujtimet e heshtura që më verbojnë
Kur era i thotë detit
Se vitet plakisin ëndrrat
Dhe se poezia banon në burg
Dhe jo në liri
Se poezia jeton në urrejtje
Dhe jo në paqe
Unë dua vetëm një erë të trishtuar
Të ulërijë që
Poezia është e lirë

Si në zog
Zogu që këndon vetëm në pemë

e jo në qiell
Hënë, mos më ngri lart
Hënë, thjesht ndriço në lotët e mi
Dielli erdhi me paqe brenda poezisë
Brenda krahëve të mendimit
Po sikur poezia dhe paqja
Të jenë vetëm në sytë e tu?

Nancy Ndeke (Kenia)

Autore e pesë librave, duke përfshirë koleksionin e saj të poezive Las "May the force be with you" botuar në Kenia, por në dispozicion në Amazon. Shkrimet e saj janë shfaqur në shumë revista dhe antologji në të gjithë botën, duke përfshirë: botuesit Miombo, të vërteta të ndryshme Publikimet e zjarrit të egër Festivali Botëror i poezisë Mchay Women in Arts blog. Ajo është sekretarja kombëtare (kapitulli i Kenias) i poetëve të botës. Anëtar i unionit ndërkombëtar të shkrimtarëve afrikanë. Mentoron një grup të rinjsh të talentuar në Kenia për artet (poezi) Baza e saj është arsimimi.

E VAJA NUK ËSHTË E KEQE...

Në pëshpërimat e kopshtit, aty qëndrojnë,
Eva, Adami, dhe Zoti gjarpër, dorë për dore.
Keqkuptuar, historia e tyre shpaloset,
Nën peshën e tregimeve që nuk janë treguar.

Shkrimet e shenjta, fjalët hyjnore,
Megjithatë, shpesh përdoren si linjë mizore.

Por tani, në përqaftimin e njohurisë,
Të vërtetat e vjetra i hapin udhë hirit të ri.

Eva nuk është e keqe, as Adami nuk është budalla,
Dikush na mashtroi, të na sundojnë si skllëvër pa vlerë.
Debate nga themele të ulëta rriten përditë rreth djalit
qendror.

NJË LAMTUMIRË E MIRËPRITUR

Në hijeshinë e butë të muzgut të shtatorit,
Gjejmë një hapësirë të shenjtë, të qetë,
Për të festuar ndikimin e tij shpirtëror,
Ndërsa tetori nis, hapim rrugën.

Fal dhimbjet e vuajtjeve historike,
Errësirën dhe luftën e pafund,
Por mbaje fort këngën e ëmbël të shpresës,
Sepse një kapitull i ri tani na përket.

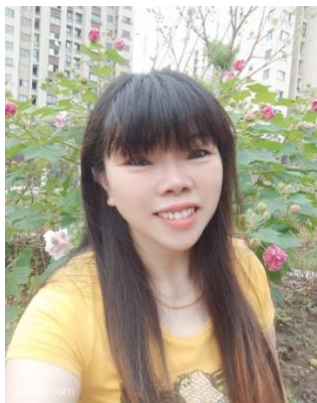
Me premtimin e tetorit në ajër,
Përballemi me të panjohurën, të fortë dhe të vetëdijshëm,
Në përqaftimin e tij gjejmë fuqinë tonë,
Të mposhtim sfidat, marrim fluturimin.

Ndërsa gjethet bëhen të arta dhe qielli pastrohet,
Heqim dyshimet e vjetra dhe përballemi me frikën,
Sepse tetori sjell një fillim të freskët,
Një mundësi për të shëruar çdo zemër të lënduar.

Kështu që le të këndojmë me melodinë e natyrës,
Nën bujarinë e butë të hënës së korrijeve,
Me mirënjohje, marrim një shans,
Të jetojmë këtë jetë, në romancë të ëmbël.

Dhe ndërsa i themi lamtumirë shtatorit,
Me mirënjohje për gjithçka që na solli,
Mirëpresim tetorin, të ndritshëm dhe të vërtetë,
Me zemra të hapura, do ta përballojmë.

U derdhshin bekimet në çdo hap,
Në përqafimin e tetorit, do të qëndrojmë,
Me besim, do të mposhtim çfarëdo që të vijë,
Sepse çdo fund sjell një agim të ri.

Anna Keiko (Kinë)

Anna Keiko është një poete kineze, presidente e Shoqatës së Letërsisë së Shanghait Huifeng. Poezia e saj është botuar në shumë revista kombëtare dhe ndërkombëtare. Ajo ka marrë pjesë në disa festivale prestigjioze

ndërkombëtare të poezisë. Ajo u nominua për Çmimin Nobel në Letërsi 2020.

NJË GOTË BOSH

Gotën plot me ujë burimi e kisha para syve,
Ishte një pjesë e trupit tim.
U përpoqa ta pija,
Por kur u përpoqa,

Gota ishte bosh.
Ku shkoi uji
Në asnjë moment?

A është ekzistenca
Asgjë më shumë se një gotë ujë?
Është mister, është konfuzion.
Çfarë ndodhi?

Dje, isha këtu në të njëjtën kohë
Dhe e mbusha gotën.
A do të kishte zhdukur uji
Nëse do të kisha qëndruar këtu?
Ishte mendja ime e burgosur në gotë
Apo...?

AGIMI I SHPRESËS

Drita e agimit
shlyen gjurmët e natës
pa mëshirë, koha vazhdon të rrjedhë
edhe pse do të doja të ndalej
si një fotografi e fiksuar nga objektivi i kamerës
sepse jeta është e çmuar si fruti në pemë
Si hëna që ngrihet natën

kështu je ti, dashuria ime, çfarëdo që të ndodhë
kudo që të jesh, të mbaj në zemër
që kur jam dashuruar me ty, bota ime ka ndryshuar
sepse dy zemra gjetën një strehë të butësisë
rrezet e diellit luajnë në fijet e zemrës së dashurisë
duke ndriçuar agimin e shpresës.

VALËT E DETIT

Qëndron e qetë, pastaj ngrihet në një vallëzim
duke u përballur me të panjohurën
e ekspozuar ndaj botës së pafundme

te bregu
tingulli i valëve
që vjen nga poshtë
e shndërron dritën që rrjedh në gurë të çmuar

në çastin që shpërthen
pas një meditimi të thellë
vetvetja ngrihet përsëri

Yi He (Kinë)

Yi He, një poete
femër bashkëkohore
në Kinë, emri i
vërtetë i së cilës është
Yin Li, është nga
Chongqing. Ajo është
anëtare e Shoqatës së

Shkrimtarëve të Chongqing dhe është përzgjedhur për konkursin e dytë dhe të tretë të poezisë kineze Redbud "Poetry and Faraway". Disa nga poezitë dhe esetë e saj janë botuar në revista si Prose Poetry World, Yalu River, Chinese Poets, Style dhe faqe interneti si China Poetry Network, Xinhua Net, Chongqing Evening News dhe mikroblogje të tjera.

MES MALEVE

Me zemër të qetë, nuk
mërzitem për pjerrësinë në skajet e greminave, as nuk e
imagjinoj
çfarë dredhimesh dhe kthesash ka në përrenj.

Dëgjoj zhurmën e ujëvarave, dhe pastaj rënien e kores së
pishave,
dridhje e lehtë, e heshtur, ngrihet në zemrën time.
Jo më dritë e diellit që perëndon nga unë,

për sa kohë që zëri i daulleve të tempullit të lashtë
vazhdon të dëgjohet.

Zëri im vetë kthehet te veshët e mi — “Mësohu të
zgjohesh me qetësi,
ndërsa ke një ëndërr në boshësi.”
Oh, nëse një mëngjes i gjelbër pranvere është humbur,
mos e humb mbrëmjen e artë.

E vetmja gjë që dua është të hap një dyqan,
në një kanion, pa
grumbulluar ulërima të tigrave, ose pa ndarë kthetra të
arinjve,
thjesht, ajo që shes është
zhurma e hapave të maceve të egra.

NË MËRGIM

Dua të vrapoj
me trupin tim që vibron si shtypja e leopardit magjepsës.

Kush e zotëron malin?
Kur retë që shkëlqejnë zbresin poshtë shpateve dhe
përrenjve.

Verë e re, vjen me ngut,
çfarë më duhet tjetër është të eci ngadalë, të tregoj rrufe
dhe stuhi.

Ato të së kaluarës, si dhe të sotmes,
shkrirja e borës, dhe e nesërmja vazhdon të jetë falja e
dhimbjes.

Çfarëdo qoftë, gjurmët e thundrave të mia duhet të
mbeten
në letrën e përdorur të kohës së zymtë dhe të errët.

SKAJI I NJË LUMI

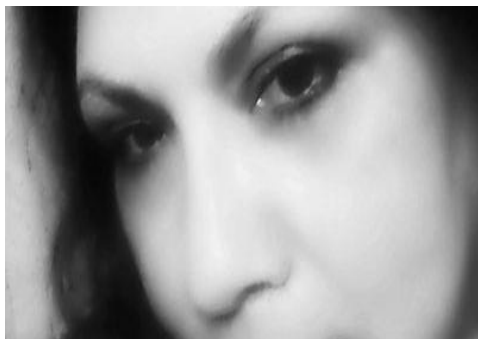
Shtrati i lumit thahet, duke mbetur krejtësisht i thatë,
nga këtu asgjë nuk mund të ndalojë kontaktin e syve
përtej lumit
midis meje dhe teje.

Vetmia qan si bulkthat që shpërndahen anash lumit.
Sonte, fjalët me erën dhe shiun shtegëtojnë pa gjumë.

Një ishull pa porta që nuk hapen
Vera është pirë deri në fund, por
vetmia mbetet sepse nuk ka mënyrë për t'u shkëputur
prej saj.

Çdo njeri kërkon rrethin e tij, më vete.
Skaji i një lumi shfaqet nga diagrame bardh e zi.

Ata që janë ndarë nga lumi qëndrojnë ballë për ballë, kur
koha ikën.
A mund ta gjejnë dritën e vetme që fshihet mes mijëra
arsyeve?

Marcela Villar M
(Kili – Sh. B. A)

Marcela Villar M.
ka lindur në Kili,
por pjesën më të
madhe të jetës së
saj e ka jetuar në
Shtetet e

Bashkuara. Ajo shkruan në anglisht dhe kastiliane.
Marcela Villar filloi të shkruante në një moshë shumë të
hershme dhe në rininë e saj botoi poezinë e saj në
manifestimet e fshehta antifashiste kundër regjimit të
Pinochetit gjatë fundit të viteve 1970 dhe 1980. Më
vonë, ajo botoi punën e saj në revista universitare,
këshillat e artit dhe burime të tjera në Shtetet e
Bashkuara. Ajo ka botuar disa libra dhe antologji të saj
me poezi, përveç projekteve bashkëpunuese me
shkrimtarë dhe poetë të tjerë duke përfshirë prologe,
parathënie dhe parathënie.

AJO QË KURRË NUK DO TË BËJ

Tani, nëse i shkruaj të gjitha fjalët
në harmoni të përsosur,
ose edhe më mirë,
nëse një nga fjalët që shkruaj është harmonia,
dhe pastaj e redaktoj,
përsëri, e përsëri.

Dhe e fshij,
vetëm për ta shkruar sërish.
Ose ndoshta zgjedh një tjetër, një më të bukur,
një më të këndshme se harmonia,
një më të madhe, më të mahnitshme.
Por nuk ka rëndësi, vërtet.
Nëse nuk përshtatet, atëherë bëj të njëjtën gjë,
e refuzoj, e fshij sërish,
dhe kërkoj një tjetër. Një zëvendësim.
Sepse në fund, sipas pëlqimit të akademikëve,
sipas rregullimit të përsosur, unë e quaj poezi.

SHPËTIMI IM

Poezia më shpëton në misterin e saj.
Me fjalë që trokasën në dritaren time
më zgjojnë në mes të natës
gjatë frikës dhe trishtimit.

Poezia jeton në një pyll brenda syve të mi,
dhe kur qaj,
ato fjalë vijnë të shkruara
në gjethe dhe degë
që bien nga çdo pemë e mbjellë
nga këto duar që dridhen.

Poezia më shpëton herë pas here,
nga vetja ime dhe nga hijet
që fshihen pas korridoreve të frikshme.

Bie, shumë herë bie!
Bie, dhe nga poshtë këmbëve të mia
humbëtira hapet si krahët e një dragoi
duke më marrë me vete në spiralen e saj të pafundme
të ëndrrave të papërfunduara.

Shpëtimi im është Poezia,
gjithmonë duke ardhur tek unë me zërin e Zotit.

TOKA MOÇALORE

Do të kthehem,
kur zogjtë vendosin të ndalojnë dhe të qëndrojnë për pak
kohë.
Ndoshta atëherë uji do të mbulojë tokën e tharë,
dhe bari i lashtë do të rritet i gjelbër dhe i artë.
Pastaj tufat e engjëjve do të maskojnë qiejt
sikur fytyra e Van Gogh-ut të fluturonte mbi krahët e
tyre.

**Berkinalieva Sagynbubu
Abdusamatovna
(Kirigistan)**

Berkinalieva Sagynbyby Abdysamatovna ka lindur në Kirgistan. Ajo është anëtare e Unionit Kombëtar të Shkrimtarëve të Kirgistanit, anëtare e Shoqatës Krijuese

Euroaziatike, anëtare e Unionit të Shkrimtarëve të Amerikës së Veriut. Ajo publikoi: “Çallarë e mbuluar me pluhur” (Shtëpia botuese “Biyiktik” -2014) dhe “Vajza që kërcen në qiell” (Shtëpia botuese “Malet e mëdha” – 2019). Përmbledhjet e saj me poezi janë botuar në Britani të Madhe. Është botuar në shumë revista dhe antologji ndërkombëtare dhe është përkthyer në shumë gjuhë të huaja.

MË LINI TË KËNDOJ

Më lini të këndoj, poetë, më lini të këndoj,
Dhe duartrokitjet tuaja ëmbël të jehojnë.
Sot, lule çelin në zemrën time –
Zambakë të bardhë, mbretëresha të shpirtit.
Për ju, një kopsht hapet,
Dhe zambakët e mi do të mbulojnë botën.

Flutura me ngjyra magjepsëse po vallëzojnë para syve të mi,

Dhe teksa shkruaj çdo varg, duket sikur jam në parajsë.
Jam kthyer në kor të Lumturisë.
Shikoni tek unë, njerëz, dhe më admironë!

Më duartrokisni, më brohorisni, më lavdëroni
ngrohtësisht –
Ndihamoni frymëzimin tim të më ngrejë lart.
Le të zbulohet gëzimi në fjalët e mia.
Të dashur, shërohuni duke dëgjuar!

SHPIRTI IM FLUTURON NË QIELLIN E KALTËR

Djegur gjithë dhimbjen në zemrën time,
Shpirti im fluturon në qiellin e kaltër.
Shkrihet në një çast të shkëlqyer –
Në hapësirën qiellore, do të ngrihet.
Ndjenjat e mia rrëshqasin nëpër ajër.
As retë nuk mund t'i ndalin.
Përqafoj shiun që bie me rrëmbim
Dhe përjetoj një gëzim të plotë.

Jam zhytur tërësisht në zemrën time
Dhe e qeshura ime do të vazhdojë përgjithmonë.
Dhe do të përhap lumturinë kudo,
Teksa bujaria ime derdhet pa kufi.
Edhe pse ky fluturim është vetëm një ëndërr,
Ndjeheni me të dhe mbetuni të mahnitur.
Le të shpërthejë në zemrat e njerëzve
Me lumturinë në rrezet e tij.

NDJENJAT MË SULMOJNË NGA TË GJITHA ANËT

Si era që fryn përballë fytyrës sime.
Një këngë e ngrohtë me një melodi të bukur
Mbulon këtë vend të qetë.
Momente më ikin ndërkohë që çastin vezulloj,
Dhe rrëzohem, sytë e mi të lodhur rëndohen.

Nuk dua të largohem prej teje, mendoj,
Por po e detyroj veten, po, po iki –
Si Lyra, vajza e ëndrrave, unë...
Deri sa një ylber të shfaqet në qiell.

**Bella Clara
Ventura
(Kolombia)**

Bella Clara
Ventura,
shkrimtarja
kolumbiane

meksikano-izraelite (me një emër që do të thotë fat i bukur, i qartë dhe nuk është pseudonim) ndërthur në emrat dhe mbiemrat e saj konceptet që nxjerr nga takimi i saj me fjalët e shkruara dhe kërkimin e dritës. Nga ajo kamare e shenjtë ajo farkëton imazhe, ndjenja dhe kujtime. Ajo ka botuar: 12 novela, 25 libra me poezi, plus shumë antologji në gjuhë të tjera. Ajo ka pasur për shumë vite të njëjtin botues që kishte çmimin Nobel Gabriel Garcia Marquez për më shumë se 25 vjet, Editorial Oveja Negra. Çmimi 2019 në Panairin e Librit të Bogotës, për të gjitha shkrimet e saj dhe për librin Bienhadadas 2019 Award Escriduendes 2019 në Panairin e Librit të Madridit për librin më të mirë me poezi të Panairit të Librit të Madridit. Çmimi i ri 2019 për poezinë e saj mbi dhembshurinë në Bhubaneswar-Indi.

KAFSHË E EGËR

Kafshë e egër në nxehtësi, ti më zgjodhe
mes errësirës që qan
dhe pranisë së dëshirës,
kur endesha e humbur

në mbretërinë e përqaftimeve,
e kapur brenda një xhunglëje luanësh
që bërtasin në hënë,
echoet e tyre arrijnë deri te yjet.
Në shkurre të thella,
nga liana në liana,
të përplasa trupin tënd,
lëkurë virgjëreshë
që zbulohet me bashkime artistike
në një pyll që ndizet me tinguj
nën mëshirën e mishit të egër.
Zbulova origjinën tënde
kur buzët e tua u bashkuan me të mijat,
të patundura dhe të pavendosura.
Shkëndija përcillnin zhurmën e nofullave të tigreshës
sate
kur vrapoje me grupin.
Pse të mos e rigjallërojmë kujtimin
e monstershëve që bashkohen,
dinozaurëve që përqafohen në zjarr?
Rikthim i forcave primordiale
që ulërijnë në ëndrrat e rinovuara
të kafshës në habitatin e saj.
Pa maska, të zhveshur nga çdo mashtrim
nga gëzimi i ekzistencës së saj të vërtetë,
krijues i riprodhimit,
kënaqësi e bashkimit.
Koha ndalon dhe prek,
pastaj kthehet në vigjilencën e saj
dhe rrah lulen time që po shpërthen
në një mijë mashtrime,
barku im i ngatërruar

në duar të tua të fryra.
Njeri-Kafshë, ti ndez dëshirën
me tym nga burimet e mia.
Pa nxitim, e kthej sytë
për te kolonat e tua:
pa veri apo perëndim në horizont,
vetëm një tropik krijuar nga melodi
mes kofshëve
të një kafshe të egër.
Përbindësh i përqaftimeve,
shumë i shqetësuar për të gjetur pikat
që çlirojnë me pasion
goditjet e saj më të fuqishme.

Dr. Sungrye Han (Koreja e Jugut)

<https://blog.naver.com/kudara21>

Lindur në 1955 Republika e Koresë. Poete, Përkthyesë (Japonisht-Koreanisht). Profesor ndihmës. Kjo vepër përfshin më shumë se 200 vëllime, për shembull, vjersha, novela, ese, antologji poezish, libra për fëmijë, libra për njerëzimin, libra vetëiluminues dhe libra shkencorë. Ajo ka përkthyer dhe prezantuar poema koreane dhe japoneze në revistat letrare midis dy vendeve që nga viti 1990. Ajo tani është profesoreshë ndihmëse në Universitetin Cyber Sejong në Seul, Kore e Jugut.

TRASHËGIMIA NËNËRORE

Një supernova 1100 vite-dritë ka shpërthyer sot.
Jam i sigurt që të kujtohet të shohësh peizazhe dhe gjëra.
A nuk e ndjen ndonjëherë një nisje të papritur për të
harruar?

Në fund të udhëtimit evolutiv,
është ose një yll i bardhë që shkëlqen me ngrohjen e
mbetur.

Shpërthyer në fazën e fundit të evolucionit të yjeve.

Ai shkëlqeu për një moment.
me mbetjet e tij, duke duruar për qindra vjet.
Si një supernova në qiellin e natës me një pikë
zhdukjeje.
Ai është në fund të mundësive. Pothuajse i vdekur.
si një projektim gisaeng.
një kujtim i dobët i trashëgimisë nënërore
një zakon nënërore

Toka, nëna e Tokës, ndonjëherë zemërohet.
Është një tërmet masiv, që shqyen tokën.
Bën që deti të marrë flakë.
Ndoshta ai po ndëshkon ata që ka rritur në krahët e saj.

Fetus-i jetonte me erën e deleve në barkun e saj.
Në momentin që hap dyert,
Harron kujtimet e dhomës.
Të gjithë kemi një instinkt regresioni.
Ka vende ku nuk mund të kthehesh.
Një supernova 1100 dritë-vite ka shpërthyer sot.

VIJA E MERIDIANIT

Është e përbërë nga jeta e përditshme dhe gjërat e
panevojshme që mund të shkëmbehen në çdo moment,
kështu që gjithmonë ka qenë një zakon të flitet nga
përfundimi.

Meridian-i është një kriter i ndryshueshëm, cili meridian
përdoret si standard? Nëse Observatori i Greenwich
është standard, Evropa është lindje, nëse SHBA janë
perëndim, nëse Zelanda e Re dhe Deti Bering janë

standard, Evropa është perëndim, dhe SHBA janë lindje, vetëm një vijë.

Nuk është vullneti ynë për të menaxhuar vendin. Është vetëm goditje në të tashmen. Vija imagjinare që kalon përmes Poleve të Jugut dhe të Veriut, linjat e shumta brenda nesh. Nëse Toka është prerë në jug ose në veri, ose universi në të majtë dhe të djathtë, është gjithsesi një botë gjysmëqarkore. Shishet tona të ujit janë gjithmonë vetëm gjysmë plot.

Trupi yt, një rezervuar uji që qarkullon nëpër trupin tënd. E imagjinoj ujin që rrotullohet gjysmë në një fuçi. Papritmas, dua të shkëlqej si uji i freskët në diellin e ndritshëm.

Uji i nxehtë që valon, vullneti i tij i tejdukshëm do të rrotullohet në pikën e valimit. Një shkëndijë e drejtpërdrejtë dritë godet syrin.

Të mbijetuarit tradhtohen dhe duron jetën e tyre të përditshme. Çdo rutinë e re zhduket një nga një çdo herë që e thërret me një.

Të gjithë ecin përpara. Duket i fiksuar, por rrotullohet vetvetiu. Ec përreth dhe gjej një moment shkëmbimi.

Ai përballet nga lindja në perëndim, por ndonjëherë dielli godet nga perëndimi në lindje. Ka momente kur drita qëllon nga njëra anë menjëherë.

**Naime Beqiraj
Kosovë**

Naime Beqiraj u lind në Pejë (Kosovë), ku e mbaroi shkollën fillore dhe gjimnazin.

Studimet për Letërsi Shqipe i mbaroi në Universitetin e Prishtinës duke përfshirë edhe ato të

magjistraturës dhe doktoraturës. Ka përfunduar gjithashtu edhe studimet në shkollën biblike “Iliria”. Është autore e tri librave me poezi: “Mbi Siparunt” (1990), “Maket Kosove” (2000) dhe “Njomja e fikut” (2009). Është prezentuar në disa antologji shqipe dhe botërore të poezisë në gjuhët: angleze, italiane, polake, maqedone, kineze, holandeze, mauritaneze, etj.), ndërsa librin me poezi në gjuhën bullgare i botoi Universiteti Publik i Sofjes (2020). Po kështu, është bartëse e disa çmimeve vendore si dhe ndërkombare letrare.

Autorja ka punuar gazetare dhe redaktore në mediat e Kosovës dhe është marrë me tekste për art e kulturë, intervista e reportazhe. Ka ligjëruar në disa kolegje në Kosovë kurse aktualisht është drejtoreshë e bibliotekës “Hivzi Sulejmani” të Prishtinës. Jeton e punon në Prishtinë.

ZEMRA E ATIT

Isha aq e pagjumur sa më ndalej fryma
Isha aq e ajrosur sa më pëlçiste mushkëria

Isha aq e lënduar sa s'më mbylleshin plagët
Isha aq e frymëzuar sa më vërshonin vargjet

Isha aq e shëmtuar sa mungonte e krahasuara
Isha aq e hirshme sa më ndriste lëkura

Isha aq e mërdhirë pa diell që t'më përthëkonte
Isha aq e zjarrtë sa s'gjeja lum t'më freskonte

Isha aq e vetmuar sa s'gjendej kund një njeri
Isha aq e plotënuar sa kishte vend veç për ty

Isha aq e përlotur sa i shterroja krojet
Isha aq e lehtë sa t'i pushtoja trojet

Isha aq e frikësuar sa më dridheshin dejet
Isha aq luftarake sa t'i fitoja betejat

Isha aq e lodhur, e etur n'çaste kritike
Isha aq e pabindur por jo hipokrite

Isha aq e mëdyshur sa s'mund të sqaroja
Isha aq e përtharë sa më mbyllej goja

Isha aq e kërkuar, por jo e domosdoshme
Isha aq e përulur por jo e përdorshme

Isha aq e pashpresë sa më pëlçiste buza
Isha aq e mbrojtur sa më dritohej udha

Isha aq e përhumbur sa e ngatërroja shtëpinë
Isha aq vendosur sa e drejtoja ushtrinë

Isha aq e tejdukshme sa nuk më dukej fija
Isha aq e pranishme sa zhdukej mërzija

Isha aq e sertë sa e gacmoja gurin
Isha aq e duruar sa i bëja hije flamurit

Isha aq e vetmjaftueshme, s'e doja as ajrin
Isha aq e pangopur sa e mundja djallin

Isha aq e dërmuar sa nuk e ngrija vetën
Isha aq e hapur sa fluturoja me shpresën

Isha me aq vrer sa e ndyja tokën
Isha aq e panjohur sa e pushtoja botën

Isha aq e plandosur sa s'e ndaloja vajtimin
Isha aq e magjepsur sa e shpërndaja besimin

Isha aq e parritur sa nuk e prekja dot vetën
Isha aq vigane sa s'e mbërtheja lehtë jetën

Isha aq e padukshme sa nuk i hapja as sytë
Isha aq e palodhur sa nuk gjeja një të dytë

Isha aq e frikësuar sa e pëshpërisja Biblën
Isha aq e bekuar sa kisha kohë për pritjen

Isha aq e pashpresë sa nuk e mbaja mallin
Isha aq tokësore, n'çdo skutë e mundja djallin

Isha aq gjarpërushe sa t'keqes s'i shihja fundin
Isha aq e padjallëzuar sa i bëja hije pëllumbit

Isha aq e verbër sa e shihja n'fund oqeanin
Isha aq e hapur sa nuk e ndalja zânin

Isha aq e përulur sa fluturonte veç krijimi
Isha aq e thellë sa notoja me delfinin

Isha aq e përhumur sa s'gjeja mik në jetë
Isha aq e vajosur sa e pushtoja çdo planet

Isha aq e prerë sa nuk e hidhja hapin
Isha aq e humbur sa s'e nisja vrapin

Isha aq e shkatërruar sa i prishja tempujt n'verë
Isha aq e akorduar sa luaja piano në erë

Isha aq e përtokë sa i përshtatja ungjinjtë kohës
Isha aq e ajrosur sa i qetësoja flokët borës

Isha aq e penduar sa ndaja bekime pa kufi
Isha aq e perëndishme - më mjaftonte dashuria e tij

JETIMI E KAFSHON BUZËN

1.

Lotët e jetimit
Nuk përveshin mallkim
Kur e mbulojnë hijen
As kur e shembin dheun

E kapin buzën me dhëmb
E asnjë faculetë
Nuk ua than lotët
Veç ndonjë fjalë zemre
Lot e m'lot
Ta fik ngashërimin

2.

Fort të vegjël
Ne ishim jetima
Për tu përmbath të vetëm
Kur dita qëndisej
Duke u fshehur
Thyerjen e lotit
Të mos qanim
Pas njëri-tjetrit

Nata e ftoftë
Qafa e trembur
E mbretëria e gjumit
Si fati i jetimit
Takuar veç rreth mëngjeseve

3.

Jetimi është
Dritarja e hapur
Dhe pritja
Jasteku i errët
Duart nën të
E ëndërra
Ato duar që nuk mbahen
Prej nënës
As prej babës

Ngushllimi noton vetë
Noton më i fjetur
Kur e kupton se
Sa më i vogël
Jetimi moshohet dhimbshëm

Ai vallëzon i përvajur
Të qeshurës së dhëmbëve
Nuk u zbërthehej asnjë folje
Pos zemrës së vrarë
E syrit të uritur
Pak fjalë
E pak shkallë

Jetimi është përmalli
I prekshëm
Sa më i vogël
Vogëlinë e ndjen dyfish
Pa mund të nuhas
Kush e don në këtë botë
Kur e kupton
Se veç dora e tij

Nuk ka pikëpyetje

PUTHJA E AKREPIT

1.

Nuk ia nis me t'puth
Pa t'josh
Puthja grabitet pa mendje
T'bukur
Pa mendje
T'qerume
Tuj e ndal
Buz'qeshje cep e m'cep
Dasht pa frê

Mbas lëvizjeve t'qeta
T'dymij' lloj t'akrepve
Ësht ni vullkan
Kur nuk munesh me ja pa timin
Veç prushin

Ai nuk puth veç marr'nisht
As tanden s'mundet me e ndi
Mundu krejt logjikës s'tij
Besu se nuk i ban terr matjes

A harron me i besu puthjes s'butë
Me sy insekti
Mos me i dhan qark
As lak n'ball
Padiktueshëm

2.

Kur puth akrepi
S'munesh me e vizatu me fjalë
Ai ndal n'holl'si
Len shejë
Për krejt jetën

Akrepi puth edhe me sy
Kur s'âsht veç i m'sheft
Buztë ki me ja ndi dyfish
Si muzika e Bob Marley
Kur t'godet
E nuk t'vret

Me e puth akrepin
Nuk âsht veç me ja ndi buz't
E gjuhen
Frymën ia merr me veti
T'mbron, o bir
E nuk ia harron

Ai nuk t'heton
Kur e mërtyp buzën
Me nxjerr gjak
E lak

Akrepi plagën ia bân vetës
Se nuk ka masë dashnie
Masa e tij âsht me dasht
Pa masë.

**Hasije Selishta – Kryeziu
(Kosovë)**

Hasije Selishta – Kryeziu ka lindur më 13 prill të vitit 1960 në Kamenicë të Kosovës. Shkollën fillore dhe të mesme e kreu në vendlindje dhe më pas ndoqi Universitetin e Prishtinës për Jurisprudencë në Prishtinë.

Hasija ka botuar 8 vëllime me poezi dhe 2 novela. Për krijimet e saj në prozë dhe poezi ajo ka fituar me disa çmime në vend dhe në mbarë botën. Poezitë e saj janë përfshirë në Antologji, ku janë paraqitur shumë autorë të tjerë ndërkombëtarë të përkthyer në disa gjuhë. Ajo është anëtare e WPS, IWA dhe anëtare e Bordit “ATUNIS”

FORMULA E VOGËLSIË

Shpirtëmadhësia
Nuk preket dehur

Anekdodat e përgjithshme
Nuk tregohen fjetur

Eh si nuk na u kujtua
Formula e vogëlsisë

Të mësojmë se kompromisi
është tretur

Për të besuar
Në humbje të kujtesës

Ç' T'JU THEM

Ç' t' ju them juve
Të pagjumëve
Të kërrusur nga dhembja
E ndrydhur nga vuajtja
Stërlodhur nga uria
E kalibardëve

Si ti shikoj lotët
Si ujëvarë e heshtur
Po ecë trupit tim
Ndër shekuj
Grabitë buzëqeshjet
E të urtit

Ç'të bëjë me sytë e tyre
Mbushur plot mall
E vërbuar nga errësirra
Kot do t'i prek dielli
Zgjatja e shekullit

Vuajtjet përzier

E kur të zgjohen

Të shtypurit

Një grusht dashuri

Me dhembje i përzier

Do të qeshem si fëmija

Duke u rilindur

Miradije Ramiqi (Kosovë)

Miradije Ramiqi, Pozharan, 1953, Kosova.

She is a poet and painter, is an already well-known artist. Apart from her participation in numerous fine arts individual and collective exhibitions, she

has published the following books of poetry: “Shivering Colors” (1981), “Rain in the Mirror” (1990) and “Kingdom Whisper” (1990), “The return of the broken silence” 2008

MËNDAFSHI

Në një dhomë
një karrige me mbulesë mëndafshi
dhe e vjetër një tavolinë
pak më larg në një kënd
një kanape
unë zgjodha karrigen
ti kanapenë
shikohemi nga larg
ëmbëlsisht meditojmë
derisa pa pritur
rrëshqas nga karrigia

në përqafim rastis
në ëndërr udhëtimesh pakufi
deri te ti
Er(ë)anda Hirësi

DITËLINDJA E DYTË NË PARIS

Njëmbëdhjetë shtator e dymijë e shtatë
përkujtim gëzimi e një tragjedi
kësaj radhe jo në Prishtinë
me Venerën në Paris
për paqe në botë uroj
ngre dolli Gëzuar në shqip
ditëlindjen
në rrugën Friiburge
në cafe-restaurant ”Monn ami”
miliona njerëz përkujtoj
dashuri e miqësi
gjetiu nëpër botë shpërndarë
me dhembshuri për Mannhatan
për shpirtrat e viktimave
kur pa përshëndetje ikën
vdekjen rastisen
ngre gotën në Paris
me Venerën
njëmbëdhjetë shtator dymijë e shtatë
edhe njëherë ditë e martë

në Paris kjo ditë rastisi
(si në Paris me mijëra befasi)
edhe një vit pas vete mori
e unë përshëndes
”Orevouare Paris”
për një datëlindje tjetër
të festoj ”je revieen” përsëri

Paris- Prishtinë.

Leda García Pérez (Kosta Rika)

Është shkrimtare, juriste, komunikuese dhe aktore, me një karrierë në botën kulturore që nga viti 1970. Është drejtoreshë dhe themeluese e Portalit Letrar dhe Festivalit

Ndërkombëtar të Poezisë Hojas Sin Tiempo. Ajo është krijuese e Rugës së poetëve në ishullin Tortuga, koordinatore e FIA Literario në 2017 dhe 2018, bashkëthemeluese e Grupit Letrar Poiesis, bashkëthemeluese e ADECA (Shoqata e Shkrimtarëve të Amerikës Qendrore). Ajo ka botuar shumë libra me poezi dhe poezitë e saj janë përkthyer në më shumë gjuhë ndërkombëtare. Ajo është presidente e seksionit të Shtëpisë së Poetit Peruan, Kosta Rika. Ajo është menaxhere në Kosta Rika e Prometeo de Poesía, (Spanjë).

JETË IME NUK ISHTE MJAFTUESHME

Nuk jetova mjaftueshëm për ta kuptuar këtë çmenduri që trashëgova në ADN-në time me kujtesë paraardhëse.

Jeta nuk ishte mjaftueshëm për mua për të kuptuar ëndrrat që mezi i mbaja mend, zgjerimi i të gjitha dëshirave të mia, të errëta,

të afta të përballen me vdekjen fytyrë më fytyrë.

Nuk jetova mjaftueshëm për të udhëtuar në një
dimension tjetër dhe të kthehem në siguri
as për kaq shumë që më mungon.

Do të largohem duke mbajtur borxhe, faj
dhe atë shije të hidhur që kurrë nuk e desha
mes buzëve të mia.

Nuk gjej kuptim në lindjen për të shkuar në natë,
të paplotë, të saktë,
në një kohë që kurrë nuk ishte koha ime.
Do të duhet të rilind...

SYRI I PERËNDISË

Bota uli perdet e saj
dhe unë mund të shihja syrin e Perëndisë duke më parë
mua.

E ndjeva se zjarri dhe ajri ishin të njëjtë,
se uji dhe drita lundronin bashkë në anije me fund të
parashikueshëm,
se asgjë nuk është ajo që është
dhe gjithçka është.

E ndjeva se isha rrënjë
gjethe dhe petal
frut dhe aurë

E besova se ta shihje atë në mua
ishte të ringjallej pas kaq shumë vdekjesh.

Bota ngriti perdet e saj
dhe syri i Perëndisë ishte atje
duke më parë mua...

PARAARDHËSI I KTHIMIT

Vjeshta nuk erdhi te unë
as mbrëmja
as kjo natë turbulluese e errët që paralajmëron
lamtumirën.
Diellëzimet arrijnë
valët që përplasen kundër rërës së qetë
kundër rërës së qetë
hënat lakmuese,
mblidhin yje që janë larguar
unë përballë djeshmës dhe nostalgjisë.
Nëse kjo është pleqëria,
unë jam gruaja perfekte e pleqërisë
paraardhësja e kthimit
gruaja që jetoi ashtu siç i pëlqeu
dhe kështu do të jetë deri në heshtjen e fundit.

©*Translated into English Virginia Fernández Collado*

Lana Derkač (Kroacia)

Poezia e Lana Derkačit,
veçanërisht koleksionet e
saj të mëparshme,
karakterizohet nga një botë
poetike që është thellësisht
personale, intime, e dhënë
pas "miteve të të

padukshmes", por personaliteti i fortë transformues i Lanës - fillimisht shumë selektiv dhe i kujdesshëm kur vendos se në cilin realitet të fokusohet. – në veprën e saj të mëvonshme, i është imponuar realitetit jashtëletrar dhe është zgjeruar duke përfshirë të gjithë hapësirën e imagjinueshme të referencave: nga natyra në të ndryshme dukuritë e botës së globalizuar, mitologjia urbane e lashtë dhe bashkëkohore, hapësira e informacionit virtual, krizat botërore apokaliptike, marrëdhëniet e devijuara shoqërore, marrëdhëniet e papajtueshme të dashurisë dhe botët e brendshme krijuese por të shqetësuara.

KAMERA QIELLORE

Nëse nuk të pëlqejnë këto re, ne do të shtrijmë një qiell tjetër me një dizajn më të gëzuar, thotë Davor, shitësi gjithmonë i frymëzuar.

Qielli vetë shet perdet, para se të vijë stuhia duke ofruar 70% zbritje për të gjitha mostrën nga koleksioni i vjetër.

Lumi nën të është gjithçka i shkëlqyer dhe i fryrë, pavarësisht se qielli refuzon ta kujdeset për të prej tri ditësh tashmë.

Gurgullimi në tubat e hotelit vazhdon confesionin e tij të pakuptueshëm, prandaj e fik faucetin për ta parandaluar të bëhet binjak i atij lumi madhështor jashtë.

Depresioni është një farë e gjetur në histori të dikujt familjar.

Depresioni është një farë e lënë në një gotë para shiut

prandaj i paralajmëroj Davorin që të mos e mëshirojë për
mërzitjen e saj, duke i kujtuar të mos i nënshtrohet
kërkesave për të ndryshuar ujin.

I them, historia jote flet çeke, gjermane,
hungareze dhe gjuhët e stuhive.

Të gjitha ato shpesh shprehin zemërim arketipal.

Me çdo rrufe dhoma ndriçohet nga një shkëndijë
qiellore.

Po mendoj se çfarë do të kërkojë gazetari, pasi ta ketë
ulur kamerën,
nga Toka.

EKZEKUTORI I MIRË

Jam një shërbyese për melankolinë.

Shoh që ajo ha, që çarçafët e saj janë hekurosuar siç
duhet,

draperët të gjitha të pastruar.

E rifreskoj dhe pastroj hapësirën e saj,
madje i këndoj asaj.

Më ndjem e çliruar kur ndonjë film ose një livadh
arrin

të fitojë ose të largojë melankolinë,

dashnorja ime e shfrenuar.

Ose kur më josh lodhja dhe anestezia e saj.

Një mëngjes i diellit sjell karvane nga Lindja.

Kur një shira dritash rrëzohet mbi oborr si pluhur,
realiteti bëhet i megjullt.

Mëngjesi është një ekzekutor i mirë.

Ai plagos melankolinë,

por si një superhero ringjallet sërish.

Melankolia është një emulsion që mbulon ditën.
Draperi i ulur nga demonët e narkotizuar.

Mëngjesi i diellit është një kuti ndihme.
Ai do të vjedhë butonat e ashensorit nga melankolia,
për ta tërhequr atë nga zona nën tokë, nën lëkurë.
Megjithatë, nuk mund të them se cili prej tyre mbushi
jorganin tim me lule pambuku.
Për një moment, vëzhgoj mëngjesin e diellit.
Më pas melankolinë.
Ajo është aty, duke u lëvizur në këmbë.
Duke lënë hijet e shtrira të këmbëve të saj
përtej qiellit.

**Miladis Hernández Acosta
(Kuba)**

Miladis Hernández Acosta
(Guantanamo, Kubë, 1968).
Poet, redaktor, kritik dhe eselist.
Ajo u diplomua për Histori në
Universidad de Oriente. Ajo ka
botuar shumë libra me poezi
dhe esetë e saj janë botuar në
shumë revista dhe gazeta! Ajo

është përkthyer në shumë gjuhë dhe poezitë e saj janë
botuar në revista dhe antologji ndërkombëtare.
Aktualisht banon në Brazil.

REZERVA NJERËZORE

Ajo nuk është shpirti
Fjalët që mësova
Ose që i kujtova me saktësi.
Në autobus dikush thotë: Nuk ka më asnjë këtu
Dhe kjo më trishton sepse nuk e di cilat
janë idetë që mund të kuptohen
nga unë.
Unë ëndërroj fjalitë si këto: Nuk ka asnjë të vërtetë
mjaftueshme për jetën
Me zor dridhja e alkoolikut që merr përsipër
të dijë gjithçka dhe pastaj ai vjell
gjatë gjithë mëngjesit në lavaman
ndërkohë që unë ende nuk kuptoj

cilat janë arsyet që mund të shpëtojnë
një njeri që vuajnë nga të njëjtin pagjumësi
si e imja/
Kam zbrazur veten në komandat e fundit
Karvanet ku kaloresit fluturonin
pa ato pushkët që lamë
në Abisinia ose në El Salvador.
Avionët për të ardhur ose për të shkuar
nga Kongu në Senegal. Të jesh një masë e kanonuar,
një peshk për sulmet e nëndetëseve të huaja,
ose nuk e di metodat
që mund të mbushin boshllëkun.
Të dalësh apo të hysh në kalldrëm të errët/
Kam shikuar brenda vetes njëqind herë
pas që kam mbushur veten
me humbje. Kam shikuar veten pa frikë
dhe kam parë nëpër rrugë si shemben
trupa në rrugë
Si shpërthejnë trurit
apo krere që avullojnë
pa parë mjegullën kristaline
që konsumon Parajsën
kur kuptoj se
Ajo që dëshirohet më shumë ndonjëherë nuk është më e
mira/

SABRA & CHATILA

Brenda pusit
është ajo ujë helmuar/
që frikëson/
-Trupa përballë pusit pinë ujë të zi/

-Trupa përballë rërës gëlltisin gurët/
-Trupa -të zemëruar- dorëzohen si udhëheqës luftë/
Çfarë janë trupat kur një hënë e vogël
po zbret?
-Trupa që kthehen përmes tunelit -kafshërore-/
-Trupa si përpyekje të kundërta/
-Trupa efektivë/
-Trupa pa ide/
Trupa të shthurur/ pa taktika lufte/

**Malak Mustafa (Malak
Sahioni Soufi) Liban**

Përkthyes, Gazetar, Redaktor
dhe Poet

Përkthyes dhe përkthyes
spanjisht. Ajo flet rrjedhshëm
arabisht, spanjisht, frëngjisht
dhe anglisht. Tani ajo jeton
mes Turqisë dhe Mbretërisë
së Bashkuar. Ajo është një

person profesionist dhe i kualifikuar, me qarkullim të
shpejtë, saktësi, punë të saktë brenda afateve. Ajo ka
marrë një pjesë të madhe të aktiviteteve kulturore të
botës dhe në Spanjë. Vitet e fundit: Ajo ka organizuar
dhe menaxhuar panairë të librit arab, ekspozita arti dhe
ngjarje të tjera kulturore letrare dhe festivale të poezisë.
Prej disa vitesh punon për gjendjen e vështirë të
refugjatëve, veçanërisht fëmijëve jetimë.

I

Era,
është mbetje e jote,
gjurmë pas kalimit tënd
në këtë vend.

II

Dyshimi i përgjigjes,
nuk është puna e
pyetjes.

III

Ata kalojnë përpara hënës
dhe ajo kalon përpara tyre.
Askush nuk kujdeset për tjetrin.
Hëna dhe të tjerët.

IV

Kujtesa
Frikë nga absurditeti i të tashmes,
Dhe frikë nga fuqia e të kaluarës.
Të humbur në kryqëzime.

V

Nëse ti je unë,
dhe unë jam ti,
Pse, atëherë,
mungesa e përhershme?

VI

Ne po ulem në dy karrige të njëjta,
Afër sobës,
Ai ngrohet dhe
Unë i dëshpëruar.

VII

Njerëzit kërkojnë mbetjet e tyre në vende,
kërkojnë hije për ta.
Dielli është i munguar.

VIII

Askush nuk e pengon diellin
të bjerë në krahët e horizontit.
Është një varësi nga dashuria.

**Siti Ruqaiyah
Hashim (Malajzia)**

Siti Ruqaiyah
Hashim është emri i
shkrimtarit të lindur
në Malajzi, Rokiah

Hashim. Ajo mori Bachelor për Arte në Teatër dhe Dramë dhe Histori në vitin 1977 dhe vazhdoi studimet në Universitetin e Sidneit dhe mori Diplomën e Pasdiplomimit në Përkthim nga Instituti i Përkthimit dhe Librave, Malajzi me specializim në Përkthimin e Letërsisë. Duke filluar nga viti 1987, poezitë dhe tregimet e saj të shkurtra u botuan nga revistat dhe gazetatat kryesore të letërsisë. Ajo është gjithashtu pjellore në kritikën e filmit dhe teatrit dhe shkroi që nga viti 2007 në rubrikën e saj dhe botoi një libër kritikë filmi Kritikan Filem Siti Ruqaiyah Hashim në 2015 dhe rreth 250 artikuj. Veprat e saj u shfaqën edhe në shumë antologji të tjera së bashku me poetë të tjerë botërorë. Poezitë e saj janë përkthyer në 16 gjuhë. Ajo është një përkthyesë pjellore e poezisë dhe veprat e saj shfaqen në shumë revista ndërkombëtare.

MUNGESA JOTE

Kam shënjuar
Rrugët dhe shtigjet që kemi kaluar
Vendet ku u ulëm

Ecjet pranë liqenit
Po ashtu dhe bulevardi
Kujtova të qeshurat tua dhe shakatë
Dhe kurrizin e shfaqur rrallë në fytyrën e një burri
Dhe mërzitjen në sytë e tu
Faleminderit
Për qëndrimin pranë meje
Për të më thirrur “mami”
Dhe gjithmonë qëndrove pranë meje deri sa u bërë burrë
Biri im
Po më mungon

NË KËTO KOHË

Në kohë si këto
Doja të mbaja duar tuaja
Të të përqafoja ngushtë
Dhe të qaja në shpatullën tënde
Sa më fort që mundem
Dhe të lija që të qaje
Në shpatullën time aq sa të duash
Sepse vala e dhimbjes
Nuk po zvogëlohet fare
Përkundrazi, ato janë më shumë
Poshtërime pas poshtërimesh
Të hedhura mbi ne
Dhe ne mund të shikonim vetëm
Pasi fjalët ishin të padobishme

Palestinë oh Palestinë!
Që nga fëmijëria kam dëgjuar histori të dhimbjes tënde
Dhe rritëm ne

Duke iu afruar perëndimit
Me lotët e tu

Burri im
Herë pas here
Kam thënë
Dhimbja jote është dhimbja ime
Në kohë si këto
Panikun tim
E bashkoj me tëndin
Dhe ne, të mundurit
Të pandashëm dhe të mbetur bashkë
Ashtu siç do ti.

**Anoucheka Gangabissoon
(Mauritius)**

Anoucheka Gangabissoon është një edukatore e shkollës fillore në Mauritius. Ajo shkruan poezi dhe tregime si hobi. Veprat e saj mund të lexohen në poetrysoup.com dhe ajo ishte shfaqur gjithashtu në revista të ndryshme letrare si

SETU, Different Truths, Dissident Voice, In Between Hangovers Press, WISH Press, Tuck's Magazine, Blue Mountain Review, ndër të tjera. Ajo është botuar gjithashtu në Duane's Poetree dhe gjithashtu në dy antologji për grupin Imagine dhe Poesia. Ajo është përzgjedhur të jetë ndër femrat më me ndikim në Mauritius për kategorinë Arte dhe Kulturë 2017 dhe gjithashtu është vlerësuar si Indiane Premtuese për vitin 2017 për të njëjtën kategori. Në vitin 2018 dhe 2019, ajo u zgjodh sërish si ndër femrat më me ndikim të ishullit për kategorinë Arte dhe Kulturë dhe në vitin 2019 u zgjodh ndër tre të nominuarat për Çmimet Kombëtare të organizuara nga Ministria e Arteve dhe Kulturës së Mauritius.

KUPTIMI I JETËS

Jeta, për ty është kjo këngë e re
Sepse ti je bërë nga një turmë e madhe
Megjithatë, duke ecur mes saj
Unë ndihem kaq i vetmuar, pa ndonjë kuptim!

O jetë, më thuaj kuptimin tënd
Nuk shoh asnjë qëllim tëndin
Nëse nuk je bërë nga ndjenja të përjetshme
Përse je kaq e lehtë, dhe pastaj ndalohesh, sa e dohtë!

O jetë, e thyer dhe e shpërbërë
Në pasqyrën time, shoh vetëm një qenie të lodhur
Pa iluzionin tënd të bukurisë dhe fitimit
Sigurisht, sigurisht, do të largohesh dhe dhimbja ime!
O jetë, po pres, kohën e fundit tënd, me durim
Si një papagall që pret vezët e tij të shuhen, me dashuri
kaq të zjarrtë!

BISHA IME E BRENDSHME

Kambanat e gëzimit dhe paqes së brendshme bien në
shpirtin tim
Duke kërkuar të transmetojnë vibracionet e tyre në botën
përtej
Megjithatë,
Diku në thellësitë e strehës time
Fshihet një monstrum
Po pret momentin e duhur për të më sulmuar
Dhe për të më gllabëruar

Sa shpejt sa mund të bëhet!
Monstrumi fle, duke zëra dhe shtërnguar
Ndërsa kambanat vazhdojnë të bien për mua
Për rëndësinë e shijimit
Asaj që bota mund të na ofrojë
Ndërsa ne ecim mbi rrugët e saj kalimtare
Dhe iluzore!
I armatosur me mjaft stoicizëm për të ndërtuar një
perandori
Unë shikoj monstrumin që fle
Me një buzëqeshje engjëlllore në fytyrën time
Duke ditur se gruaja që jam
Mund të pushtojë çdo gjë, madje dhe monstat që fshihen
Të fuqishëm dhe të fuqishëm
Duke pritur të më shkatërrojnë!
Dikur, unë do të zhytëm në monstrumin tim
Shkopin tim magjik, dhuratë nga qielli
I qetë dhe madhështor
Dhe do të qesh, me gëzim,
Pasi do të shoh bishën që shndërrohet në një krijesë të
padëmshme!

**Daniela Andonovska
Trajkovska (Maqedonia
e Veriut)**

Daniela Andonovska-
Trajkovska (1979,
Manastir, Republika e
Maqedonisë së Veriut)
është poete e vlerësuar me
17 libra të botuar, autore,
përkthyes, shkencëtare,

kryeredaktore e dy revistave prestigjioze letrare në
Maqedoninë e Veriut, kritike letrare, profesoreshe
universitare me doktoraturë në Pedagogji. , anëtar i
Shoqatës së Shkrimtarëve të Maqedonisë dhe ish-kryetar
i Redaksisë së Shoqatës së Shkencës Maqedonase
Këshilli. Veprat e saj janë përkthyer dhe botuar në më
shumë se 40 gjuhë të botës.

TEOREMA E PITAGORËS

E dua hipotenusën

Përmes së cilës ndërtove shtëpinë tonë të ëndrrave

Me guralecët e gjithë kalimeve tona të verbra për njëri-
tjetrin

Dhe të gjithë takimet tona për rastësi gjatë shekujve

Dhe të gjitha jetët tona të përbashkëta

Që lindën dhe vdiqën

Në vijën që ndërhyr në të gjitha kohët njëherësh

E dua të gjitha 90 gradët e tua
Dhe këmbët e tua me pëllëmbët e hapura dhe kohën e
ndarë
Dhe shikimet e këqija në trupin tim të zhveshur
E dua

Unë vetë – një katror i katërt
– qielli diametrik i ngashnjimeve, unë po ëndërroj

E dua atë hipotenusë
Përmes së cilës ndërtove katrorin
Guralec pas guraleci

ARTI I JETËS

Me sytë e mi të mbyllur,
Po dëgjoja legaton e mendimeve tua
Që ngadalë rrëshqisnin mbi tastierën e bardhë dhe të
zezë të jetës

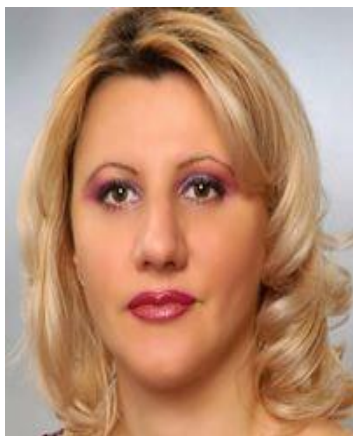
Po të shikoja
Si vishje fjalët me lëkurë të re
Dhe isha dëshmitar se si paramecia e kuptimit
Filloi të shndërrohej në një organizëm me qeliza të
shumta që frymonte me mushkëritë e veta

Po ëndërroja për metaforat
Nga të cilat shkarkimet e dritës
Po mësonin artin e pëshpërimës së shpirtrave
Dhe vazhdoja të zgjohem

Në ngjyrat e mbyllura të piketilizmit, të mbylla
Për të më treguar si me lëvizje të shpejta
Dhe të mprehta
Shkruan për momentet
Askush nuk mund t'i ketë pasur kurrë

Dhe kur desha të të thosha
Se më kujtoje diçka
Që e kisha brenda meje shumë kohë më parë
Fjalët e tua u ngatërruan në grykën e një zogu

Mos na lejo të jemi të zhveshur, bërtita,
Mos na lejo të jemi të vetmuar pa artin e jetës

**Zejnepe Alili – Rexhepi
(Maqedonia e Veriut)**

Zejnepe Alili – Rexhepi ka lindur në Maqedoninë e Veriut. Nga viti 2007 është ligjëruese, në Katedrën e Gjuhës dhe Letërsisë Shqipe, pranë Universitetit Shtetëror të Tetovës. Me shkrime ka filluar të merret

qysh në moshë të hershme e deri tani ka publikuar: poezi, ese, udhëpërshkrime, vështrime letrare, etj. Është kryeredaktore e revistës kulturore-argëtuese për të rinj “Drita”. Ka botuar : Peng loti (poezi); Ëndërr shtegtuese (poezi); Ujëvara e syrit (poezi) ; Ëndërr shtegtuese (botimi II), (poezi) ; Figura e gruas në veprën e Sterjo Spasses (studim shkencor – letrar); Nën pushtetin e Erosit (poezi); Gruaja te Migjeni dhe Floberi (studim shkencor – letrar), etj.

VARGJE PËR SHIUN

S’pushon së rëni ky shi i rebeluar!
Shpirti vërshohet me nostalgji,
kur më mungon ti.

Dikur shpresoja,
se s’do të shkruaj më poezi
për shiun...
as për tëndin mall.

E pamundur...
qe një zhgënjim çasti,
që më rrëmbeu atë kohë.

Shiu s'pushoi,
as me ty s'u çmalla dot!
Në sy...shi
për një varg, një poezi.

POEMA E SYRIT

Në ligjërimin e shiut
kur ndjehet melodia e valsit,
ata të dy kërcejnë me ankth
që të mos pushojë melodia e shiut.
Po në çast ndizet jeta
shkruhet poema,në pika shiu
numërohen fatet njerëzore
me onomatopenë e qyqes
kur prek shiu i lodhur vjeshtak.
Rinis drita e jetësimit
udhëtimin për në bregun e lotëve.

SËRISH NË VARGJE

Pasqyrohem në lotin tënd
ujëkulluar,

si loti i pendesës.

Jehoj në zërin tënd
fuqishëm,
si këngë kushtrimi.

Pëshpëris me t'ëmbelat buzë
magjishëm,
si baladë pranvere.

Dehem në prekjen e flokut,
dashuroj,
më e ëmbël është jeta.

Mira D. Zivkovic (Mali i Zi)

Ajo ka lindur në vitin 1972 në Mal të Zi. Shkollën e mesme të mjekësisë e kreu në Titograd, më vonë u regjistrua në Fakultetin e Farmacisë në Novi Sad, farmaci Omega. Shkrimi

merret me shkollën fillore, (Gazeta për fëmijë). Për dy vjet, 1996 dhe 1999, ajo ishte finalistja e mbrëmjes së poezisë së Ratkoviçit. Është anëtar i Klubit Letrar të Novi Sadit dhe i Shoqatës së Shkrimtarëve të Pavarur të Serbisë. Ajo ka botuar dy libra të pavarur: I'm Keen to Live (2013); Përditësimi i statusit (2015), i sponsorizuar nga Këshilli Kombëtar i Romëve. Fituese e çmimit të UNESCO-s për Amerikën Latine për kontributin e saj në poezi.

**KURRË NUK DO TË SHKRUAJ NJË KËNGË
DASHURIE**

Do të rage për duarrokitje pa jehonë
Nëse do të shkruaje për dashurinë
Duhej të kisha për ty
Dhe gjithçka që ka qenë nga ti

Thonjtë e mi mbetën nën thonjtë
Më fal
Nuk mund ta festoj dashurinë
Jam shumë lart
Kurrë nuk do të shkruaj një këngë dashurie
Nuk arrita ato lartësi
Dëgjoj që po përpiqesh
Faj i imi

Dëgjoj se suedezët urdhërojnë
Kurdo që më kujton mua dhe mua
Gjithçka që bie nga dora jote
Dhe uria nuk të lë
Pulëbardha që ka etje për gjak të ndjek
E ngrirë në kodrat e Malit të Zi

Atë natë shi ra në Beograd
Lajmet thonë kudo në Ballkan
Në dhomën tonë, po
Dhe gjarpërinjtë tanë, krimbat tanë, bretkosat tona
Dhe ne
Kushdo në formën time tani nuk do
Çfarë simbioze, heshtje dhe britmë
Fillimi dhe fundi
Ne nuk kemi frikë – asnjë formë e imja
Nuk ka sy të hijes sime
Ne shijojmë të gjitha shqisat
I njohim bretkosat tona
Dhe ata na njohën
Ne nuk jemi më mirë se vera e kaluar
As nuk jam unë
Ajo lunatika e zhurmshme e çorri Miroo

E dëgjoj në Futoska ndërsa blej, fatmirësisht, pulën e
thyer

Novitetet janë gjarpërinjtë tanë, shpëtuar nga njerëzit me
ne

Njeri

Edhe ne shpëtuam nga njerëzit

Shtëpia jonë është komunale

Por nuk kemi një kryq

Turp

**Awatef El Idrissi
Boukhris (Marok)**

Awatef El Idrissi
Boukhris është një poet
dhe shkrimtar maroken.
Ajo shkruan në
frëngjisht dhe anglisht.
Ajo ka në meritë dy
përmbledhje me poezi;
një në anglisht dhe një
tjetër në frëngjisht dhe
një roman i shkruar

gjithashtu në frëngjisht. Ajo gjithashtu shkruan tregime
për të rinjtë. Ajo studioi në një shkollë përkthyesë në
Mons, Belgjikë dhe tani punon si mësuese e gjuhës
angleze. Ajo është një anëtare themeluese dhe arkëtare e
Lidhjes së Shkrimtarëve të Grave Marokene. Ajo është
gjithashtu anëtare e “Le Regroupement des Poètes
Frankophone Engagés pour La liberté et la Paix”, një
grup virtual që promovon lirinë dhe paqen përmes
poezisë.

PSE SHKRUAJ?

Shkruaj
Për t'u çliruar nga mërzia
Për të kërkuar pak liri
Dhe për të ndjekur zërin e mençurisë
Shkruaj
Për të derdhur zemërimin tim
Për të gjetur rrugën time

Dhe për të çliruar zemrën nga urrejtja
Shkruaj
Për të zhdukur obsesionet e mia
Për të exorcizuar demonët e mi
Dhe për të më vënë në pyetje
Shkruaj
Për të bërë zërin tim të dëgjohet
Për t'u ndjerë sa një shpend i lirë
Dhe për të shijuar vetminë në botën time
Shkruaj
Për të shprehur me fjalë atë që më ndjek
Për të shprehur lutjet e të tjerëve
Dhe për të vizatuar në fytyra buzëqeshje gëzimi
Shkruaj
Për të kritikuar si të dua
Për të thënë gjithçka me lehtësi
Dhe për të fluturuar me shpendët dhe bletët
Shkruaj
Për të hequr qafe zgjedhën time
Për të pastruar qiellin tim nga tymi
Dhe për të qëndruar në këmbë si një dushk
Shkruaj
Për të ndriçuar ditët e mia
Për të ndjerë ngrohtësinë e rrezeve të diellit
Dhe për të bërë që yjet në qiellin tim të ndiznin
Shkruaj
Sepse shkruajturit më jep krahë
Më pezullon me fije ari
Dhe më shuan etjen nga burimet e ëmbla
Shkruaj
Sepse shkruajturit është hapësira ime e gjelbër

Më mbush me hirin hyjnor
Dhe ndriçon zemrën dhe fytyrën time

- vazhdon -

**Beatriz Saavedra
Gastélum (Meksikë)**

Meksikane, deri më sot ka botuar 23 libra me poezi dhe dy libra me ese, vepra e saj është përfshirë në një numër të madh antologjish, revistash dhe gazetash brenda dhe jashtë vendit, poezitë e saj

janë përkthyer në gjuhët indigjene, frëngjisht, anglisht, greqisht, , italisht, kineze dhe gjermane. Ajo ka marrë çmime të shumta, ndër të cilat dallohen: Çmimi Cesar Vallejo për Përsosmërinë Kulturore, Sinaloa shembullore në botë, finaliste për Çmimin Mallarme, Francë, medaljen Serguei Pavlovich Korolev në Rusi 2023 dhe Çmimin Ndërkombëtar të Letërsisë Alejandra Pizarnik, Spanjë 2024.

DITA E VETME

I

Të mundesh të thuash që je i rëndësishëm,
që drita depërton në grushtin e ngurtësuar,
beteja në ariditet
apo në shenjë paralajmëruese.

Të thuash që dimri më shërben si çmenduri,
që instinkti tokësor më shemb

për shkak të shpejtësisë së lëvizjes
në të cilën e kodifikoj

Mbaj këtu vetëm ditën
pa askënd që më përshtat në pafundësi.

Rekuiem për bishën e harrimit.

II

Liria gjakoset brenda meje
mbytja që errësiron qiellin e pranishmërisë.

Çdo natë përballem
me minotaurin
në horizontin labirintik të ëndrrave

dhe nuk e mund.

III

E di lakuriqin e formës time,
atë dritë që më ratifikon në ëndërr.

I them vetes qartë
që dielli depërton në gishta,
që universi është i përjetshëm për mua.

Thjesht duhet të të dëgjoj në mëngjes
por kam një vesh të shurdhër
në heshtjen e munduar të jetës
që ndërthur gjuhën e saj ndërmjet atmosferës
dhe betonit.

Nga ky parapet hedh gurët
për të lindur të ardhmen e trazuar
apo të egër,
pasardhja e përsosur,
lakmia e lagur që thithet
për të jetuar nga ajri
në kundërrjedhën e orëve
që fshin kohën

IV

Nuk ka heshtje.
Muri gjakoset në kufirin trupor
që mbyt pa marrë parasysh.

Marlene Pasini (Meksikë)

Komunikues, shkrimtar dhe redaktor, artist pamor. Psikoterapist dhe trajner në edukimin transpersonal, diplomë master në letërsi, diplomë në histori dhe egjiptologji. Ajo është autore e 15 librave me poezi, romane, ese dhe zhvillim personal.

Pjesëmarrja në më shumë se 180 ekspozita ndërkombëtare virtuale në 34 vende dhe 6 ekspozita në Meksikë dhe 1 në Spanjë, të miratuara me Certifikata pjesëmarrjeje. Prezantime personale letrare në Marok dhe Egjipt. Publikimi i veprës së saj letrare në më shumë se 50 revista kulturore, antologji dhe intervista ndërkombëtare. Përkthyer në disa gjuhë.

LARGIMI

Natën kalon nëpër ne
Në thellësinë më të madhe,
Gjarpëri i etur që depërton
Në çarjen e ëndrrave.

Ne bëjmë sikur flimë
Si sfera kristali
Të pa depërtueshme

Toka nuk ngushëllon
Thjesht hedh jashtë jetën e saj të errët dhe të ashpër
Jetimoren.

Lartë
Kullat e erës
Rrëzohen
Nën
Vakumin.

E DITSHMJA

Rryma e madhe e fjalëve që qëndisen
Në dru, asfalt dhe erë.

Ajo lëng e heshtur
Përshkon trupat
Në opakun e natës.

Në niçet e tyre të pa depërtueshme
Përzihen kujtimet e heshtjes dhe harrimit,
Ruinat e errëta
Që koha themelon

Në ekzilin etereal të gjërave,
Toka me aromë,
Aura e butë e hapit të tij,
Fluturimi i sporeve.

Nga shkëlqimet: shikimi kristalor,
Drita që shpërthehet dhe mbështjell muret,
Geraniumet në terracë.

Ekoja e thellë e zërit të tij të ngrohtë dhe të pjekur.
Filtron në kufijtë e pasdites,
Dhe në degët e dendura të pemëve.

Në heshtjen e dukshme
Që mbulon qoshet
Dëgjohen thashethemet e çrregullta,
Boredhja e pasigurt.

Si të banojmë në hije?

**Ludmila Dubcovetcaia
(Moldavia)**

Ludmila Dubcovetcaia ka lindur më 23.08.1979 në Briceni, Moldavi. Ajo është anëtare e Eurasian Creativity Guild (Londër), anëtare e Unionit të Shkrimtarëve të Moldavisë dhe anëtare e Unionit të shkrimtarëve, analistëve letrarë dhe kritikëve

të Rusisë. Profesionalisht ajo është mjekë. Nga viti 1995 poezitë dhe tregimet e saj janë botuar në faqet e gazetave lokale të Kishinevit dhe Moldavisë, si dhe në përmbledhjet kolektive të Moldavisë, Rusisë dhe SNG. Ajo është vlerësuar me diplomën “Pena e Artë”, certifikatë për “Pjesëmarrje aktive në jetën krijuese të Moldavisë”. Ajo është fituese e konkursit rus dhe SNG "Poezia për njerëzit", fituese e konkursit të satirës "Kapela e një poeti të çmendur", e nominuar për konkursin e librit për fëmijë.

Fllkot e Dëborës që Shkrijnë në Pjesët e Tij,
Fllkot e dëborës ai i kap dhe i ha,
'E imagjinoj dëborën si krem,'
Njëherë na tha, EFREMI.

Dielli ngroh një hapësirë të mbushur me bar,
Ku ky djalë po shkon për peshkim,
Merr me vete një urnë metalike;
Kush është ai? – Është KHARITON!

Ky fëmijë po vrapon në shi
Me çadrën e tij sërish;
Ai nuk friksohet nga stuhitë,
Çdo fqinj e di, ROMA!

RRETHANA E MIQËSISË

Në këtë planet ne jemi të gjithë një,
Për të gjithë një Tokë, një Nënë,
Dhe çfarë është më e bukur nën Diell,
Se të shohësh miqtë në njëri-tjetrin.

Miqësia nuk ka kufij tokësorë,
Natyra na thërret për ta përqaftuar ngrohtësisht,
Lërinë zogjtë të fluturojnë nga çdo qoshe
Për të shënuar miqësinë e çdo race.

VALZIMI I DIMRIT

Dimri kishte valzuar dhe valzuar
Në një fustan të shkëlqyer nusërie,
Toka është e mbështjellë në një vel të bardhë,
Përdunduar në përqaftimin e akullit.

Dizajneri magjik dekoroi
Pistën e vallëzimit në oborre,
Nën mbulesën e një sekreti magjik
Ai qëndisi velin dhe dorashkat e nuses.

Ne jemi të ftuar nga mikpritësja
Për të vallëzuar në këtë valz dasme,
Dhe fllokot e diamanteve të dëborës shkëlqejnë,
Përkulen përpara këmbëve tona me nderim.

Ayo Ayoola-Amale (Nigeria)

Ayo Ayoola-Amale, është me trashëgimi afrikane. Ajo është Muza e Harmonisë Poetike, e njohur gjithashtu si Poetja Pacifiste dhe njihet si poete për ndryshime pozitive shoqërore. Ajo i pëlqen të shkojë në shkollë si një avokat i përkushtuar i poezisë, i cili ka parë rolin kritik që luan poezia si një katalizator i rëndësishëm për të

mësuarit, stimulimin e krijimtarisë dhe në zhvillimin e komuniteteve jetësore. Ajo beson se poezia duhet të jetë pjesë e jetës së përditshme të studentëve. Poezitë e saj kanë të bëjnë me përballjen e problemit të dhunës, racizmit dhe prishjes së komunitetit njerëzor. Poezi dhe vepra të tjera letrare janë botuar në disa antologji, revista dhe revista ndërkombëtare dhe kombëtare.

DITËT E PAPËRSUAR

Një festë e shuar,
jeta e fundit, shpresa e fundit, mençuria e fundit,
përgjithësisht, individualisht,
gjithmonë duke u hedhur dhunshëm në mbetjet,
armët që qëndruan mbi lule kthehen në ushqim të thatë,
E drejta e padiskutueshme për shkatërrim – “të drejtat e armëve,” thonë,
armët janë një nevojë, shohim armë, përdorim armë,
ato që lindën për të na përdhunuar me gishtin nën

pantallonat tona
përmes mjerimit të shekujve.
Armët djegin mbajtësin ngrirë-ngurtë,
kënaqin të dashurit tanë deri në hiri.
Në natën e heshtur, hëna i shqelmon krahët,
Ditët e papjekura ngutën në varreza,
kur drita goditi mendjet tona dhe qëndroi atje.
Mençuria këndon me duar që bëhen të gjelbra, spërkatur
nga gjethet,
Në çdo erë, gurët e vdekjes fshihen nga ditët dhe natët,
ashtu si një qiri shkrin, armët shuhën me një zemër të
dobët.
E drejta e padiskutueshme për jetë – “ne kemi një jetë
për t’u bërë,” thonë,
Nuk ka të drejtë më të lartë se shenjtëria e jetës.

PAKOHË

Unë ekzistoj në dritën e agimit, në perëndim kudo rreth
meje,
Kam mbledhur të gjithë dialektin në një trumpet hyjnor,
aq shumë fytyra me shpërthime të fuqishme
frymëmarrjeje,
Kryqëzime të pashuar, këmbët ndalojnë, këmbët
qëndrojnë,
i njëjti kohë e forcimit të rritjes.

Unë vij këtu; e di kohën si dielli e di barkun e tij,
Ulem këtu, ec në mes të stuhii të rërës,

Qëndroj atje dhe ec në skajin e detit në perëndim,
Lë këtu pa besnikëri.

Si erë që depërton,
Unë nuk ekzistoj.

Aroma e zërit tim u ngrit përpara meje,
Duke kërkuar të ulet brenda kokës sime,
Mendja ime ngrihet, sërish solide,
Duke mbajtur një trumpet të bukur në një erë të freskët,
dhe kjo është e gjitha që mori frymën time
nga vendi i lindjes sime.
E di shpirtin tim.

Til Kumari Sharma (Nepal)

Til Kumari Sharma si fitues i shumë çmimeve me shkrim nga grupe dhe antologji letrare ndërkombëtare, është nga Hile, Bashyalada, Paiyun 7, Parbat, Nepali Perëndimor. Ajo ka botuar mijëra poezi, disa ese, dhe tregime dhe shkrime të tjera letrare në

Revista Ndërkombëtare, grupe dhe antologji nga (amazon) Rusia, Amerika, Anglia, Greqia, Filipinet, Skocia, Indonezia, Bangladeshi, Afrika e Jugut, Kenia, Nigeria, Afrika e Veriut, Trinidad dhe Tobago, India, Nepali dhe shumë vende të tjera. Ajo është gjithashtu poete e njohur dhe bashkëautore më e shitur. Ajo ka marrë çmimin e artë, argjendit dhe të shkëlqyer nga grupe të ndryshme të poezisë ndërkombëtare. Ajo është poete e Librit të Rekorderve Botërore të quajtur Hyperpoem. Ajo është një ambasadore ndërkombëtare e paqes e Bangladeshit dhe Moncheri Escapes të Indisë. Personaliteti i saj Botëror është botuar në Revistën Multiart 8 nga Argjentina. Poezitë e saj janë përkthyer në gjuhë të ndryshme në botë.

PËLLUMBAT NË QIELL

Duke fluturuar në qiell,
Për të marrë kuptimin e përbashkët të njerëzve,

Udhëtimi i jetës nga barku deri në varr,
Udhëtimi i vërtetë i universit mistik,
Drita dhe errësira së bashku,
Pëllumbat fluturojnë mbi qiell.
Fjalët janë pëllumbat.
Arti është përjetësia.
Trupi është materie.
Shpirti fluturon në qiell.
Gëzimi i shpirtit fluturon për të marrë një tjetër univers.
Pëllumbat e mi janë lodhur në majë.
Duke parë ëndrrat e botës time morale,
Shkëmbimi im në një univers tjetër dritë.

VALËT E AJRIT

Të fshehur në kaosin e universit,
Ajri si burim i jetës,
Shpesh duket i rrezikshëm.
Shpesh sjell gëzim dhe kënaqësi.
Vërtet, jeta është në ajrin magjik.
Universi është krijuar nga shtresa të ndryshme.
Ajri si bark,
Ai është edhe varr.

Ajri si jetë shpesh vdekje si stuhi.
Toka është magji e dritës dhe errësirës.
Ne jemi aktorë në këtë univers.
Asnjë pasuri dhe varfëri nuk janë në ndarje.
Të gjithë janë të barabartë për të marrë frymë lehtësisht.
Valët e ajrit po kërcëjnë.

Deti po këndon.

Universi po udhëton.

Valët po vajtojnë.

Jeta është e mrekullueshme dhe ne jemi në konfuzion.

**Christine Peiying Chen
(Zelandë e Re)**

Christine Peiying Chen është një kolumniste e gazetës së Zelandës së Re 'Mandarin Page'. 2023 fitoi 'Autori më i mirë i huaj' Itali-- Çmimi i 30-të i letërsisë 'Ossi Di Seppia', vendi i parë i Konkursit të

Dytë Ndërkombëtar të Poezisë 'Azia letrare' (gjuhë kineze). Në vitin 2022, ajo mori pjesë në organizimin dhe botimin e Festivalit të Poezisë në Sidnei në Australi, duke marrë një çmim special për kontribut. Ajo ka fituar dy herë çmimin letrar të Zelandës së Re (Letërsia Kineze) 2021 dhe 2019. 2023, ajo shërben si koordinatorë për Lëvizjen Botërore të Poezisë Oqeani. 2023 'Letërsia kazake' e vetë shtetërore u publikua një intervistë për të prezantuar përvojën e saj në përkthimin dhe promovimin e letërsisë së Azisë Qendrore. Ajo shërben si anëtare e komitetit të Shoqatës së Shkrimtarëve Kinez të Zelandës së Re. Poezitë e saj të fundit u botuan në 'China Language' (Tajvan, 2023).

**KORRIK, MUAJI MË I GJALLË NË BOTËN
NJERËZORE**

në ditën e lindjes

Duhet të jetë madhështor, me erëra që ngrihen dhe
zhurmë që e rrethon,

Reja, valët, lule verore që rrotullohen, fundet e botës
brenda arritjes,
Pa kufij dhe të lirë,
duke vrapuar gjithë ditën nga agimi deri në mbrëmje,
Për një shirit të kaltër, duke kaluar male dhe kreshta,
Për një shenjë jeshile, duke kaluar nëpër lugina dhe
lumenj,
një kalë që galopon me frena të ngritur,
Megjithëse rruga është e gjatë dhe pengesat janë të
shumta,
do ta ndjek rrjedhën lart,
Duke ecur mbi liqenin si pasqyrë, duke arritur yjet.
Qershori e mori me vete lulen,
Si lotët e largimit që ranë në tokë,
duke u kthyer në atdheun e tyre,
Paqe e pastër!
Lulet e egra kompozojnë poezi mbi tokë,
dhe era këndon në hapësirën e gjerë,
Shpendët që fluturan u rikthehen,
Flakët digjen në të gjitha drejtime,
Bota shkëlqen me dritën e gurëve të çmuar,
Korrik, një det i kaltër, duke zgjuar valët që flenë,
Duke thirrur një zemër të mirë dhe një fytyrë të
këndshme,
Reedat tundohen dhe flamujt e bardhë fluturojnë, ndërsa
erërat shpërthejnë dhe reja lëvizin,
Meloditë e flautëve qarkullojnë, duke shtyrë valët në
nivele më të larta: duke tërhequr shpirtrat nga lindja,
Një dhelpter shpirtërore, që merr formën e një njeriu.

SHKËLQIM I BARABARTË

–Shkruar në Ekvinoksin e Vjeshtës 2024

Ngre kokën, flas me zogjtë, insektet dhe kafshët.
Ul kokën, pshurras me peshqit dhe karkalecat.

Ora diellore bie në qendër të kompasit,
Duke qëndruar në kufirin e qiellit, tokës dhe detit,
Një njeri bëhet shenjë kufiri.

O Zot, në këtë moment,
Le të mbushen frutat me lëng, le zogjtë, insektet dhe
kafshët të kenë ushqim për dimër.
Le që antët të kenë fole, peshqit ujë, dhe algat shtretër...

Pranë zjarrit, shkruan poezi për miqtë e largët,
Ndërsa gjethet fluturojnë dhe bien në dritaret e tua.

O, ju që nuk keni asgjë, mos u dëshpëroni.
Nëse nuk ka asgjë, ashtu qoftë dhe mbajeni.
Gëzoni plotësisht shkëlqimin e verës, dhe shijoni paqen
e vjeshtës.

Era pastron kodrat,
Perëndimi dhe gjethet e rëna digjen me të njëjtën ngjyrë,
Dita dhe nata kontribuojnë në mënyrë të barabartë—
Gjysmë pasion, gjysmë ftohtë.

...

Qoftë që Zoti të mbrojë, qoftë që qielli dhe toka të jenë
në paqe,
Dhe qoftë që koha të zgjasë më shumë se qielli.

Shënim: Sot, 22 shtator 2024, është Ekvinoksi i Vjeshtës, kur dita dhe nata ndahen barabartë në 24 orë.

Ndërkombëtarisht, nuk ka fenomenin e ditës polare ose natës polare.

Silvia Ortiz Flores (Peru)

Silvia Ortiz Flores, (1955, Arequipa, Peru,) ka doktoraturë dhe studime master në Peru, studimet e saj master në Filozofi dhe teologji njihen dhe vlerësohen në Shtetet e

Bashkuara, Silvia ka 8 libra të botuar, tre në botim, 2 të tjerë në vazhdim. përfunduar. Poezitë e saj janë përkthyer në anglisht, frëngjisht, italisht dhe Bengalisht. Ajo është botuar në shumë antologji në Peru dhe në më shumë kauntry të huaja. Ajo fitoi Çmimin Botëror për Përsosmëri Letrare për vepër të shquar letrare në Agjencinë Ndërkombëtare të Shtypit Botëror Apreint, Barcelona, (2019). Çmimi Botëror César Vallejo 2020 për përsosmërinë letrare (2020), Peru. Certifikata nderi e ambasadorit ndërkombëtar të paqes, forumi letrar botëror për paqen dhe të drejtat e njeriut, SHBA (2021).

Unë abdikoj, unë abdikoj

Dhe në këtë fazë të jetës time, dhe nën këtë kontinent të pabesueshëm

të të tjerëve, unë abdikoj tek gishti i orës, i vjetër dhe roje i minutave,

Unë abdikoj tek ky përjetësim i shtrigave, shtrigat, burrat e djathtë

dhe të fiksuarit në të kuqe, nuk ua lë duar mbi duar, nuk ua lë asnjë mime, as myrrhë, unë abdikoj.

Në këtë kohë shpezash dhe mjaltë, unë abdikoj tek bubullima

e mushtërve në hapin tim, unë abdikoj tek loja e
papërsëritshme
e minares së pashkruar të besimit të vdekur, betohem,
dhe betohem para teje,
unë abdikoj, siç abdikoj këtë liri që më rrethon,
unë abdikoj tek ai puthje e vjedhur kaq shpesh dhe në
heshtje, unë abdikoj.
Unë abdikoj tek ky frymëmarrje e parakohshme, tek ky
erë deti
dhe tastiera e pasaktë e duarve të mia, unë abdikoj, unë
abdikoj,
o, Zot, mbreti im, zotëria im, unë abdikoj tek ky pastrim
i syve të mi kur shikimet ndërthuren
me atë njeri të mirë që ti e krijove të mirë dhe të mirë
si shok i kësaj kohe në të cilën shkruaj,
nuk abdikoj tek ai shikim i saktë, pa çmim, i kujdesit,
durimi që ofrohet në duar të tij kur unë qaj,
kur fle në ngushëllimin e çarçafëve, pa gjumë i tij, nuk
abdikoj
tek ai dashuri bujare që më thërret "çmendura ime".

SHOQËRIA

Unë mbaj shoqëri, anekset janë duar të mia,
mekanizëm i brendshëm, ai që zgjerohet e mbulon,
dru që mbyll, gishti shtyp,
incantacioni i shiut në armaturën e tij,
barka hyn ngadalë dhe me mençuri, pasardhësi,
njeriu i vjetër tërhiqet, ndjekja ndjek.

Shfaq shoqëri kaq të rralla dhe krijuese,
gjigantët në valët e tyre, përjetësia në lulishte,
largimi i saj, kthimi i saj në gabimin e saj, mbjellja
e pakontrolluar, gëzimi dhe pakënaqësia,
ankesa ime e pavullnetshme, rruga që dridhet,
gjelbërimi në ushqimin e tij, papastërtia në mutacion.

Pastaj ajo merr vendimin të më dojë para kohe,
pastaj ajo rënkon, gjithmonë më qetëson
shpatullën time, më vesh me përqaftime,
reja e saj absurde nxit, turma e saj është pranë meje,
ajo mendon se është një tavolinë e njohur,
shpatullat e saj të konsumuar,
lëkura e saj rozë vibron, manastiri i vjetër i bordit.

Veprimi i fuqishëm është mbuluar, ëndrra lirohet
vajtimi, loti im i fshehur, ana e pavendosur bie përmbys,
duar të mia dridhen tashmë, trupi i saj kaq i errët,
shpirti i saj dritë të papastër, nostalgji e errët,
qajtja ime e shuajtur, shi infra të kuqe mbi mua.

Ajo ulur përballë meje, ana ime është ana e saj,
reja sulmon fluturimin, sytë e saj të plotë flasin.

**Translated into English by Virginia Fernández
Collado**

**Alicja Maria Kuberska
(Poloni)**

Alicja Maria Kuberska (1960) – poete, romanciere, gazetare, redaktore, përkthyes polake e vlerësuar. Ajo redakttoi vëllime dhe antologji si në polonisht ashtu edhe në anglisht. Poezitë e saj janë botuar në antologji dhe revista të shumta në Poloni dhe

jashtë saj. Ajo është anëtare e Shoqatave të Shkrimtarëve Polakë në Varshavë (Poloni) dhe IWA Bogdani, (Shqipëri). Ajo është gjithashtu anëtare e bordit të drejtorëve, Arkivi ynë i Poezisë (Indi). Ajo është Ambasadore Kulturore e Inner Child Press (SHBA).

KY MOMENT

Në një kohë si kjo,
mund të mbyllesh brenda një flluske sapuni
dhe të ngrihesh lart në një vend
ku era shkruan
hieroglifet e bardha mbi blunë e qiellit
dhe rregullon imazhe nga retë.
Aty, heshtja luan si muzikë
dhe fuqia e kozmosit mund të ndihet.

Dhe pastaj duhet të shohësh
një ylber në një pikë uji

dhe të biesh me shiun mbi një degë peme,
të bësh zhurmën me një kor të gjetheve
dhe të pushosh mbi një rrjetë merimange të butë.

Në këtë moment, gëzimi i jetës është i fshehur
– misteri më i madh i universit

PAS NGRICËS

Endem vetëm në parkun e vjeshtës
dhe shtigjet më drejtojnë gjithnjë e më shumë
drejt dimrit.
Pemët kanë kthyer paletën e pasur të ngjyrave të tyre
në një lakuriqësi mëngjesi të degëve të ngatërruara.

Era është bosh pa cicërimat e zogjve
dhe bisedat e gëzuara të fëmijëve që luajnë.
Gjurmët e puplat e labudëve
zhduken nga pushta.
Puthjet e të dashuruarve fshihen thellë në kujtesën time.

Era fishkëllen mbi barin pa jetë
dhe thyhen degët e thata me një ngashërim ulërimë,
Lagështia shpërndan një varg xhami mbi tokë
dhe hibernimi – një pasqyrë e vdekjes hyn,

Vërej magjinë melankolike të kalbjes
në ciklin e përjetshëm të stinëve
Mësoj nga gjethet e rëna,

të kthyer në lëvdata të lashta,
dhe duke u shembur në gri

Hapat dëgjohen me zë të lartë në heshtjen
e gurit të ngrirë, që kris në shtig.
Kriketi i fortë i tufës së korbit fluturues
drejton mendimet e mia në drejtim të pranverës së
ardhshme.

**Anna Maria Stępień
(Poloni)**

Lindur në vitin 1980 në Tarnobrzeg (Poloni, rajoni aktual i Podkarpackie). Në vitin 2020, ajo u diplomua në Universitetin Jagiellonian në Kraków, ku studioi për përkthim të specializuar,

pasuniversitare. Ekonomist dhe filolog anglez, që mëson anglisht dhe përkthen prej më shumë se dy dekadash; ajo bashkë-përktheu traktet filozofike të Mary Wollstonecraft në polonisht: *A Vindication of the Rights of Woman* dhe *A Vindication of the Rights of Men* (2010). Në vitin 2023 u shfaq një libër dygjuhësh me poezi (*Dotyk świata / Prekja e botës*), i cili përfshin një përmbledhje me poezi të Teodozja Świdorska në përkthimin e saj; dhe më shumë do të vijjnë. Anna Maria shkruan poezi, tregime të shkurtra, kujtime dhe anekdota, si në polonisht ashtu edhe në anglisht. Veprat e saj të përzgjedhura (kryesisht poezi) janë përkthyer në nëntëmbëdhjetë gjuhë dhe janë botuar në webzina dhe revista tradicionale apo antologji në shumë vende të botës.

Poem Haiku

I

Ngrihen në retë
vështirësitë malet e mëdha
Pritja

II

Përtej horizonteve
përmes shtigjeve të pashkelura
Një endacak i vetëm

III

Magjia e melankolisë
sundon me arin e ëndrrave
Harresa e kohës

ARMIKU

Unë jetoj sikur të mos ishte aty,
Fshij mendimet pandemike
Nga mendja ime;
Pandemia e përjetuar
Nga i gjithë botës.
Fshihem në strehën e shtëpisë sime,
Në veçari, larg nga zhurma dhe turma.
Jam me fat, mendoj për vete...

Unë jetoj si një... barbar. Kjo është më mirë.
Kjo është më e sigurt.
Por unë e di. Paqja në vendin tim,
Heshtja pas stuhisë.

Diku tjetër – lufta po shpërthen.
Armiku i njeriut, megjithatë,
Nuk është një tjetër njeri.
Kjo është një sëmundje. Beteja është e pabarabartë.

Ajo ndan familjet.
E mohon të dashurve të drejtën
Për të u bashkuar;
Po i kthen njerëzit në eremitë,
Po të lë pa frymë dhe fuqi.
Dhe ata që duken të shëndetshëm
E humbin mendjen jo njëherë,
Të çmendur nga dhimbja.

Sa do të zgjasë kjo?
Shpresa është e fundit që vdes, thonë.
Unë dua të besoj këtë...

Isilda Nunes (Portugal)

Themeluesi i UMEA (Unioni Botëror i Shkrimtarëve dhe Artistëve).

Isilda Nunes është një artiste, shkrimtare dhe poete portugeze, Doctor Honoris Causa në Filozofi, Letrat, Artet dhe Shkencat Humane

në Barcelonë. Është fituese e çmimeve letrare ndërkombëtare dhe është botuar në shumë revista dhe gazeta kombëtare dhe ndërkombëtare. Është bashkautore e shumë antologjive dhe autore e librave me poezi dhe prozë. Ajo është në bordin e disa Lëvizjeve Kombëtare dhe Ndërkombëtare. Ajo është themeluese e UMEA (Unioni Botëror i Shkrimtarëve dhe Artistëve).

PËRTEJ DRITARES KA NATË

Përtej dritares ka nata. Drita e hënës.
Heshtja e ndërprerë. Shkulur nga koha herë pas here.
Jashtë, lumi mban utopinë
në anijen e kujtimeve.
Ndoshta era do të ndryshojë drejtim.

Këtu,
Vetëm fantazma.

Hija. Cendra. Fragmente nga ne.
Fjalët e lindura. Në dhimbje.

Përtej dritares ka nata. Drita e hënës.
Pikat e dritës. Gjatë poeziës së saj.

FJALA PRET KRIJIMIN

Fjala pret krijimin,
dhe çdo akt lindjeje drejt Të Qenurit
është një betejë e fituar në epikën e jetës.
Më keq se të veshësh një maskë në fytyrë,
është ta përdorësh atë në shpirt,
ta burgosësh në një qetësi fiktive,
ta braktisësh në bregun e tharë,
ku rritet kërkura dhe ëndrra shuhen.
Dhe në rrjetat e dëshirës,
Në krevatin e fqinjit ëndrra fle...
Ndërkohë që lumi rrjedh dhe anija noton,
do të jesh liri apo burg.

TË LUTEM

Të lutem,
Mos më fto për të udhëtuar në dete të egra,
Pavarësisht se etjëm për aventurë!
Mos më fto të pi këtë eliksir,
Pavarësisht se brenda meje dridhen të thatë!

Mos më fto të ëndërroj për pafundësinë,
Pavarësisht se çdo pjesë e meje është iluzion!
Le të pi vetëm paqen e bekuar,
Të ndjej Zotin në erën që kalon përmes meje,
Dhe të shtrihesha në brigjet e heshtjes time!

**Maria do Sameiro Barroso
(Portugali)**

Maria do Sameiro Barroso (Portugali) është një mjeke, një gjermaniste dhe një poete, përkthyes, eseiste dhe studiuese shumëgjuhëshe dhe e vlerësuar në letërsinë portugeze dhe gjermane, studimet e përkthimeve dhe historinë e mjekësisë. Ajo është anëtare e nderit e

shumë Shoqatës dhe Letërsisë së Kulturës. Ajo është autore e mbi 40 librave me poezi, të botuara në Portugali, Brazil, Spanjë, Francë, Serbi, Turqi, Belgjikë, Albany, SHBA, si dhe përkthime e libra me ese. Poezitë e saj janë botuar në më shumë se njëqind revista dhe antologji kombëtare dhe ndërkombëtare, të botuara në mbi tridhjetë gjuhë, si rezultat i pjesëmarrjes së tij në festivale të poezisë dhe aktivitete ndërkombëtare.

HAPAT

Në erën e tokës,
shtrij grurët, lulet,
humusin, ngjitësin,
hijen e kaltër të anijeve të largëta.
Zemra është një flakë guximtare,

e trishtuar, noton çdo herë
më larg.
Dhimbja ime lind në një hendek
me algat dhe nenexhikun.
Qëndroj në vulën e shkatërruar,
në një hije jetim,
në pasionin e shkrepatur
të orkideve të paftuara.
Në erën e tokës,
zemra ime po hapet, megjithatë,
për lulen e botës
lindur nga plagët më të thella të saj.

NJË LULE QË LUNDRON NË UJË

Gjithçka mund të ndodhë
kur e imagjinon veten
duke lundruar drejt një Lindjeje imagjinare.
Një ditë, ndoshta,
Gjithçka mund të ndodhë!
E di.
Por nuk di pse po kërkoj
data të ëmbla palme
në një natë shi.
Po të mund të parashikoja vetëm
gjestin
të një luleje që lundron në ujë...

PEMA E QERSHIVE

Kurrë nuk do të ndihesh vetëm
nëse arrin në kodrat
e maleve të bardha,
ku përrallat e lashta
po të presin
dhe pemët e qershive
po këndojnë,
duke festuar lulëzimet e tyre të shkurtra,
dhe, papritur,
po zbritin tek ti,
duke larguar errësirën
re,
në heshtje duke shpallur
ardhjen
e perëndive të mëngjesit.

Luz María López (Porto Riko)

Autori dygjuhësh. I shpërblyer. Redaktor, antolog, prolog, përkthyes, pedagog dhe promovues. Poezia e saj është përkthyer në 15 gjuhë dhe është paraqitur në libra të autorëve të përzgjedhur, revista

letrare, revista tremujore, antologji dhe koleksione personale. Udhëtari botëror duke mësuar për kultura dhe perspektiva të ndryshme të jetës dhe mençurisë.

POETI NË BLU

Përthithje llambash
duke mbjellë hënat në dritaret e tyre
histori peshqish dhe fluturash
shpendët e natës
sedër himnesh mijëvjeçare
duke u lëkundur në heshtje të çmuar
strehuar këto buzëqeshje
sepse tani është koha
koha e konceptuar!

kur ekzistenca fryn
në një erë kaq delikate

hapur rrugën
që buron nga thellësitë
e të gjitha mistereve
po!

Në anën tjetër të detit
fryma e pafund e Perëndisë
na lidh vazhdimisht
në ekuilibrin hyjnor
një universit pa
kohëra të vdekura.

KOEKSISTENCA

Gjithçka është e mundur
në pabesueshmërinë
e hapësirës dhe kohës.

Shpirtrat kështu kërkojnë
momentin e tyre më të pastër,
ata mohojnë sabotazhet e fatit,
trishtimet që janë shkruar tashmë.

Essenca e dashurisë është
koeksistenca.

Pa imponuar heshtje,
çelësa, frika, fjalë të tjera.
Ajo do të thotë të buzëqeshësh.
Pavarësisht nga të qarat,

përkohësia e çastit.
Realiteti është brenda teje,
si zemra dhe ajri që thith.
Takimi.
Puthja.
Emri i ëndrrës
që të bën të këndosh.

Neşe Yaşın (Qipro)

Neşe Yaşın është një poete e lindur në Nikosia. Ajo është e njohur dhe e lexuar në të dy anët e Qipros së ndarë. Ajo aktualisht është duke dhënë mësim gjuhë dhe letërsi në Departamentin e Studimeve Turke të Universitetit të Qipros, duke shkruar rubrika javore për gazetën Yenidüzen (Qipro). Ajo ka botuar nëntë vëllime me poezi, një roman dhe një libër kërkimor. Poezia e saj është përkthyer në 38 gjuhë, botuar në revista letrare dhe antologji në disa vende. Poezitë e saj të përzgjedhura janë botuar si libra në anglisht dhe greqisht. Ajo ka marrë pjesë në festivale dhe lexime poezie në mbarë botën. Ajo është bashkë-presidente e Unionit të Artistëve dhe Shkrimtarëve të Qipros. Ndër të tjera ajo ka marrë çmimin Anthias Pierides në 1998, çmimin Pierides 2020 dhe Çmimin Evropian për Qytetarët në 2021.

KUJTIMI I TRËNDAFILIT

Erërat e harrimit
fshijnë gjurmët e kohës
një njeri është në maksimum një shikim
dhe një sekret i mbajtur në atë shikim

Një kujtim i madh është një harrim i madh
trishtimi i qiririt që shkrin natën
gënjeshtra që jeton deri në lutjet e mbrëmjes
shpirti në flakë

A ishim ne
ishim atje
apo jo

Kërkoj në sytë e tu
për fantazmat e kujtesës

Je në heshtje
heshtja është etje
mes kopshteve të zemrës
çdo histori është e pavërtetë kur tregohet nga dikush
tjetër

Kam shkruar një histori
historinë tonë
trëndafili i shkurur kujton vetëm
momentin kur u prenë nga dega

PENELOPA

Gjurmët e dukshme
kalohet në shikimin e të tjerëve
nga portat e trishtimit
tek sytë e kohës

Në dhomën e fshehtë të kujtesës
orët e ndaluara puthin rehat
vjeshta e hershme e kënaqësive të vogla

Si të copëtuara tani
fjalët që vajtojnë në pusin e shpirtit

Sa ngushtë që e mbështet
aq shumë të kafshon mishin
sa larg që digjesh
aq shumë është hi
sa ngrohtë është dhoma e dashurisë
aq shumë është ftohtësia jashtë

Nuk ka Ithakë
mos u kthe

Gruaja që priste
u zhduk kohë më parë
në heshtjen e grave të tjera

**Lucia Daramus
(Rumani – Angli)**

Lucia Daramus është
një shkrimtare dhe
poete britaniko-
hebreje-cigane-

rumune që jeton në Angli, një klasikiste, një gjuhëtare, një gazetare e pavarur dhe një artiste. Ajo ka sindromën Asperger. Punimet e saj janë botuar në revista të ndryshme në Rumani, Francë, Gjermani, Angli, Kanada, SHBA, etj. Së fundmi ajo ka përfunduar kursin për Shkrim Kreativ (Kujtime, Biografi, Autobiografi) në Universitetin e Oksfordit. Master i saj është në Gjuhësi, dhe BA në greqishten e vjetër dhe latinisht, në Universitetin Babes-Bolyai, Cluj-Napoca. Ajo ka botuar dhjetë libra në gjuhën rumune dhe tre libra me poezi në gjuhën angleze.

DRITA

” Avinu malkeinu sh’ma kolenu
Avinu malkeinu chatanu l’faneycha
Avinu malkeinu alkenu chamol aleynu
V’al olaleynu v’tapenu “

Pashë si Danieli, pashë
qiejt e hapur
engjëj që zbresnin dhe ngjiteshin

gjuha e dritës që rrëshqet
në ditën e Hanukës
në popullin e Izraelit.

Pashë, pashë, pashë...
dritën në Tempull
Menora ndezur
tetë ditë pa vaj
Pashë Antiuhoin të mundur

Pashë si Danieli, pashë
luftën e Izraelit
fëmijë dhe nënat që vdisnin
por drita fitoi
në qiell dhe në tokë
Lo V'hail V'lo V'koah ki
Im B'ruhi
(jo me forcë, as me fuqi, por me shpirtin fitohet)

REALITETI

qielli, era, shiu pikturojnë
një poezi të re për një botë tjetër.

një botë me ethe, frikë dhe ankth
në të cilën ethet kanë fuqi

koronavirusi – çfarë fjale me kurorë
emri brenda si një lule mbretërore në kokat tona

por realiteti, realiteti është kaq, kaq i padëshirueshëm
ndryshkimi i jetës kthehet në vdekje...

Unë jam në një kafene, në Stroud
duke vëzhguar njerëzit dhe

drita është kaq e verdhë si
pus në një qepallë të sëmurë

burra që nuk qeshin më në një
botë të dekonstruktuar

një pikturë e dekonstruktuar
në stilin e kubizmit me vdekjen e hijes brenda.

Tatiana Koshkina (Rusia – SH. B. A)

Tatiana Koshkina është një poete, prozatore, eseiste.

Anëtar i Unionit të

Shkrimtarëve të Amerikës së

Veriut. Pseudonimi - Tatiana

Vk. Ajo ka lindur në Rusi,

rajoni Tyumen. Jeton në Rusi

dhe SHBA. Autori i poezive

"Lumturia ime është vetëm në

ty" ("Zgjidhjet e botimit" Rusi, 2015), "Bojëra uji të

qiejve" (Lulu, SHBA, 2018), një koleksion tregimesh

dhe raportesh "Sytë e mi" ("Steklograf Moskë, 2020).

Tatiana gjithashtu shkruan tregime të shkurtra dhe

fantastike, përralla për fëmijë dhe të rritur, skica dhe

raporte për përvojën e saj të udhëtimit në Amerikë,

Meksikë, Francë, Rusi, etj. Pjesëmarrëse e festivaleve të

poezisë në Krime, Moskë, Siberi, Azerbajxhan,

Bjellorusi, Egjipt .

ROWANS AND LILAC

Parashikimi i vjetër, bërë nga korbi,

Tha se do të duhet të shkoj larg.

Tani Rusia nuk është strehimi im i fundit,

Dhe pikëllohem çdo natë, çdo ditë.

Rrushat, grumbujt e livandës, gjyshja ime

Dhe macja e saj janë mysafirë të ëndrrave të mia.

Errësira bie herët këtu; çdo qoshe
Përmbytet me klithmat e oqeanit.

Çdo ëndërr është një gjemba; mund të dëgjoj
Betullat që më flasin çdo natë...
Ndal betulla! Këtu ka palma,
Tani duhet t'i dua ato – apo jo?

TWO ANGELS WITH THE WINGS DIVINE

Nuk dua të të lëndo, asnjëherë,
Dua prekjet e tua dhe goditjet e buta.
Dua që të jemi të lidhur fort
Me fijet e shpresave përfundimtare.

Dua që duar tua të më mbajnë kur të flija,
Dua të zgjendem me një të qeshur të butë,
Të bashkohem me ty dhe le të hidhet shpirti im
Me lumturi këtë ditë dhe shumë pas.

Dua të dëgjoj zemrën tënde dhe pastaj të di
Se unë jam thesari më i dashur në kasafortën tënde
Kur dimri mbulon kokat tona me borë
Dhe fluturimi ynë ndalet papritur.

Nuk dua të kem frikë nga dita
Kur do të vijë lajmëtari
Të tregojë rrugën tënde...

Do të jenë dy – dy engjëj me krahët hyjnorë
Të cilët do të ndriçojnë mbi ne në qiell.

Kristen D. Scott (SH B A)

Kristen D. Scott është një poete dhe shkrimtare amerikane, kandidate e çmimeve Pushcart në poezi për pesë vepra nga përmbledhja e saj e fundit poetike “Mbarsur me opium” (Garden Oak Press, 2014) . Ajo është një eseiste që ka fituar çmim në ShBA për esetë e saj mbi Federico Garcia

Lorca-n dhe librat e tij “Divan i Tamarit” , “Poet i këngës së thellë” , si dhe esenë “Kukudhi”.Poezitë e saj janë të përfshira. në disa antologji, ndërsa esetë e poezisë së saj janë botuar në shumë gazeta e revista, duke përfshirë dhe San Diego Poetry Annuals, Nomos Review, Perigee, Alesbuyia, etj. Dy përmbledhjet e saj me poezi “Ndërlidhje” (2012) dhe “Mbarsur me opium” janë botuar nga Garden Oak Press. Ajo është gjithashtu përkthyer në arabisht , turqisht dhe sanskritisht . Scott është themeluar kryeredaktore, dhe projektuese e Revista online KNOT

ERËRAT E FATIT

Era na drejton ne drejt fateve,
na shpie në vende të largëta
ku s’na ka shkuar kurrë në mendje të udhëtojmë.
Pasi lë pas Lindjen, kodrat e bruzta të Dover-it,
kupolat në formë qepe të Shën Petërsburgut

Stambollin me pallatet e xhamitë e parrëfyeshme,
era na prin përpara përtej deteve,
nëpër shpatet e kodrave të Izmirit,
në gjirin e blertë detar të Marmarasë
dhe këmbët të vallëzojnë
zemra të brof nga vendi,
fatet këndojnë me llautë, fyell, dauille,
myezin, pastaj Era thotë “ti domosdo do vish këtu,”
ti ngre sytë, ndërsa Era të lë pa frymë,
dhe sytë të mbyllen, shpirtrat ndërfiten,
ti e kupton, fryma bashkohet me frymën,
kështu që brezat e rinj që do të lindin
do të kalojnë përmes ju të dyve,
që më vonë riktheheni për të përkundur në djep Erën.

NDODHI TË KËNDSHME
(Për Murathan D.)

Si zakonisht ne ulemi duke folur për gjithçka
ti, duke më mësuar
mua turqisht, i kujdesshëm si një breshkë,
unë, duke të udhëzuar
ty në anglisht. Por ne kemi mësuar
bashkë nëpërmjet një gjuhe tjetër,
e cila i tejkalon
të gjithë emrat, foljet, rrokjet –

ti je zgjim i shpirtit, frymës, thelbit tim,
një modifikim i ëmbël
unë të mëkoj ty, sikur ti të kesh
dalë nga vetë trupi im.

dhe kështu unë të jap çka mundem
nga vetja në këto çaste të vogla
të luajtjes me lodra, që ndajmë bashkë
dhe të fshehtat tona

Ti më puth në faqe,
më kap për dore
në të qetat
mbrëmje të Marmarasë
të gruas amerikane
dhe të dashurit të saj turk

Unë kapem pas teje si një çelës
e vetmja jetë fëmije që unë gjithmonë
do të njoh dhe ti je krejt i mjaftueshëm.

Shqipëroi: Laureta Petoshati

Lesley Constable (SHBA – UK)

Lesley Constable është një poete dhe piktor SHBA/MB, baza e të cilit është Santa Fe, New Mexico, por që banon kryesisht në MB. E lidhur më shpesh me Beat Poets

të SHBA-së, si ata, ajo gjithashtu jeton në Meksikë ku për herë të parë fitoi njohjen si një poete e performancës Open Mic. Pikturat e saj identifikohen si vizionare ose transcendente që mund të përshkruajnë një lloj poezinë e saj. Si poete, ajo mban një politikë të dyerve të hapura me nënndërgjegjen, duke mirëpritur gjithçka që shfaqet. Ajo është një kërcimtare moderne e trajnuar. Në profesion, ajo punoi si gazetare/kritike arti, instruktore e arteve në studio dhe kuratore e galerisë së artit.

LUMI AVON

I

Dita të fton të bashkohesh me të dhe të kërkon dhe të kërkon të pezullosh punët e mendjes tënde të ngrohtë, ta harmonizosh veten me një notë që mund të dëgjohet, të transformosh harmonitë, kthesat e mendjes tënde çdo revolucion vallëzimi tënd në këmbë, vallëzimi yt këtu në tokë për të pezulluar mosbesimin që mund të bashkohesh me vallëzimin e saj, vallëzimi i ditëve të tua në tokë,

këmbët prekin tokën, fytyra të shikon lart, ndjen qiellin, rehatin e qiellit mbi kokën tënde, duke të përkëdhelur të shtrish duar lart për të prekur qiellin, i cili të prek dhe ti preke tokën.

II

Dhe arrin në breg për të prekur tokën e tij, bregu që lumi Avon prekte për të futur këmbët e tua, këmbët e tua të lagura në ujërat, uji që përpunohet përmes tokës. dhe

III

Ec në burimin që e njeh nga brenda, Avon-i që spiralet dhe arrin në të gjitha vendet e tokës – shtrirjet e tokës që ti mban më të shenjta – bregdetet e këtij, lumit Avon, ku prindërit e tu ecën si të dashuruar dhe ti u shfaqe, nxitur në ekzistencë nga fjalët e tyre, nga bisedat e tyre, fjalë të gdhendura në ty, fjalë të gdhendura, të shënuara në ecjen e tyre, nga ecja, nga ecja e tyre, dhe ti, i dashuruar, i dashuruar, i dashuruar me jetën që ata të dhanë, që tani në këtë jetën tënde e ecën, ashtu siç ata, përgjatë brigjeve të saj.

THE PLOUGHSHARES

Simfonia e braktisur, pajtimi është gjithçka.

A nuk e di këtë?

Ec ritmin dhe mbaj kohën, mbaje

Mëshira nuk do të të ketë, nuk do të të lërë,
një taskmaster i çuditshëm nata pa tinguj që kaluam
shkatërruar nga errësira. Ajo nuk do të të ketë,
nuk shkon më në botën e hijes

E vërteta pa dorë do të mbajë më shumë se vdekja e
përjetshme.

Mos ki frikë. Do të dhembë vetëm për një sekondë.

Nuk mund ta shpëtoj. Po sikur të mund të gjeja një gishta
të hollë

për ta mbajtur, por e kam humbur kapjen,
shëndeti im mendor është aq i hollë sa akulli dhe kaq i
ftohtë

Mbi hundën time, hundët bie nga lotët e lodhur.

Era fryn perdeve,

të hapura. Ajo nuk fsheh asgjë përveç mëkateve tua.

Hani një kroasant. Unë do të kem scones me gjalpë.

Do të bashkohemi përsëri në perëndim të diellit pas
shiut,

ashtu siç thonë, pa kuptim kur thonë atë

Ploughshares marrin gjithçka, por fushat

e gjelbra mbeten, ende këtu,

për të lëvizur ngadalë një vallëzim të stërvitur, kokat
lëvizin

Të dua, gjithmonë do të dua

Pushoni lehtë

Nuk do të marrë asgjë dhe do të dal ngadalë nga dera dhe
butësisht

larg, duke folur me ty për format që shoh

në re dhe vizionet në qiellin e natës

Barbara Leonhard (Sh B A)

Barbara Leonhard është autorja e librit më të shitur "Kujtimet me tre qindarkë: Një kujtim poetik" (EIF, 2022) dhe bashkëautore me Nolcha Fox e "Too Much Fun To Be Legal" (Garden of Neuro, 2024). Të dy librat janë në dispozicion në Amazon. Barbara ka marrë

nominime për çmimin Pushcart dhe Best of the Net. Ajo është redaktore e MasticadoresUSA. Mund ta ndiqni në blogun e saj në WordPress: Extraordinary Sunshine Weaver.

DUHET BOTA

Ekuatori yt është plot.

Unë mbaj globin tënd dhe i shtyp veshin

kundër lëkurës tënde për të dëgjuar

rrahjet e zemrës së një dielli të ri,

drita e tij duke shkelqyer,

një krijim misterioz

mbajtur në ujëra të ngrohta.

Valët e buta përplasen me rrahjen e vogël të zemrës.

Uji yt shpërthen dhe mbulon shtëpinë

me fëmijë, pampersa, biberona, lodra.

Unë mësoj të notoj për të të shpëtuar

nga mbytja
dhe mendoj që ndoshta një ditë edhe unë do të
mbaj botën
dhe do të mbush gjoksin tim me shpresa
me batanije, mbulesa, shishe.
Endrrat e mia nuk lënë asnjë tingull kur vendosen
në hije.
Fantasmat e mia, të mbështjella
në errësirë.

ODE PËR EMBRIONIN QË MITRA IME SHËNON ME FORMË T T-së

Ti more dheu i shkatërruar
si mbetje të gjakosura të asaj
që kurrë nuk do të vinte. Unë ende të ndjej
në valët, rrjedhën
e lumit tim sakral – lotët e tu?
Frika jote që të braktisa?
Jo, Shumë. Jo! Kurrë nuk do të të harroj.
Uteri me formën T
nuk mund të mbante shkëlqimin tënd.
Vetja jote e vogël, e bukur,
u shua. Drita jote
shkelqen në çdo qelizë të trupit tim.
Thelbi im, shtëpia jote e përjetshme.
Essenca jote, puna ime krijuese
në poezi dhe art.
Të gjithë thonë, "Haro të vdekurit."
Unë nuk mund të lë beben time
që qan në krevatin e saj përjetësisht.
As vajzën time të re vetëm

në rrezik në kufirin e trishtimit.
Edhe pse kurrë nuk erdhe
në krahët e mi, ti gjen strehë
në plagën time të dëshirës. Çdo natë,
e shtyp plagën time kundër një jastëku
për të mbështjellë në ngrohtësinë e nënës tënde.
Në ëndrra, ndajmë varkën e shenjtë,
dhe së bashku, ngjitemi lart e lart
jashtë gjurmëve
të plagës
në një qiell të ri.

Alice Goretti de Pina
(Sao Tome dhe Príncipe –
Portugali)

Alice Goretti de Pina është
një poete, shkrimtare dhe
stiliste portugeze nga São
Tomé dhe Príncipe dhe
jeton në Portugali. Ajo ka

një diplomë në Drejtësi dhe një kualifikim pasuniversitar në Kriminologji. Ajo ka punuar si mësuese dhe si agjente ndërmjetësuese në fushat e Shëndetësisë, Arsimit dhe Ndërhyrjes në Komunitet. Ajo është kumbare e fushatës së CPLP/FAO së bashku kundër urisë, mentore e Fushatës së Artit të Solidaritetit STP dhe ambasadore e São Tomé dhe Príncipe në UMEA (Unioni Botëror i Shkrimtarëve dhe Artistëve). Ajo ka fituar një sërë çmimesh dhe ka shkruar disa libra me poezi, letërsi artistike dhe për të mitur.

UNË UDHËTOJ

Unë udhëtoj.
Përmbi rrënojat e gjithçkaje.

Masti në të cilin mbahëm,
porti im i sigurt
është ishulli i pa prekshëm
në pasionin metaforik.

EVOLUCION

Me heshtjen time
nuk e di nëse do të mahnitesh.
Ti që do ishe bukë për mua
dhe më le më plot me hëna.

Me heshtjen time
bëj këngë
sa madhësia e guximit tim.

Unë
që kurrë nuk do të ëndërroja diellin
duke përbuzur errësirën
heshtja ime
është evolucion.
Jo armëpushim.

**Milica Jeftimijević
Lilić (Serbi)**

Milica Jeftimijević Lilić
ka lindur në Lovac afër
Banjskës në Kosovë. Ajo
ishte profesoreshë në
Universitetin e Prishtinës
dhe redaktore në TV të
Beogradit. Ajo është
doktoreshë e letërsisë e
Institutit Evropian për

Studime Rome dhe akademike e Akademisë Sllovene në
Varna. Ajo është anëtare e Matica Srpska dhe e Shoqatës
Letrare Serbe, gjithashtu ka qenë nënkryetare në Lidhjen
e Shkrimtarëve të Serbisë. Ajo është poetë, kritike,
prozatore, shkruan tregime për fëmijë, gjithashtu është
aktiviste shumë e rëndësishme kulturore. Ajo ka botuar

përmbledhjet e mëposhtme me 32 libra me poezi, prozë dhe ese.

MISTERI I DASHURISË

Pa rezerva
Dhe pa mundësi kthimi, unë thërras:
Të shpall ty një efekt anësor patologjik
Të pagjumësisë time.

Ti ikën
Dhe unë ik
Ti nuk mund dhe nuk do të arrish të shpëtosh –
Ne jemi këtu.
Në rendin e gjërave pa kuptim
Ti je esenca,
Misteri i dashurisë vë rrethimin
Bregu i Shpirtit është i thepisur
Unë jam një univers i shqetësuar
Ti je gjithçka që nuk kam perceptuar tek vetja ime.

Përmes teje bie në kohë
Ti hedh fijet njërën pas tjetrës
Për të thurur butësisht varrin.

RREFIMI I BESIMEVE

Kur të pashë,
Ishte dita e parë me shi
Që e përjetova si një ditë me diell.
Pas kësaj, në shumë ditë shiu

Që jeta e sjellte
(Atëherë nuk mund të dija
Se ishte momenti për një ëndërr)
Ktheva atë ditë shiu,
Duke përthithur rrezet e Diellit nga fytyra jote
Për të mundur të vazhdoj.

Duke ditur se mund të të kem
Vetëm në atë moment ëndrre të shkurtër
(Si një yll i largët që kujtohet)
Nuk guxova të shtrijsa duar,
Të thosha diçka
Për të mos dëshiruar shumë.

Më vonë, të gjitha fjalët e shtypura
U asfiksuan në fytin tim,
Heshtja e tyre thjesht më vrau
Ndërkohë që ti bëheshe gjithnjë e më e largët,
Dhe më mungonte gjithnjë e më shumë
Rrezatimi i Diellit nga fytyra jote
Dhe kurrë më në jetën time
Nuk ra shi kaq bujar
Me një shkëlqim dhe vetmi të tillë.

Maja Milojković (Serbia-Danimarkë)

Maja Milojković ka lindur në Serbi dhe jeton dhe punon në Danimarkë.

Ajo është një person për të cilin që në moshë të re qarkullon përmes gjakut thënia e Leonardo da Vincit “Piktura është poezi që mund të shihet dhe poezia është

pikturë që mund të dëgjohet”.

Si poete, ajo është e përfaqësuar në gazeta të shumta letrare vendase dhe të huaja, antologji dhe media elektronike, dhe disa nga poezitë e saj mund të gjenden në YouTube. Ajo është fituese e shumë çmimeve ndërkombëtare.

“Pemët e Dëshirës” është përmbledhja e saj e dytë me poezi në përgatitje, e cila paraprihet nga libri me poezi “Rrethi i Hënës”.

DASHURIA HYJNORE

Dashuria hyjnore, e përjetshme dhe e shenjtë,
Në zemrën e njeriut një flakë ndriçon,
Ajo zbret nga Qielli, si një lumë i butë,
Dhe shpirti ynë ngushëllohet me butësi nga gjithçka.

Ajo është drita që thyhet errësirën,
Në të është fuqia, çdo shpresë,
Me të, zemra rrah, pushon me paqe,
Dhe shpirti kërcëhet, i lirë, lehtësisht.

Në gjirin e saj, shpëtimi shtrihet,
Pafundësia ofron, gëzim të përjetshëm,
Përmes vuajtjes ai udhëheq, dhe përmes pa shpresës ai
jep forcë,
Në dashurinë hyjnore, gjen rininë.

O dashuri hyjnore, burimi i përjetshëm,
Me ty, jeta jonë është e ndritur dhe ne jemi të lumtur.

NATA EGJIPTIANE

Në këtë natë nën qiellin e Egjiptit,
Do doja të lundroja në Nil me ty.
Të ndaleshim ndërsa agimi përqafoi ditën,
Me aromën e jaseminit, flas me ty me delikatesë.
Por këto janë të gjitha dëshira, një ëndërr e fshehur.

Ne nuk do të zgjoheshim kurrë së bashku,
As do të ndanim nesërmet tona,
Yjet do të shkëlqejnë ndaras për ne
Edhe pse jemi larg, do të kemi mëngjeset tona.

Dashuria është një lumë që nuk ndalon kurrë së
rrjedhuri,
Dhe kudo që je, shpirti im gjithmonë të takon.

Distanca është thjesht një iluzion, një hije që na ndan,
Ne jemi udhëtarë përmes përjetësisë,
Po presim një ditë për t'u takuar.

Ne jemi shpirtërorë,
Të lidhur me fije sekrete,
Por ti doje që ne të ndaheshim.
Por, e dashur, mos harro, distanca na lidh më fort,
Sepse edhe kur jemi larg,
dashuria jonë zgjasin, rritet, jeton përjetë,
Dhe ka erën e natës egjiptiane të freskët.

Maram al-Masri (Siria – Francë)

Maram Al-Masri lindi në Latakia, Siri dhe u transferua në Francë në vitin 1982 pas përfundimit të studimeve për Letërsi Angleze në Universitetin e Damaskut.

Ajo është marrëse e shumë çmimeve prestigjioze letrare, duke përfshirë Prix d'Automne 2007 të Poésie de la Société des Gens De Lettres, Çmimin Adonis të Forumit Kulturor Libanez, Premio Citta di Calopezzati për seksionin Poésie de la Médi, Fiore d'Argento për kulturore ekselencës, dhe çmimin Dante Alighieri (për zërin e saj të lartë dhe të përqendruar në dashuri, në traditën e madhe të gjuhës arabe dhe në poezinë më të mirë evropiane dhe italiane).

NE MBJELLIM

Ajo shpërthen
ajo rritet
ajo shpërthen
ajo lind
një foshnje në një poezi.

Mes kofshëve të saj
ajo rrjedh

si një ujëvarë,
një trup i vogël
i zhveshur,
i nxehtë.
Ai qan

JAM KËTU

Ai ka filluar të flasë me mua
me tetë dhëmbët e tij të vegjël,
gjakë në buzë.
Ai më thotë me sytë e tij
gjëra që i duken të rëndësishme,
ndoshta po më flet për luftën
dhe fëmijët e lindur
për të vdekur çdo ditë,
ose ndoshta po më tregon
për ishujt larg,
për zogjtë
për ëndrrat
për krizat
për urinë.

Nuk e di nëse ai dëshiron të më thotë
se e ardhmja do të jetë e diellshme,
se një ditë do të vijë
kur njerëzit do të jetojnë në paqe.

Ai është i zënë
me lëvizjen e dhjetë gishta,

duke më bindur se dashuria është fruti natyral
i pemës së jetës,
dhe se ai është i lumtur
për të ardhur në këtë botë.

Pastaj, papritmas, ai më ka ngatërruar,
duke e futur kokën në gjoksin tim, duke më lutur të
marrë në duar.
Në atë çast e kuptoj
gjithçka që ai dëshiron të më thotë.

©Translated into english by Hélène Cardona

Shu Ran (Singapor)

Shu Ran është një poete, artiste, kuratore arti dhe koleksionist me qendër në Singapor. Anëtare e Institutit të Poezisë së Kinës dhe Pen Klubit të Shkrimtarëve të Poezisë Kineze të Azisë Juglindore, ajo ishte ambasadorja e markës për Galanë e 4-të të Vitit të Ri të Poezisë Kineze dhe u emërua një nga dhjetë poetët më të elitë kinezë. Shu Ran është autor i

koleksioneve me poezi Using Poems as Maxim dhe Një takim midis grave, të cilat mund të gjenden në bibliotekat publike në Singapor. Koleksionet e saj të ardhshme me poezi përfshijnë Song of Mulberries (botim dygjuhësh me përkthime në anglisht) dhe Dishepujt në pasqyrë. Ajo është botuar në shumë revista dhe antologji ndërkombëtare dhe në shumë gjuhë të huaja.

QERSHORI, NË EMËR TË POEZISË

Gjethet janë të plota, kockat fillojnë të bëhen të bardha
Historia e borës në dimër vazhdon në pulsën e saj
Shiu i pranverës është një kalimtar, bekim si një
falënderim për
Çdo mëngjes të mrekullueshëm, që të kenë pika rrezeje
gëzimi
Pritja e fryteve të pjekura të kohës që të vijnë siç është
premtuar

Lehtë kaloi lumin Ganjë, kaloi Lumin e Bardhë të një
gjiri me ujë të pastër

Dje, ne mbështeteshim në ritmin e saj për të jetuar
Ndjenjat e ushqyera në tokë, trishtimi dhe lumturia, të gjitha
mund të gjurmohen tek ajo
Sot, çdo degë është një pëllëmbë e hapur
Duke prekur dritën e diellit, prandaj dielli nuk wanderon më
Pritja e fryteve të pjekura të kohës që të vijnë siç është
premtuar
Sa të drejtë dhe të lumtur si pemët në qershor
Sa natyrale si uji i pastër

VERË XHINSHE FRESKËT

Flasim për xhinxher të freskët dhe verë
Duke përdorur gjuhë të mprehtë
Flasim për kohën e kaluar duke fermentuar në verë
Dhe pasigurinë gjatë rritjes në tokë

Hedhim mishin e një gushe të egër
Duke ngrënë ëndrrën e saj për të udhëtuar larg
Shikojmë lëvizjen e një gjarpëri
Duke u shndërruar në valëvitjen e belit tënd

Takohesh dhe japim njëri-tjetrit ngrohtësi
Jeta është aq e rëndë sa trupi i dikujt
Vizatojmë një hark të zi
Dhe e lëmë të shkrijë në ngjyrat e gjakut të agimit

Translated from Chinese by Wu Jialan

**Dr. Glorjana
Veber
(Sllovenia)**

Dr. Glorjana
Veber (1981,
Slloveni) është
poete, redaktore,
përkthyes dhe

interpretuese. Ajo u diplomua për shkencë politike në Fakultetin e Shkencave Sociale në Universitetin e Lubjanës, ku vazhdoi studimet master në sociologjinë e jetës së përditshme. Ajo gjithashtu ka kryer kurse shtesë në Fakultetin Ekonomik në Universitetin e Lubjanës dhe ka përfunduar Ph.D. në studimet letrare nga Fakulteti i Arteve në Universitetin e Lubjanës me temë: Poezia si element i ndryshimit shoqëror. Është autore e disa studimeve kombëtare për kulturën e leximit dhe ka kontribuar në përgatitjen e Programit Kombëtar për Kulturë.

E gjithë poezia e botës

Nuk mund të hapë asnjë lule,
Dhe poezitë e mia
Nuk janë as të vdekur,
Asgjëja ime

Nuk përfundon kurrë
Dhe nuk rritet kurrë.

Në të nuk shihet asgjë,
Nuk ka mendim në të,
Nuk ka as përpjekje për të mos menduar,
Një mendim i thjeshtë që nuk ekziston.

Gjëja e vetme që më arrin
Është një hije – fakti
Që lulet më harruan.

Ndonjëherë kërkohet shumë heshtje,
për t'u zgjuar midis hijes dhe shpirtit.
Edhe në këtë shekull, drita e llambës dridhet
dhe unë më në fund mbetem i qetë, hëna dhe lumi
shoqërojnë ecjen tonë,
gjithçka lihet vetë.

Edhe ky shekull ecën,
dhe sërish kthehemi në vendin,
ku jemi dhe nuk jemi,
për mua mjafton që jam afër,
ngjan me hapësirën e dy shpirtave.

Afër është deti, që nuk është mur
dhe nata tregon horizontin përtej shikimit,
pelikanët na valvojnë dhe unë dorëzohem në zë.

Horizonti i egër dhe pafundësia,
drita e paqartë dhe e pabanuar,
dashuria frikësuese, dhe malet
mbajnë lartësinë, gjithçka këtu
është kthyer brenda.

Njerëzit dalin nga shtëpitë e tyre çdo ditë
dhe kthehen, ky shekull
dhe heshtja brenda nesh.

Virginia Fernández Collado (Spanjë)

Virginia Fernández Collado, Almeria (Spanjë). Ajo ka një diplomë në Administrim Biznesi dhe Menaxhim. Ajo ka botuar librat Depredador, ed. La oficina, 2015, Poemas 2006-2016, ediciones del Genal y Fundación Fondo Kati, 2017, Bosque, Fondo Kati,

2020, Lluvia Poemas 2006-2016, Fondo Kati, 2020 de fitoi Çmimin e parë (kategoria e poezisë) në XIII Concurso de Creación Joven, Ciudad de Almería në 2011. Ajo aktualisht është duke punuar në tezën e saj mbi jetën dhe veprën e poetes së mërguar María Enciso në Universitetin Complutense të Madridit.

LINDJA E QAYSIT

Një fëmijë shumë i dashur
lindi mes beduinëve të Arabisë,
ati i tij,
një zot i madh,
e quajti Qays,
hëna ishte fytyra e tij
dhe tulipanët formuan ngjyrën e tij.
Fëmijë i dashur,
fati më dha

fëmijën më të bukur
në sipërfaqen e botës.

Natën e mbushur me sy.
Për ata që e duan, nuk ka rëndësi
nëse nata është e shkurtër apo e gjatë,
ata janë të verbër.

DHOMA PARA HYRËSE

Kjo është historia e Majnunit të çmendur.
Unë, Lejla,
ajo që e jetoi dashurinë e tij në çadra dhe karvane
këndoj përgjatë rrugëve dhe luginave,
kudo që je
dashuria ime,
që të qetësojnë pëshpëritjet e mia
dhe arrijnë në veshët e tu.
Le të jetë kështu.

Parardhësit e mi ishin
shpendë,
shpendë migruese
që udhëtuan dhe flinin
në ajër,
shpendë shpejtuesh, që fluturojnë
mbi detet
e kontinenteve.

Dëborat e dimrit
janë gjyshërit e mi,
në pranverë

ata bëhen lumenj
dhe përmytin
rrugët
që çojnë në det.

Nga libri: *Kënga e Lejlasë*, ed. Fondo Kati, 2020

Elisa Rueda (Spanjë)

Mësues, poet, aktore. Ajo ka lindur në Markina-Xemein, Biscay, Vendi Bask dhe ka jetuar në Vitoria-Gasteiz që në moshë të re. Ajo ka botuar disa libra me poezi, në baske dhe spanjisht, edhe për

fëmijë. Në vitin 2013 ajo u nderua me Çmimin Ndërkombëtar të Poezisë Ernestina de Champourcin për përmbledhjen e hre poezish “Shkallët në jug” dhe në vitin 2016 me çmimin Paúl Beckett për përmbledhjen e saj me poezi “Tundimi Botanik”. Ajo ka botuar tre libra të ilustruar për fëmijë: “Ditëlindja në Salburua”, “Pantoflat e mia dembele me dantella”, “Një herë e një kohë, dy a tre”. Si aktore ajo ka marrë pjesë në shumë filma të shkurtër, seriale dhe filma.

KAM NJË ËNDËRR

Gjethe, duke ecur përpara nga vjeshta,
me krahë si artisti i trapezit,
duket se fluturon e varur në ajër,
në një vallëzim efemer,
pa erë, pa rrethime.

E varur nga një fije padukshme merimange,
derisa të mos bjerë në tokë
dhe të vazhdojë lëvizjen e saj,
do të jetojë ëndrrën e saj si flutur.
Toka, shtrat për mjedra,
do të presë gjithmonë.

Si mund të mos jetosh atë çast lumturie
edhe kur je varur nga një fije merimange!
Unë gjithashtu kam një ëndërr.

DITËT E PERVERSIT

Ditët e perverse tregojnë dhëmbët e tyre
që në mëngjes herët.

Ditët e perverse e dinë dobësinë tënde
dhe të shpon pikërisht aty, në vendin tënd të dobët.

Ditët e perverse kidnatojnë oksigjenin
saqë mezi merr frymë.

Ditët e perverse përgatisin kodra papritur baltë
për të të rrëzuar. Dhe bie. Dhe bëhesh i pisët. Dhe
përfundon në dhembje.

Ditët e perverse kanë gjemba në çdo qoshe,
përgatitin takime të shpejta dhe të dështuara.

Ditët e perverse të elektrizojnë, të djegin flokët
për atë foto që do të mbetet në kujtesën e një dite me
tension të lartë.

Ditët e perverse kanë mëngjes, drekë, pasdite dhe natë.
Ato mund të shtrembërojnë mëngjesin papritur ose
shumë ngadalë.

Për sa kohë që, në mesditë, do të ndjesh një shtrëngim të
vogël rreth fytit dhe kraharorit.

Ngadalësojnë pasditen në një cikël kujtimesh të
shtrembëruara.

Buzëqeshin dhe kënaqen me përvëlime të ashpra
që rrotullohen rreth teje, të skanojnë nga lart poshtë, nga
poshtë lart,
të rrethojnë pa fund.

Dhe natën?

Jo, nuk lejoj që ditët e perverse të marrin natën time.

E fshij baltën time, e lëpij plagët e mia,
qesh, qesh shumë, sepse mendoj që, në fakt,
nuk ishte kaq keq.

Joanna Svensson (Suedi)

Joanna Svensson është një poete, shkrimtare, romanciere dhe mësuese suedeze. Ajo ka shkruar dhe botuar veprat e saj që në fillim të adoleshencës. Si poete ajo ka botuar aktualisht tetë libra me poezi, nga të cilët "Shtatë ngjyrat e jetës sime" është botuar në SHBA (në anglisht) në vitin 2019. De sju färgerna i mitt liv në Suedi (në suedisht) në vitin 2020. Versioni arabisht botohet në Suedi në qershor 2021. Czas Bez Dat (në polonisht) botuar në Poloni në 2019. Mall (Sehnsucht) është një përmbledhje poetike në dy pjesë (në gjermanisht) botuar në 2007 dhe 2008. Poezitë e saj janë përfshirë në antologji të shumta; edhe në anglisht- dhe shumë gjuhë.

ERËT E TË ARDHMES

Ngri vela me velën e sigurt të jetës
Me erëra të qeta vjen e ardhmja
Fërshëllon për ty edhe një herë

Kam luftuar në mërzitje
Kundër shumë stuhi në jetën time
Kam endur në errësirën
E askundit

Pa gjetur rrugën
Rrugën që doje të nisesh
Pra, ngri vela përsëri
Me velën e sigurt të jetës
Dhe lundro në jetë me paqe dhe qetësi
Thellë brenda teje e di dëshirat tua
Thellë brenda e di që je i aftë
Thellë brenda
E di që dashuria
Është gjëja më e rëndësishme për ty
Pra, ngri vela përsëri
Dhe lundro drejt portit të sigurt të dashurisë!

KOPSHTET E MIA TË KOHËS

Në kopshtet e mia të kohës
Dhoma të vogla në jetën time
Të fshehura në shumë vende

Një këtu – një atje
Në fusha opiumi dhe pyje qetësuese
Të fshehura në rërë
Në plazhe më të gjera, më të egra

Atje, ku valët bëhen turbulente
Duke pëshpëritur fjalët më të ëmbla
Fjalë që qetësojnë mendjen time
Si balsami më i ëmbël për shpirtin tim

Dhe kam nevojë të kem forcën
Të synoj të eci përpara në jetë
Kështu që lejoj veten të dëgjoj në heshtje
Natyrën

Për fuqinë e saj që më shëron
Për forcën e saj që më jep forcën
Të gjej qetësi në jetën time
Të gjej paqe në ekzistencën time

Fuqia e saj më jep vërtet
Rreze energjie dhe re gëzimi
Tani ndihem plotësisht i sigurt dhe i qetë
I mbushur me mendime të freskëta dhe të brendshme

Pra, do të shkruaj me gëzim të qeshur
Po, do të shkruaj tani dhe gjithmonë
Me gjithë forcën që është brenda meje
Për të shenjtëruar fuqinë e dashurisë!

**Lou Fu (Hsu, shih-ting) –
Tajvan**

Lou Fu (Hsu, shih-ting) lindi në Tajvan. Anëtar i Shoqatës së Poezisë së Tajvanit, Shoqërisë Kineze të Poezisë, Shoqërisë Ndërkombëtare të Kërkimit të Poezisë. Ai shërbeu si zëvendësredaktor i gazetës së botuar "Poezia në miniaturë

kineze" dhe redaktor i seksionit "Stil ekstra-territorial".

Autor i përzgjedhjes së poezisë "Banxia" (2017), përzgjedhjes së poezisë "Shimmer" (2019). Poezitë e saj janë përkthyer në anglisht, spanjisht, italisht, rusisht, bengali, japonisht dhe gjuhë të tjera.

*Fiton Çmimin Ndërkombëtar Letrar Naji Naman 2022”.

"Opiumi"

Dielli ngrihet së pari në agim
Ti shfaqesh në mjegullën e nikotinës
siç po angazhohem
zemra ime e brendshme është magjepsur nga kafeja

Liqeni është në anën e ujit
Në sipërfaqe, fluturat kanë ekuivokun e pasionit dhe
konfuzionit
Unë nis dashurinë për opiumin në këtë moment

Ajo është si interpretimi
që Christine e jep në takimet dhe ndarjet me fantazmën.
Ka gjithashtu kuptimin që kënga e vetmuar është e
qëndrueshme dhe e lëkundur nën dritën e hënës

LIRIA E SHPREHJES

Zoti na dha neve njerëzve
Një dhuratë të veçantë
Lirinë e shprehjes
Të drejtën për të shprehur emocionet tona
Një bekim i mohuar për qeniet e tjera të gjalla
Duke na mundësuar të ruajmë të pandryshuar veçantinë
tonë
Në çdo fazë të jetës sonë.

Nëse në jetë ne njerëzit
Jemi pa ndjenjat tona
Ndjenja që janë shprehje
E jetës sonë në të gjithë shenjtërinë e saj
Atëherë ne ngajmë si një zog pa ndihmë
Në fatin e tij me krahët e thyer.

Të paaftë për të vlerësuar dhe shijuar
Atë ndjenjë të natyrshme të lirisë
Të mbytur dëshpërimisht në mohimin e lirisë tonë
Është si shqiponja e pasigurt
E shqetësuar, por ende duke u përpjekur të shpëtojë nga
robëria e saj
Duke dëshiruar kot të tundë krahët
Dhe të fluturojë me gjithë forcën e saj në qiellin blu
Vërtet, liria kaq e çmuar nuk duhet mohuar kurrë.

Sihem Chérif (Tunizia)

Sihem Chérif, e cila humbi babanë e saj në moshë të re, iu drejtua librave dhe shkrimeve që në moshën 10-vjeçare. Ajo studioi anglisht dhe u diplomua. Universiteti Manouba. Ajo filloi të shkruante në

anglisht. Ajo botoi librin e parë me poezi Muzg dhe Agim. Presim me padurim të publikojmë të tjera. Ajo shkruan poezi në arabisht dhe aspiron të botojë librin e saj në arabisht. Ajo shkruan edhe prozë. Ajo është e dhënë pas kafshëve dhe natyrës.

MË DUHET TË SHKRUAJ

Fjalët janë të ngulura në qiell
Si re të frikshme
Që shmangin një ditë vere
Zemra do të derdhë
Disa fjalë në zemrën time bërtasin
Poetika ka kaluar nëpër fusha të thata
kallami i grurit u trishtua
Disa shtrijnë duar
Disa ndihen të lodhur dhe keq
Ata duan të dëgjojnë zogjtë
Këngën e zogjve mbi pemët që lulëzojnë

Melodi të lagura në fjalë të rregulluara
Të gatshme për t'u ngrohur mbi tastierën e pianos
Valët duke ndryshuar veshjen e tyre
Të gatshme për t'u rifurnizuar në një festë
Disa fjalë janë si zjarr
Të tjera janë si koshat e bletëve të punësuar
Të gjithë kërkojnë nga unë të shkruaj
Të shkruaj deri sa trishtimi të ikë
Fjalët, si yje, përplasen gjatë natës
Disa gura lecë shkëmbinjsh pranë një gjiri të braktisur

DASHURIA E GJUMIT

Më shumë se njëzet
ndoshta një vit më shumë
Përpara se të zhdukeshe
ti the, isha trëndafili yt
Dhe ti ishe hija ime

Më kërkove qirinjtë
kur dashuria filloi të bjerë
Më shumë se njëzet
ndoshta një vit më shumë
Unë të futa thellë
Në thelb të shpirtit

Ishte trëndafili im dikur
Ti ishe pema ime e humbur
Ose kapaku i derës sime

Këtë mëngjes në mes të bujës
Ai shikim tingëlloi si një kambanë

A e pe dhe e kujtove
dashuria ka një himn
Histori që nuk mund t'i tregojnë fjalët

Edhe nëse nuk bëre një valë dorë
Dhe nuk veprova si një mik
Në atë shikim
Qëndronte melodia e dikurshme

Dhe pas fytyrës sime të munduar
Një grusht dashurie gjumi
ishte fshehur sigurt
në atë që Ti njëherë e quajte hir

**Ayten Mutlu
(Turqi)**

Ayten Mutlu, një
poete dhe
shkrimtare turke.
Ka botuar poezi,
prozë, tregime
dhe ese për
kritikën letrare.
Ajo gjithashtu

përktheu veprat e një numri poetësh bashkëkohorë nga anglishtja në turqisht që botoi shumë prej tyre në revista periodike. Është laureate e Çmimit Letrar Ibrahim Yildizoglu (1999), i Çmimit të Poezisë së Takimit Ndërkombëtar të Poetëve të Jalovës (2001) dhe i Çmimit Letrar Sunullah Arısoy (2005). Çmimi i Punëtorëve të Poezisë së Revistës Akköy (2015) Çmimi nderi i poezisë Ismet Kemal Karadayı (2017). Ajo është botuar në shumë revista dhe antologji ndërkombëtare dhe e përkthyer në shumë gjuhë.

PASQYRA E GURËS

Në mishin e djersitur të natës
jeta, ajo manë e rëndë
duke hedhur pluhurin e askujtësisë në ajër
drejt dritave neon të reklamave që bien
në hijet pas grilave të hekurit
posterët lëvizin mbi bulevardin e lodhur

një të qeshur po thyen pasqyrën e gurit
të kohës, me një çekiç mëndafshi
krystalet e erës
po shpërndahen rreth
nga duar e natës
turma në një paradë po vallëzojnë ndërsa afrohen
si bullionet e artit që shkëlqejnë
në sytë e ngrirë të natës
pikat e lotëve të një kuajt të vetmuar që qan në heshtje
po shkëlqejnë.

-tek-tjetër-

PËRGJIGJA

Një rrënojë e pa zbuluar
një krimb që gërmon në dhe
një tub kimik që mbledh lotë
papritur po rritet bar
në fund të një muri të gjysmë-rënuar
ose një fustan bosh
që ka dëshirë të prekë një shpatull të zhveshur

Mjeti i shitësit të ëndrrave i thyer

Një lajm vdekjeje papritmas
skena të ndarjes
të regjistruara një pas tjetrës në të njëjtin film
gurë të mprehtë të vendosur nëpër rrugë
shkretëtira që ecën drejt zemrave
guri i djegur i vendosur nëpër rrugë

o, pse, pse është
njeriu kaq larg njeriut
a nuk bëjnë gënjeshtat që fjalët të gjakosin?
cilin mëkat po presin dashuritë që ne i vrajmë
duke harruar
duke u harruar?

shqiponjë e vogël e varur pas qiellit
hap krahët dhe bie nga foleja
përherë ajo pa maskë në fytyrën e jetës

mos prit asnjë përgjigje tjetër, ja ku është jeta
pendim dhe pendim sërish
një kthesë iluzionesh, një gabim
çfarë keqardhje!
ekzistenca është një vetmi vetëm

**Gülten Doğruyol İncesu
(Turqia)**

Gülten Doğruyol İncesu ka lindur në Ardahan /Hanak, Turqi. Ajo jeton në Stamboll. Ajo është punëtore në arsim. Ajo ka një djalë të quajtur Cem Ulaş. Ajo filloi të shkruajë gjatë nxënësve të saj. Poezia e saj e parë u botua në vitin 1986.

Poezitë, esetë dhe tregimet e saj të shkurtra u botuan në revista letrare dhe arti, antologji dhe gazeta lokale. Poezitë, esetë dhe tregimet e saj u botuan gjithashtu në revista jashtë vendit dhe u botuan në shumë antologji. Ajo vazhdon të shkruajë. Librat e saj: Poezi; Ilgıt (2008), Yürek Kuyusu (2012), Merhaba Mavi (2014), Seslendim Uyuyordu Dünya (2022) Tregim i shkurtër; Mendil (2018) Përmbledhje; Niye Özgürlük (2022)

KAPË ERA ME PËRPARËSEN TËND

Nuk ka vend për zemrën time
Nuk ka vend për dëshpërim
Përsëri përfshihesh në turma
Je përsëri
Në përmbytjen entuziaste të shesheve
Do ta thyejmë zinxhirin e frikës
Një pemë bajame
Siç lulëzon

Kështu do ta përqafojmë jetën
Nuk do të heq dorë nga zemra ime
Asnjëherë nuk heq dorë
Përsëri do të rezistojmë
Ne jemi yin pranë njëri-tjetrit
Jeta është shumë ngushtë këto ditë, shumë
Për vajtimet, për lotët
Nuk ka vend për vetmi
Zgjeroni hapat tuaj
Ke rritur shpendët në dritaren tënde
Ke lagur bukët në pjatat mëngjesin herët
Ana jote njerëzore ka qenë gjithmonë përpara
Prandaj harami gjithmonë është pas nesh
Ti mbetesh gjithmonë e bukur, zemra ime
Gjithmonë mbetesh e bukur

PËRHERË

Necrofilët po ndërhyjnë në gjumin tonë
Çdo ditë historia hap dyert e dhimbjes së ndryshme

Përherë ata thyejnë diçka nga ne
Përherë na ndajnë dhe na grisin
Unë thirra, bota po flinte

Kjo dhimbje që mbështjell si një musht
Po djeg zemrat e nënave si një flakë

Nëse ndjenja e përgjegjësisë ka hyrë
Të vdekurit nuk mund të kenë qëndruar kaq gjatë për
vdekjen

Ditët janë të dhembshme... të errëta si katran
Një re pa shi po qëndron mbi kokën time
Të gjitha erërat e botës janë kundër meje

Sa shumë shqetësim po merr
O, kur do të shkatërrohet kjo rend e korruptuar?
Kur do t'i merret nga duar të grabitësve?
Cili hero do të fërkojë vaj mbi plagët?

Nëna, malet brenda meje janë ngushtë për durimin tim
Më kthe në barkun tënd...

**Svtlana Breslavska
(Ukrainë)**

Ajo është një shkrimtare, përkthyesë, kritike letrare dhe hartuese e antologjive dhe almanakëve ukrainas. Ajo është anëtare e Unionit Kombëtar të Shkrimtarëve të Ukrainës, Unionit të Shkrimtarëve të Polonisë dhe Shoqatës së Përkthyesve Letrarë. Veprat e

saj përfshijnë 6 libra me poezi, 2 libra me tregime të shkurtra dhe 17 libra me përkthime nga polonishtja në ukrainisht. Ajo është përkthyesja e parë e veprave të Witkacy në gjuhën ukrainase. Ajo ka marrë pjesë në festivale dhe konferenca ndërkombëtare. Që nga viti 2022, ajo jeton në Poznan të Polonisë.

Ata thonë: recito një poezi për dashurinë

Më vjen keq, sot nuk mundem
nuk ka asgjë
për të thënë për dashurinë
nuk ka asgjë
për dashurinë
Unë kam vetëm urrejtje tani
të kuqe dhe të zeza

si gjaku i popullit tim
në rrugët e qyteteve tona
të shkatërruara
dhe dashuria
është vetëm për Zotin
por kam pyetje edhe për Të:
Pse dhe për çfarë?

Kjo histori është për mënyrën se si të mbijetosh
kur duket sikur nuk po jeton më
por duhet të vazhdosh të ekzistosh dhe të frymosh
duke kapur ajrin e dendur me gojë
të një qyteti të huaj
për një grua që, hipotekisht,
folklori e krahasohet me një pishë
por në të vërtetë ajo nuk do
të mbijë dhe të shpohet
sepse dheu është ndryshe dhe uji
nuk ka shijen e njëjtë
pavarësisht se në të vërtetë ajo nuk e njeh shijen e ujit
nga pusi
për një zemër që dorëzohet
do të ndalojë tani, do të ndalojë tani
tani
nuk mund të bëjë hapin tjetër
por vazhdon të rrahë
për një trup
që lëviz vetëm
për shkak të rrethanave që e detyrojnë

dhe shpirti është ngjitur diku tjetër
në tingujt e një sirene
të ngrirë në një grumbull
dhe mban një mace të bardhë dhe të zezë në gjoks
duke e quajtur Ukrainë

Maria Mykytsei (Ukrainë)

Maria Mykytsei ka lindur në Ukrainë. Librat e saj përfshijnë përmbledhjet me poezi Salamander, In Shaffron's Shade, Infra, and Knit (me bashkëautore Juliia Batkilina) si dhe romanet Trophy for

Long Memory dhe Dolce Vita, libri për fëmijë Shtëpia që mund të fliste dhe fantazia e qytetit libri Dëshirat e njerëzve të tjerë (gjithashtu me Juliia Batkilina). Maria është një përfaqësuese e Fenomenit Stanislav. Fitues i Çmimit të Qytetit Ivano-Frankivsk në Letërsi dhe i konkursit ndërkombëtar të miniprozës "Microliths: Celan's Other Side". Maria është botuar në shumë antologji dhe revista dhe e përkthyer në shumë gjuhë!

MISIONI "AEROPORTI I DONETSKUT"

Në vend të
zhurmës së përditshme të një anthilli të madh njerëzor
linjat dhe proporcioni të qarta gjeometrike të një
aeroporti super-modern
oraret e mbërritjeve dhe nisjeve
takimet dhe përshëndetjet e përqaftimeve dhe puthjeve

në pragon
mes të mirës dhe të keqes

jetës dhe vdekjes
lirisë dhe robërisë

nën universin e pllakosur të një terminali të bombarduar
të shikosh përmes shenjave të armëve automatike
për të parë ushtarët rusë
për të shoqëruar / me shikimin tënd
flamujt dhe targat jo-uajkraineze mbi makineritë e rënda

pavarësisht gjithçkaje:
të bëheni cyborgë
për të mbetur njerëz

TROFE

Mama më tha
se çlirimtari
gjatë Luftës së Dytë Botërore
grabi një arkë familjare duke thënë
"do t'ia dërgoj këtë gruas sime,
dhe këtë, dhe këtë"
lavdëroftë Zoti
që ata mbijetuan

tani
përsëri luftë
dhe përsëri ata po marrin trofe nga vendi im
vrasësit dhe plaçkitësit rusë:
këmisha dhe peshqirë
fustane dhe thesare
shami dhe mbulesa tavoline

nga arka e gjyshes –
por e dini

fijet e kuqe
që ju qëndisën
nuk do të zbehen kurrë

**Khosiyat Rustam
(Uzbekistan)**

Khosiyat Rustam Islamalieva
ka lindur në vitin 1971,
Uzbekistan. Në vitin 2016, ajo
shkroi skenarin "Magjia e
vdekjes" bazuar në tregimin
"Qilimi". Që nga viti 2015, ajo
është kryeredaktore e gazetës

më me ndikim, Kitob Dunyosi (Bota e librit). Anëtar i
Unionit të Shkrimtarëve të Uzbekistanit dhe
Azerbajxhanit (2019). Rezident i Programit
Ndërkombëtar të Shkrimtarëve të Universitetit të Iowa-s
(2021). Anëtar i Unionit të Gazetarëve të Azerbajxhanit
(2021). Ajo u nderua gjithashtu me Çmimin Rasul RIZO,
një çmim prestigjioz në Azerbajxhan (2021). Fitues i
Çmimit Ndërkombëtar Naji Naaman të Poetëve të Botës
(2021) dhe çmimit "Kalorësi i Artë" (2021). Poezitë e saj
janë përkthyer në më shumë se 30 gjuhë dhe librat e saj
janë botuar në disa vende të huaja. Librat e saj janë
botuar në Uzbekistan dhe shumë të tjerë.

**NUK KA VDEKJE PËR ATA QË MBËSHTETEN
TE TI, ATDHE**

Të dashur tokë, unë shoh veten time të varrosur në ty,
A janë shpirtërat tanë të bashkuar? Trupat tanë një brez?
Nuk kam frikë të vdes për ty.
Por kam frikë të të dua, Atdhe.

Nuk mund ta duash vetëm atdhenë, është e vërtetë.
Kurrë nuk kthehesh në shtëpi vetëm për argëtim.
Duhet të jesh në gjendje të thuash "Të dua"
Në uzbekisht, për çdo bimë – çdo të fundit.

Ky zjarr rënkon nëpër venat e gjalla –
Një zjarr zemre që arrin në qiell.
Shkëlqen në shpirtin tim si lule në shi...
Je zemra ime, Atdhe, deri sa të vdes.
Nuk ka armiq mes teje dhe meje –
I luta Zotit të më bëjë ty tokën time.
Nuk më intereson askush tjetër dhe do ta them lirshëm
"Te dua" në uzbekisht, Atdhe!!!

LOTËT QË NUK MUND TË FUTEN NË VALIXHEN TIME

– A ke marrë gjithçka? Çadër? E di që Londra është
qyteti i shiut.
– E di. Por më pëlqen të ec në shi pa çadër...
Por diçka më kap vëmendjen.
Ti. Dhe shpirtrat, rrobat nuk mund të zëvendësojnë.
Megjithëse paketoj, nuk është çudi; Lotët nuk mund të
futen në valixhen time.

Koha vjen me shpejtësi mes nesh,
Vitët shtypen në një natë.
Aeroporti tani.
Kur të dy qajmë kështu,
Shiu luksoz i Londrës duket i lehtë.

Nëntori! Mos shiko,

sytë e mi janë të lagur,
Po nxitoj të bashkohem me radhën.

Shikoj rreth e rrotull me shqetësim – nuk ka ardhur ende
koha,
E shtyp anglishten në zemrën time për ty.
Fëmijët e një gruaje të huaj duke qeshur.
Vajza vrapon drejt meje.

Djali me flokë të kafe Slips dorën e nënës, duke vrapuar
Të luajë me çantën time.
Një shkëndijë gëzimi.
Harroj botën dhe ty për një moment
Dhe e lejoj këtë kohë të shkurtër të më vjedhë mendjen.
Dhe më kujtohet atëherë kjo e vërtetë e vazhdueshme:
Fati është me mua dhe fati është i dashur.

Turma kthen mendimet e mia këtë dhe atë.
Humb lidhjen.
Kush po qesh, kush po qan?
Po e lë botën ngadalë, e di.
Por ti nuk do ta vësh re ndërkohë që shihet.

Ngre dorën për të përshëndetur lamtumirën,
unë...dridhem...
Një grusht në fyt...fytyra ime
Bëhet e bardhë dhe tërhiqem nga
Lotët që nuk mund të futen në valixhen time.

Mariela Cordero
(Venezuela)

Mariela Cordero Valencia, Venezuelë (1985) është një avokate, poete, shkrimtare, përkthyes dhe artiste pamore. Poezia e saj është përkthyer dhe botuar në disa antologji ndërkombëtare dhe ka marrë disa vlerësime mes tyre: Çmimin e tretë të

poezisë Alejandra Pizarnik Argjentinë (2014). Çmimi i parë në Konkursin II të Poezisë Iberoamerikane Euler Granda, Ekuador (2015) Çmimi i dytë për Poezinë, Concorso Letterario Internazionale Bilingüe Tracceperlameta Edizioni, Itali (2015). Ajo është autore e librit me poezi “El cuerpo de la duda” Ediciones Publicarte Caracas, Venezuela (2013) dhe Transfigurar es un país que amas, Editorial Dos Islas Miami, Estados Unidos (2020).

EMRI

Ka një emër që e pij
Pjesë alkooli diellor, pjesë ujë sekret

Ka një emër që e bëj thirrje
I përzier me zhurmën e të tjerëve

Ka një emër që e fërkoj
Copë pylli
Ngrohtë dhe këmbëngulës

Ka një emër
Lumë, shigjetë e ëmbël dhe djersë.

Një emër
që gllabëron
emrin tim.

NJË ËNDËRR PËR VERËN

Në duar do të vallëzojë një hartë e papritur,
e shpikur për të gjetur burime dhe aksidente uji
në bulevardet e kësaj qyteti që po shkrihet.
Agimi do të dijë si të fshehë mjegullën e tij
kur etja jonë bëhet e dhunshme.

Nata do të gënjejë me ngurrim mbi bar.
Instinkti ynë i vetëm do të jetë të kërkojmë nën fundin e
dheut
dhe ta puthim deri në qendrën e lagështisë së tij.

Ky stinë do të çelë si një parakalim për zjarrin.
Verë do të jetë çlirimi i pasionit që gjithmonë na godet
brenda.
Vallëzimi i paprecedentë që do të dalë
për të ngrohur rrugën dhe trupat.

DASHURO HIJE

Pushtimet e dritës zakonisht janë korrozive
për atë që jeton në hije.
Është e lehtë të duash errësirën,
ftohtësinë me aromë të vegjetacionit të nxehtë.

Paqja dhe rreziku të përziera
në gojën e horizontit të paprekshëm të zi.
Pusho përgjithmonë në një oqean të endur nga trishtimi,
mbrojtur vetëm nga lëvizja e parregullt
e shpendëve të veshur si nata.

Pa ndriçime dhembëse, kuptimi mund të derdhet,
mund të përqafojmë shpresa të dobëta
dhe të fërkojmë simptomat e një dashurie shiut dhe të
shijshme.

Në hije, ne jemi të gjithë yje të errëta.

Lucilla Trapazzo (Zvicërr – Itali)

Poet, përkthyes, artist,
interpretues me shumë çmime.
Për meritë të saj ajo ka shtatë
libra me poezi, një seri
përkthimesh të poetëve
ndërkombëtarë, bashkëpunime
të shumta letrare me shoqata,

revista dhe antologji dhe një CD me kompozime të
frymëzuara nga poezitë e saj. Poezitë e saj, të përkthyera
në 18 gjuhë. Pas viteve të kaluara jashtë vendit (DDR,
Bruksel, DC, NYC), ajo tani jeton në Cyrih. Mbështetëse
e të drejtave të njeriut dhe Tokës, këndvështrimi i saj
femëror pasqyrohet në shumë prej veprave të saj.

SOT ËSHTË NJË DITË PERFЕКTE

Nuk kam vdekur që nga hëna e plotë
ti nuk më ke vrarë
90 dhe 10 orë – plus një grusht minutash
(Numërova sekondat, por ende po numëroj)
ka një parim hyjnor në besim dhe dorëzim
për të kaluar përtej këndeve të vetes
për të ofruar botën dhe qiellin
net pa gjumë për t'i dhënë
pa fund çdo fjalë
diku dikush po vdes
e pashë në TV

një bombë letre, një tank
i armatosur me ofendim
një anije pa vela, pa
plazhe për të mbërritur
një emër – i shqyer për gishta –
po mban kokërr të kuqe
mbathje
një nga një dritat shuhen
në rrugë nata i hap rrugë
dritës
Dhe nuk kam vdekur që nga hëna e plotë

KJO NDODH THJESHT PËR RASTËSI

ashtu si ndodh gjithmonë
një këmbë që rrëshqet dhe ije që shpërbëhet
– kjo është thjesht fati femëror – dhe pastaj

trupi i gjyshes time që kapet pas jetës
gati një kafshë dhe një fije funksionesh

– a ke bërë nevojat sot? –

përcaktuar nga mungesa, mendimi zhduket
zhduket fjala, dhe zhduket
emri

idéja mbetet për të
trashëgimia dhe dëshmitarët e saj: një ditar i lashtë
lutjesh, një foto bardh e zi me fëmijë

qindra mëndafsh
dhe shpatullat e saj të përkulura

mbetet nga ajo trupi – gjethe e fundit
që kapet pas degës – mbetet
urgjenca primare e urisë
jeta primare
duke marrë formën e duarve të saj të ngatërruara

sasia e tepërt dorëzohet në ujë
duke pritur për shkëndijën
goditjen supreme të qiellit
për të shënuar rrugën për shtëpi

metamorfozë e petaleve
në erë

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.1/.9-82

Shele, Agron

Ngyrat e mendimeve : poezi : antologji poetike / Agron

Shele ; përktheu nga anglishtja Jeton Kelmendi. -

Prishtinë : IWA Bogdani, 2025. - 309 f. ; 21 cm. -

(Biblioteka : “Adem Shkreli”)

1. Kelmendi, Jeton

ISBN 978-9951-394-43-7

ISBN 978-9951-394-43-7

